

MICHAEL
CORDY

LUCIFER

Un final intrigant, care dă naștere celor
mai tulburătoare gânduri și care ne lasă
cu o dilemă religioasă incredibil de grea...
Slavă Domnului că este doar ficțiune!

DAILY MIRROR

THRILLER

www.virtual-project.eu

MICHAEL CORDY

LUCIFER

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
IULIANA HRISTESCU

MICHAEL CORDY
Lucifer
© Michael Cordy, 2002

RAO International Publishing Company

2008

Pentru Jenny

LUCIFER: Lu-ci-fer — din latină, purtătorul luminii
(*lux* - lumină; *ferro* - a purta)

PROLOG

Lumina lămpii circulare care strălucea deasupra capului copilului de opt ani se estompă când anestezia începu să-și facă efectul. Fetița atinse mâna de lângă ea, pe masa de operație. Simți o strângere și răspuse și ea la fel, cât de tare putu, temându-se că întunericul avea să le despartă pentru totdeauna. Se temea de întuneric, ca mai toți copiii, și credea că lumina desparte universul în două: zi și noapte; vizibil și invizibil; bine și rău; viu și mort.

Dar acel întuneric era foarte milos și aduse uitarea înainte ca fierăstrăul chirurgical să pătrundă în craniul ei. Nu auzi nici zumzetul ascuțit al metalului care intra în os, nu văzu nici praful roșu fin al osului și al țesutului dat la o parte în luminile sălii de operație, și nu simți nici mirosul de sânge și dezinfectant. Nu simțea nimic în afară de sine însăși - mintea ei - plutind într-un întuneric atât de compact, încât avea un miros, o culoare și un gust proprii. Parcă era într-un spațiu moale, de catifea, ca în uterul matern, la adăpost.

Neurochirurgul puse fierăstrăul jos și luă un scalpel cu laser ca să taie țesutul mai moale. Foarte îndemânatic, mâinile lui se mișcau cu mare precizie. Doctorul era perfect conștient că acea operație era o premieră: nimeni nu mai făcuse așa ceva înainte. Niciun manual nu-i spunea unde să taie.

După treisprezece ore și douăzeci și șapte de minute, doctorul slobozi un suspin de ușurare. Asistenta îi șterse sudoarea de pe frunte. Ce era mai rău trecuse. Ori cel puțin așa credea el.

Câteva secunde mai târziu, aparatele la care era conectată fetița începură să țiuie asurzitor.

În acel moment, un punct de lumină albă străpunse întunericul de catifea în care stătea fetița. Nu mai plutea. În schimb, era prinsă într-o volbură, spre lumină. La început era ca o împunsătura luminoasă, dar pe măsură ce se apropia de ea, semăna tot mai mult cu un con, ca lumina unei lanterne. Apoi, pătrunse înăuntru și se făcu una cu lumina. Se mișca atât de repede, încât lumina părea că stă pe loc. Nu mai era o lumină compactă, ci fărâme care se întorceau în întuneric, grăunțe strălucitoare de lumină. Simți o prezență

familiară lângă ea care o trase și o conduse prin vijelia argintie spre vârful conului, spre sursă. Legătura este puternică, reconfortantă. Nu se mai teme de nimic în acel moment, când erau iarăși împreună.

Apoi, durerea o lovi din nou; nu era fizică, ci psihică. Deodată, o forță uriașă o smulse și o aspiră în volbură, departe de conul de lumină și de călăuza ei. Începu să țipe, încleștându-se de acea prezență care era trasă de lângă ea, puțin câte puțin, milimetru cu milimetru, în timp ce lumina care se îndepărta apărea iarăși ca un întreg.

Se uită de sus la propriul corp aflat pe masa de operație, urmărind cum chirurgul și asistentele se străduiau din răspuțeri s-o readucă la viață. Încăperea era inundată de o lumină albă strălucitoare. Totul se vedea foarte clar. Se uita la ea însăși întinsă acolo, pe masă, străpunsă de rana lucioasă, căscată, din stânga capului, și la ghemotocul de lângă ea, ascuns sub niște cearșafuri verzi; se uită cum asistenta îi desprinsese micuța mână, care o strânsese până atunci cu putere. Pentru prima dată în viață, își dădu seama că era singură.

PARTEA ÎNTÂI

ÎN CĂUTAREA SUFLETULUI

**Fundația VenTec. Alaska.
Douăzeci și nouă de ani mai târziu**

Faptul că nu putea să clipească o chinuia cel mai mult. Asta, pe lângă frica îngrozitoare care i se cuibărise în adâncul sufletului, că avea să moară.

Când se trezi, imobilizată pe masa de teste, rasă în cap, forțată să țină ochii deschiși, maica Giovanna Bellini știu ce-o aștepta. Nu numai că ea însăși fusese martoră la sute de asemenea experimente, dar și ajutase, dându-le muribunzilor ultima împărtășanie. Dar spre deosebire de ea, acei oameni erau în pragul morții. Iminența sfârșitului și faptul că aveau să moară îi făcuseră indispensabili proiectului.

Desigur că oamenii de știință nu puteau fi trași la răspundere pentru ce se întâmpla. În ultimele nouă luni ea îi slujise și-i ajutase în ceea ce credea că este lucrarea lui Dumnezeu, însuși Papa îi dăduse acea sarcină, explicându-i că făcea parte dintr-o misiune măreață și sacră: „Nu-i pune la îndoială pe oamenii de știință, maică Giovanna, pentru că ei, ca și tine, poartă pe piept crucifixul vișiniu al Bisericii Adevărul Sufletului”.

Dar îi fusese imposibil să tacă. Îl slujise cu multă credință pe Sfântul Părinte de când înaltul preot fusese numit cardinal la Vatican și îl urmăse când plecase să întemeieze o misiune nouă. „Acum, se gândi ea, cum aș putea trăda acea încredere uriașă prin tăcere?”

Îi picurară un lichid în fiecare ochi, dar nu putu clipi.

„Doamne Dumnezeule! Ajută-mă!”

Rosti cuvintele mișcându-și buzele, dar nu se auzi niciun sunet. Nici măcar țipetele. Corpul îi era amorțit de la medicamentul paralizant pe care i-l injectase în vene blonda în halat alb, cu ochelari cu lentile reflective.

De la început, se decisese ca maica Giovanni să părăsească laboratorul după ce oferea ultima împărtășanie fiecărui subiect al experimentului; dar, în ultima vreme, ea mai zăbovise în spatele ferestrelor fumurii, curioasă să vadă cum era să treci în lumea cealaltă. După ce fusese martoră la partea finală a ultimelor trei experimente, se simțise obligată s-o contacteze pe sora Constance, prietena ei de-o viață, în care avea încredere totală, și să-i ceară sfatul. Sora Constance îi promisese că avea să păstreze secretul confesiunii ei

și o încurajase să meargă direct la Sfântul Părinte și să-l informeze că acei oameni de știință nu așteptau ca subiecții să moară, ci îi omorau.

De unde să fi știut ei că ea era cea care îi trădase? Și cum aveau curajul să-i facă una ca asta, când erau conștienți că ea avea protecția Papei cel Roșu?

Chiar și după ce-o ridicară puțin și-i așezară pe cap sfera transparentă, ea se căzni să tragă cu coada ochiului după faimoasele veșminte roșii - semn că poate Monseniorul Diageo sau chiar Papa însuși veniseră acolo. Dar în timp ce-i sigilau sfera de sticlă în jurul gâtului, nu întrevăzu niciun semn de salvare.

Sfera era făcută din mai multe straturi, iar lumina reflectată prin ele avea o frumusețe rece, precum luna oglindită într-un lac singuratic, iar aceasta seamănă o neliniști. Blonda ridică partea din față a sferei, ca o vizetă de la casca unui astronaut. Lentile de contact, destul de mari cât să-i acopere globii oculari, fură puse în ochii maicii Giovanna, zgâriindu-i corneea. Apoi, îi lipiră o foiță de metal pe tâmpla dreaptă și pielea capului începu s-o mănânce.

Mai rău decât disconfortul era faptul că-și dădea seama că stătuse impasibilă lângă cei care trecuseră prin aceeași experiență. Așa i se spusese, că toți erau voluntari și că nu mai simțeau nimic atunci când inevitabilul se întâmpla, dar acum știa că nu era adevărat. Asta o înspăimântă cel mai mult; păcătuse și avea nevoie de iertare înainte să moară.

Cum frica se transformă în disperare, voi să plângă, dar nu-i curse nicio lacrimă.

„Unde ești tu, Sfinte Părinte? Își înăbuși un țipăt. De ce nu vii să mă salvezi?”

— Numărătoarea inversă a început, anunță foarte calm blonda.

Inima maicii Giovanna, unul dintre puținii mușchi care nu fusese paralizat de medicament, bătu mai tare. Se îngrozi, nu pentru că avea să moară curând, ci pentru că nu fusese absolvită de păcatele ei.

„Iartă-mă, Doamne, și ai milă de sufletul meu.”

Vizeta căzu la loc, acoperindu-i fața. Apoi un gaz fără miros pătrunse în sferă, învăluind lumea reală într-o aură verzuie. Auzi cum numărau și știi că moartea aștepta după colț.

**Tate Modern. Malul râului, Londra.
Treizeci și opt de minute mai devreme**

După-amiază de octombrie. Lumina blândă a soarelui poleise Tamisa în aur. Limuzina neagră, care trecea pe lângă Podul Millennium, era un Mercedes obișnuit, cu excepția geamurilor opace și a acoperitorilor construite special, care nu lăseau să pătrundă nicio rază de lumină ultravioletă. De pe bancheta din spate, Bradley Soames își aruncă privirea spre stânga la Catedrala Sfântul Pavel, cu domul său magnific, replică perfectă a Sfântului Petru din Roma. În dreapta, chiar peste râu, se ridica o altă catedrală modernă - o catedrală închinată tehnologiei. Acel edificiu colțuros, din cărămidă, cu un coș pătrat în loc de clopotniță, fusese cândva o uzină electrică. Acum găzduia cel mai mare muzeu de artă modernă din lume.

Soames își văzu reflecția în geamul fumuriu. Nu-i plăcu felul cum arăta: ochii albaștri și părul ondulat de culoarea și asprimea sârmei nu-l deranjau, dar pielea palidă, mozaicul de pistrui și cicatrice îl făcu să își întoarcă privirea în partea cealaltă.

— Walt, știi precis că presa este deja în sală, ascultând prezentarea; hai să mergem totuși pe ușa laterală, spuse el.

— Cum doriți, domnule Soames, răspunse asistentul său de pe scaunul din față, de lângă șofer.

Walter Tripp, un bărbat de culoare, cu o alură elegantă, chel, cu ochelari rotunzi, fără rame, purta un costum foarte elegant, închis la culoare, o cămașă albă și o cravată sângerie.

— Directorul muzeului a aranjat camera de vizionare deasupra holului, așa cum ați cerut, dar nu e niciun panou de filtrare a ultravioletelor la niciuna dintre intrări.

— Nu-i nimic, o să mă acopăr.

Uitându-se la ceas, Soames se gândi că Amber avea să-și înceapă prezentarea din Sala turbinelor. Venirea lui fusese programată peste o oră, dar voia să o privească mai atent și să-și confirme bănuielile.

Mașina coti la dreapta, peste podul Southwark, iar Soames își lăsă jos mânecele de la jacheta lui neagră, până când se făcură ca niște mânuși în

care își băgă pumnii. Se strâmba de durere când țesătura atinse rana proaspătă de la mâna stângă, de unde i se extirpase de curând o tumoare canceroasă. Strânse mânele cu bucăți de arici și se asigură că nu se mai vede niciun pic din piele; apoi, ridică gluga și o fixă bine pe cap. Își puse o pereche uriașă de ochelari cenușii, ca să-i protejeze partea de sus a feței. De glugă prinse un văl care-i venea până la piept și care semăna cu un *yashmak*¹. Când mașina se opri, pielea lui era protejată împotriva soarelui de toamnă.

Leși din mașină și, înainte să-l urmeze pe Tripp spre ușa laterală, se uită la zidul fără ferestre, din cărămidă, care forma partea de sud a clădirii. În stânga, lângă intrarea principală, văzu niște bannere atârinate de stâlpi care anunțau titlul expoziției: „Forma luminii”. Sponsorizarea și o donație de câteva milioane de lire îi permisese lui Oprix să închirieze Sala turbinelor în acea zi pentru a lansa, în fața presei europene, calculatorul Lucifer cu ecran moale.

Doi dintre oficialii galeriei îl recunoscuseră pe Soames în spatele hainelor sale protectoare și-l escortară prin labirintul holului principal, pe lângă mulțimea de vizitatori care hoinăreau prin restaurantul cu pereți de sticlă și printre jurnaliștii nerăbdători să ajungă la galeriile de la etajele superioare. Urcară în lift și se opriră la etajul cinci dintre cele opt. Spațiul pentru acea cameră fusese obținut prin împărțirea unei galerii principale și dădea în Sala turbinelor aflată mai jos. Era aranjată așa cum se solicitase, cu o vedere bună la sala, un calculator optic cu acces la internet prin fibră optică și cu un frigider mic cu Coca-Cola.

După ce oficialii plecară, Tripp scoase din buzunar un detector minuscul de ultraviolete și, odată ce se asigură că nu era niciun pericol, dădu din cap către Soames. Bărbatul își scoase acoperitorile și își îndreptă atenția spre încăperea spațioasă de sub picioarele lui.

Era o prveliște uimitoare. Sala avea aproape cincizeci de metri înălțime și vreo șaptezeci de metri lungime. În loc de stâlpi, niște grinzi de fier formau o rețea care împrejmuia încăperea pe lângă pereții gri, iar o boltă de traverse din fier sprijinea plafonul plat. Draperii negre, orizontale, acopereau șirul central al luminatoarelor din mijlocul plafonului; și celelalte surse de lumină

¹ Un văl purtat de femeile musulmane pentru a-și acoperi o parte din față atunci când sunt public (n.tr.)

fuseseră filtrate la fel. Un banner alb care purta sigla Optrix Optoelectronics și mottoul companiei „Să se facă lumină” era întins într-un capăt al sălii. În spate, un podium de prezentare se afla în fața a două sute de jurnaliști, clienți și formatori de opinie, în șiruri regulate întrerupte doar de cinci sculpturi impresionante, cu o înălțime de peste zece metri. Comandate de Optrix de la faimosul artist Jenny Knowles, păreau că pulsează în lumina slabă a sălii. În variate forme abstracte, incluzând o elice dublă, o interpretare interesantă a Căii Lactee și o sculptură irizată de șapte metri a moleculei de apă, fiecare piesă părea solidă, deși se apropia de densitatea luminii. Soames știa marele adevăr din spatele lor: înțelegea că lumina era o colecție de *particule* subatomice, fotoni, dar și o *undă* abstractă.

Această dualitate era surprinsă în a șasea piesă, o instalație masivă care domina cealaltă jumătate a holului. Era alcătuită din două paravane întinse și paralele, care parcă pluteau în aer; fiecare avea mai mult de trei metri înălțime și șapte metri lățime. Primul era alb, și avea două fante. Al doilea era negru, ca un ecran de televizor. În fața paravanului alb, se afla o sursă laser, cu fasciculul îndreptat către fante, trecând prin ele și lovindu-se de ecranul negru din spate. Dar, în loc să se creeze două linii verticale de lumina, rezulta un model dungat, asemănător unor coduri de bare.

La fiecare câteva minute, parcă întâmplător, modelul de pe ecranul negru dispărea și fasciculul laserului părea că se sparge, vibrând, în granule de lumina. Fiecare vibrație trecea simultan prin ambele fante și, de cum ajungea la ecranul negru, lăsa o urmă pe el. Dar, în loc să se formeze mănunchiuri de lumină aliniate cu cele două fante, urmele recreau treptat benzile de zebra. Era ca și cum fiecare vibrație știa exact locul pe care îl ocupa în model.

Soames se amuză. Niciodată nu obosise explorând lumea cuanticii, observându-i ciudățeniile. Acea lume unde particule mai mici decât atomul sfidau legile fizicii puse la punct de Newton pentru așa-zisa lume reală.

Un murmur se auzi printre spectatori în momentul în care lumina din sală scăzu în intensitate, iar sculpturile dispărură. Numai cea de-a șasea se mai vedea, cu vibrațiile ei luminoase care nășteau modele magice pe ecranul negru. Câteva secunde mai târziu, o muzică divină răsună în sală, iar sculpturile ieșiră iar la iveală.

— Bine ați venit în era luminii, o auzi pe dr. Amber spunând de pe podiumul de la capătul sălii, în timp ce lumina creștea. Astăzi, noi, cei de la

Optrix, dorim să celebrăm împreună cu dumneavoastră misterul luminii și să ne dovedim măiestria de a o folosi. Dar mai întâi, misterul. Imaginați-vă următorul scenariu: doi pereți paraleli, unul în fața altuia. Faceți o fantă verticală în primul și îndreptați un fascicul continuu de lumină către ea. Ce veți vedea?

Zâmbi.

— E simplu. O singură linie verticală albă pe cel de-al doilea perete, care vine de la lumina ce strălucește prin fanta făcută în primul. Ce se va întâmpla? Amber arată spre sculptură. Nu se văd două linii verticale pe al doilea perete, așa cum v-ați fi așteptat, ci un model de linii, cu lumini și umbre. Acest efect este rezultatul undelor de lumină care se împrăstie din fiecare fantă și interferează una cu alta, precum valurile dintr-un heleşteu. Acest experiment faimos cu cele două fante dovedește mai mult ca oricând că lumina călătorește ca o undă.

Amber se opri câteva secunde, pentru suspans.

— Apoi, în 1906, Einstein a descoperit că lumina nu era doar o undă, ci și o colecție de particule subatomice cuantice - ceea ce noi numim astăzi fotoni. Descrierea lui a devenit generală pentru această lume subatomică în care orice particulă mai mică decât un atom poate ființa ca o *undă* abstractă, dar și ca o *particulă* cu substanță. Dar nici această dualitate nu este *adevăratul* mister al lumii cuantice.

Arătă cu degetul spre instalație, care începuse iarăși să pulseze.

— Sculptura din spatele nostru recrează o versiune modernă a experimentului cu două fante. Aici, o serie de fotoni simpli sunt emiși dintr-o sursă. Dar, în loc să treacă printr-una din fante pentru a forma o pată de lumină pe cel de-al doilea perete, fiecare foton trece prin ambele fante în același timp și interacționează cu el însuși. În momentul când trece prin fante, se formează treptat modelul dungat de interferență a undei pe cel de-al doilea perete, ca și cum fiecare foton și-ar cunoaște locul său, coregrafiat să se comporte ca o undă. Cu toate acestea, când experimentul este făcut cu doi detectori de particule în cealaltă parte a fiecărei fante, vedem că fiecare foton se comportă ca o particulă singulară. Precum o pietricică, el urmează o traiectorie definită, printr-o fantă și atinge numai un singur detector de particule. Aceste experimente dovedesc fără doar și poate că fotonii au conștiință. Ei se comportă diferit, în funcție de felul în care sunt observați. Și, ce este și mai ciudat, ei par a fi telepatici și

clarvăzători. Știu cum să se comporte și ca o particulă, dar și ca o undă, înainte de a trece prin fanta. Fiecare foton pare să știe ce urmărește experimentul și poate prezice ce formă se așteaptă să ia.

Ea se opri.

— Ei, cam atât despre mister. Ce putem spune acum despre măiestria de a folosi aceste informații? Noi suntem mândri deoarece cunoaștem mai bine decât majoritatea oamenilor tainele lumii cuantice și putem să îmbalânzim puterea luminii. După cum știți cu toții, lumina este mediul ideal pentru calculatoare și comunicare. Lățimea de bandă care transportă informații este colosală: o singură sclipire de laser are capacitatea de a transmite o întreagă bibliotecă în întreaga lume, doar într-o secundă. Poate fi despărțită în atâtea lungimi de undă câte culori sunt în curcubeu și asta este ideal pentru procesarea paralelă. Și, bineînțeles, este mai rapidă - mai rapidă decât orice. Sunt opt ani de când Optrix a lansat primul calculator optic și a revoluționat lumea. Dacă vă întoarceți înapoi în timp, la începuturile mileniului, veți vedea că siliconul a devenit o materie primă care nu mai corespunde cerințelor în momentul în care capacitatea calculatorului de a procesa datele a depășit limitele fizice. Chiar și Intel a fost nevoit să recunoască faptul ca legea lui Moore, faimoasă în sine, conform căreia vitezele de procesare se dublează la fiecare un an și jumătate, era imposibil de susținut. Așa că, atunci când s-a lansat primul calculator optic - Lucifer Unu - s-au încălcat toate regulile. Nu mai era nevoie de niciun cip procesor pe bază de silicon, RAM sau hard disk, pentru că Lucifer folosea fotoni subatomici care făceau de toate - procesau, memorau și arhivau informații. O tastatură-mamă de cuarț din circuite optice conectată la o sferă ce conținea celule procesoare ale fotonilor captați a creat un calculator cu cea mai mare viteză de procesare din univers. Lumina. Optrix a transformat peste noapte legea lui Moore într-un anacronism.

Amber se opri și merse în partea cealaltă a scenei. De unde se afla, Soames nu o vedea prea bine, dar auzea vocea ei în difuzoare și-și dădu seama că lumea o asculta cu atenție. Asta îl și atrăsese la ea - charisma și istețimea ei. Că era frumoasă, asta nu-l prea interesa. Dar dacă bănuielile lui se confirmau în acea seara, atunci nici talentele ei nu mai valorau mare lucru.

Soames se uită la Walter Tripp. Asistentul său pune în funcțiune calculatorul optic și introduce codul pentru Rețeaua Datelor Sigure. Accesă o transmisie video în direct a experimentului care avea loc la șase mii de

kilometri depărtare. Pe ecranul fonic, care oferea o imagine tridimensională, Soames văzu cum sfera era pusă pe capul subiectului. Își mută privirea spre Amber Grant. Confirmarea avea să vină într-o clipă.

— În calitate de director executiv al companiei Optrix Industries, se adresa ea audienței, vreau să vă reamintesc cât de departe am ajuns în cei opt ani în universul luminii. De multe ori mă gândesc că mottoul nostru ar trebui să fie „Alungați întunericul” în loc de „Să se facă lumină” - fiindcă acesta este de fapt țelul nostru. În cazul în care ați uitat ce progrese am făcut, pot să vă reamintesc că Lucifer poate să proceseze date cu o viteză de treizeci și opt mai mare decât a unui calculator electronic Pentium IV. Cu alte cuvinte, în mai puțin de o secundă, Lucifer face aceeași operațiune care i-ar lua unui IBM Thinkpad ani-lumină s-o termine. Designul lui Lucifer e deja bine-cunoscut. Cubul transparent care conține o sferă de sticlă făcută din particule de fotoni, care interacționează cu celule procesoare și de memorie, așezată fiind pe o tastatură-mamă din fibre optice. Mai mult de nouăzeci la sută dintre calculatoarele lumii, personale sau de serviciu, sunt acum optice. Sunt produse fie de Optrix, fie de cei care au preluat invenția noastră. Și internetul este în întregime optic - semnale wireless și fibre optice unesc acum cele patru colțuri ale lumii cu viteza luminii. În plus, mulți oameni numesc intemetul „optinet”.

Vocea lui Amber se schimbă, de la un ton triumfător la unul umil.

— În ciuda faptului că sunt purtătoarea de cuvânt a companiei Optrix și sunt considerată inventatoarea calculatorului optic, sunt conștientă că adevăratele idei revoluționare asupra anomaliilor cuantice ale lui Lucifer au fost inspirate de mentorul meu și președintele lui Optrix Optoelectonics. Bradley Soames este creierul din spatele lui Lucifer și veți fi cu toții încântați să aflați că a acceptat să-și facă apariția în public - se întâmplă foarte rar - și să vă vorbească în această după-amiază.

Neluând în seamă reacția admirativă a mulțimii, Soames se uită la calculatorul de lângă Tripp și văzu cum electrodul era atașat la tâmpla subiectului. Se apropia momentul adevărului și, dacă bănuielile lui erau corecte, Amber ar fi fost expusă în fața publicului și a presei când avea să se întâmple. Asta ar fi convins-o mai ușor să facă ceea ce era necesar.

— Acum, să privim spre viitor, spuse Amber în timp ce se auzea o muzică slabă, ritmată, iar lumina căzu din nou, lăsând sculpturile să pulseze în ritmul notelor. Încă de la lansarea lui Lucifer, Optrix a încercat să găsească noi căi

de a exploata tehnologia. Ecranul moale a lui Lucifer vă oferă un mod unic de a expune datele. Să vă arăt.

Ritmul muzicii crescuse și Soames văzu cum Amber se îndrepta spre o masă și atinse o consolă de control acționată prin atingere, aflată lângă cubul transparent strălucitor. Un ecran albastru, dreptunghiular, cu sigla lui Lucifer, apăru în spatele ei. De la treizeci de centimetri ajunse la mai mult de trei metri înălțime și patru lățime. Precum sculpturile, arăta solid și opac, dar era format din particule de lumină.

Desenul de pe ecran se schimbă și mottoul fu înlocuit de imaginea mișcătoare a lui Amber. Era ca și cum o soră geamănă de doi metri jumătate ar fi stat în spatele modelului de un metru șaptezeci, urmărindu-i fiecare mișcare. Rezoluția era uimitoare. Pielea ei măslinie și părul negru des străluceau pe ecran, iar ochii verzi erau incandescenti. Tânăra zâmbi, arătându-și dinții albi frumoși, iar costumul ei Channel străluci când se mișcă.

— Tehnologia ecranului moale învinge practic întinerul și, în limite rezonabile, poate avea orice mărime dorită, spuse ea. Vizibil în lumina directă ca și afișajele convenționale LCD și LED, este compatibil cu versiuni mai vechi astfel încât să poată fi folosit cu toate modelele lui Lucifer. Suprafața de afișaj poate fi mărită pentru prezentări sau micșorată pentru laptopuri sau uz personal.

Imaginea de pe ecran se micșoră până la mărimea unui timbru poștal, apoi se mări încă o dată.

— Și, bineînțeles, este portabil, spuse Amber, iar imaginea sa luminoasă zâmbi spectatorilor. Râse. Pe bună dreptate veți zice că este cel mai ușor ecran din lume.

Spectatorii se amuzară împreună cu ea; unii chiar se ridicară în picioare, iar Soames fu plăcut impresionat de entuziasmul lor. Apoi, îl auzi pe Tripp dregându-și glasul:

— Suntem gata, domnule.

Cu un ochi la Amber, se uită la ecranul calculatorului de lângă Tripp. Vizeta subiectului fusese sigilată, iar cesiul verde și un gaz umpleau deja sfera. Blonda în halat alb și cu ochelari de protecție ținea o consolă într-o mână. Imaginea se fixă pe detaliu și văzu fața subiectului înăuntrul sferei de sticlă.

Și atunci se întâmplă.

Electrodul scoase scânteie lângă tâmpla pacientului. Apoi, o scânteie mai strălucitoare - venea din ochii subiectului - lumină ca un bec sfera plină de

gaz, înainte să se lovească de un geam întunecat de formă alungită prins în vizetă, lăsând o urmă în dungi asemănătoare celei din holul de la etajul de mai jos. Se stinse, zăbovind o clipă în învelișul exterior al sferei, înainte să dispară în eter.

Experimentul nu fusese interesant în sine: Soames fusese de față la sute de asemenea experimente în ultimele nouă luni și nu îl interesau în mod direct rezultatele celui din ziua aceea. Subiectul, maica Giovanna Bellini, era moartă și se îndoia că testul reușise. Ce voia el să vadă era posibilă legătură cu ceea ce se întâmpla dedesubtul lui, în sală, acolo unde imaginea uriașă a lui Amber Grant își puse mâna pe cap și se clătina.

În momentul în care scânteia apărură în sfera maicii Giovanna, marcând trecerea în neființă, Amber Grant se prăbuși, cu mâna la tâmpla stângă. Căzu în genunchi, iar spectatorii se grăbiră s-o ajute.

Cu ochii la Amber, Soames își luă celularul și formă un număr din Cambridge. Cineva răspunse, iar Soames se grăbi cu cererea:

— Cu directoarea, vă rog.

— Dr. Knight este într-o ședință...

— Spune-i că Bradley Soames vrea să vorbească cu ea. Acum.

După câteva secunde, directoarea era la telefon.

— Virginia, spuse el, e urgent. Omul de știință de la clinica ta pentru care ți-am trimis fonduri...

— Miles Fleming?

— Da. Trebuie s-o examineze pe Amber Grant - imediat.

— Dar nu cred că este...

— Nu am timp pentru vreun refuz. Amber are nevoie de ajutor acum. Voi dubla fondurile despre care am discutat în legătură cu NeuroTranslatorul. O să ajungă la voi în vreo două ore.

Trei minute mai târziu, însoțit de Tripp și de membrii echipei de la Optrix, Soames se duse în sală. Se aplecă peste Amber, care era ghemuită în poziția fetei. Vorbi în microfon și spuse:

— Vă rugăm, părăsiți sala și duceți-vă în hol. Voi continua personal prezentarea peste puțin timp.

Cei de la Optrix și oficialii galeriei scoteau lumea din sală. Între timp, Soames se aplecase peste corpul rigid al lui Amber. Îi ridică capul, îi băgă cu forța două analgezice pe gât și îi dădu puțină apă.

— Amber, eu sunt. Am aranjat să te vadă cineva care își va da seama ce e

cu migrenele astea. Nu te mai preface că nu sunt mare lucru.

Așteptă ca ea să zică ceva, dar nu auzi nimic.

Nu putea să tacă. Trebuia s-o întrebe. Trebuia să știe.

— Durerea a fost în același loc ca și înainte?

— Da, îi șopti ea, cu fața palidă schimonosită de durere.

— Unde, mai exact? se interesă el. Arată cu degetul.

Mâna ei se ridică, tremurătoare, ca să-i arate locul unde o durea. Dar nu-și atinse capul, ci arătă un punct în aer, la vreo opt centimetri distanță de tâmpla ei stângă.

**Clinica de Cercetări Barley Hall
Cambridge, Anglia**

Momente ca acelea îl încurajau și îi dădeau speranță lui Miles, sentiment care-i fusese pus la încercare în ultimele unsprezece luni. Se întoarse spre tânărul care stătea lângă el:

— Brațul e în ordine, Paul?

Aranjând puțin zăbrelele căștii de pe capul său, Paul se uită la imaginea perfectă din punct de vedere anatomic afișată pe jumătatea de sus a ecranului calculatorului din fața lui.

— E bine, doctore. Nu mă doare deloc.

— Nici măcar puțin?

— Nu, zâmbi Paul.

— Bine, hai să vedem cum îl miști din nou. Încearcă să-l ridici deasupra capului.

Uitându-se la silueta din calculator care ridica brațul drept, Fleming verifică liniile orizontale care se zbăteau furioase în jumătatea de jos a ecranului.

— Excelent, Paul. Undele creierului tău sunt puternice. Ai acum sub control undele alfa. Lasă brațul în jos. Foarte bine.

Se întoarse spre pacientul său, care se încruntase din cauza efortului de a se concentra și de a-și controla gândurile care dictau brațului de pe ecran. Băiatul de douăzeci și șase de ani purta un tricou Nike și o pereche de blugi decolorați. Mâneca dreaptă atârna goală în dreptul umărului.

Cu patru ani în urmă, Paul își pierduse brațul într-un accident de muncă. Iar până când venise la Barley Hall, avusese dureri groaznice în mâna lipsă. Din experiența lui Fleming, mulți dintre cei care aveau astfel de infirmități sufereau de dureri fantomă care veneau de la creier. Creier uman conține o hartă tridimensională a corpului în rețeaua sa de neuroni și continuă să trimită semnale chiar și după ce un membru este amputat. În cazul lui Paul, NeuroTranslatorul îl ajutase pe Fleming să identifice undele creierului care trimiteau semnalele de durere brațului lipsă, dându-i posibilitatea să le curme. Paul răspunsese așa de bine la tratament, încât, cu o lună înainte, Fleming decisese să prelungească terapia, încercând să treacă dincolo de

oprirea semnalelor de durere, la îmbunătățirea celor de control.

— OK, arăți bine pe ecran, zise Fleming și se întoarse spre manechinul de latex din colț. Ce-ai zice de niște exerciții cu Brian?

— Nicio problemă, răspunse Paul, relaxat.

— Ești încrezător, nu? Ia să vedem dacă treci de testul cu oul.

— Să trec ce?

Fleming se ridică și se duse spre corpul surogat. „Brian“ era asexuat, dar fiecare mușchi și încheietură de sub învelișul de latex era o replică perfectă a corpului uman. Fleming scoase o cutie din buzunarul halatului său șifonat și luă un ou învelit în vată. Se duse spre măsuta de lângă manechin, puse oul într-un colț al suprafeței lăcuite de lemn și cutia în celălalt colț. Ambele erau aproape de Brian.

Fleming merse spre celălalt capăt al camerei cu tavan înalt, în stil victorian, și se opri lângă fereastra de sticlă care separa camera de expertizare de camera de observație. Se aplecă peste bancul de lucru și făcu câteva schimbări pe tastatura de lângă cubul translucid.

— Bun, acum ești legat de Brian. Ignoră restul corpului său. Fii atent numai la brațul drept. Ridică oul și pune-l la loc în cutie.

— De aici? întrebă Paul, care se afla la trei metri de ou.

— Gândește-te numai la modul în care îți miști brațul. Exact cum ai făcut cu silueta de pe ecran.

Paul se încruntă concentrându-se.

— Nu te forța prea mult. Imaginează-ți numai că brațul lui Brian este al tău.

În acel moment, brațul drept al manechinului se îndoi de la cot și mâna țâșni înainte, aproape lovind oul.

— Ai grijă, nu te grăbi.

Apoi, palma se deschise foarte ușor, se apropie de ou și-l apucă. Paul îi zâmbi lui Fleming.

— Nu e rău, nu e rău deloc, zise Fleming. Asta e partea cea mai ușoară. Acum, trebuie să-l ridici și să-l pui la loc în cutie. Ai grijă la senzorii de răspuns din vârfurile degetelor.

Mâna manechinului se ridică și se mișcă în direcția cutiei. Apoi, palma se închise brusc și sparse oul, lăsând albușul și gălbenușul să curgă pe lemnul lustruit.

Fleming râse și-l bătu pe Paul pe umăr.

— E mai greu decât pe ecran, nu? Dar a fost foarte bine, oricum.

Se auzi o bătaie în ușă și asistenta-șefă, Frankie Pinner, își băgă capul în cameră. O femeie drăguță, de vreo treizeci de ani, cu părul negru și un zâmbet larg, era cea mai veche în funcție dintre asistentele, doctorii și oamenii de știință din echipa din aripa de est din Barley Hall.

— Dr. Fleming, este ora patru. Voi ați să vă faceți vizitele.

Fleming se uită la ceas.

— Mulțumesc, Frankie. Poți să rămâi și să-l ajuți pe Paul cu exercițiile sale? Se întoarse spre Paul. Continuă să exersezi. Odată ce te deprinzi cu Brian, vei fi gata pentru propriul braț.

Plecă din laboratorul de investigații, o luă la dreapta pe coridor și apoi intră pe prima ușă batantă la stânga.

Secția de cercetări de la Barley Hall era o clădire impresionantă, lambrisată cu lemn de stejar, cu ferestre mari ogivale, care dădeau spre lac și spre terenurile frumos îngrijite din spatele clinicii. Fusese odinioară, în perioada victoriană, sala de sport a unei școli de băieți. Era compusă din șase camere separate, care înconjurau zona centrală cu scaune și un televizor. Acolo dormeau pacienți care urmau tratamente peste noapte. Cei mai mulți rămâneau peste noapte înainte să plece acasă sau la unul dintre spitalele mari de specialitate, cum era cel pentru accidente spinale de la Stoke Mandeville din Buckinghamshire.

Prin ușile întredeschise ale primei camere se vedea o fată care dormea. Asistenta era aplecată peste ea, pe pat.

— Cum se mai simte? șopti Fleming.

În urmă cu un an, la două luni după ce împlinise șaisprezece ani, prietenul ei o luase la o plimbare pe motocicletă. El nu pățise nimic după accident, dar ei i se rupsesse măduva chiar de la bază și rămăsese paralizată de la mijloc în jos. Echipa lui Fleming îi inserase implanturi electrice în partea de jos a șirei spinării și în picioare. Cu ajutorul Neurotransla- torului, doctorul spera să convingă creierul să ocolească partea vătămată măduvei spinării și să controleze picioarele direct.

Asistenta se uita la el.

— E bine, dr. Fleming. O să fie gata în câteva zile pentru prima probă în camera de expertizare.

Camera de alături era a lui Paul, iar ușile celorlalte două dormitoare erau închise. Fleming le deschise, să vadă dacă surveniseră schimbări. Cei doi pacienți dormeau. Verifică monitoarele și ieși fără să-i deranjeze,

îndreptându-se spre a cincea cameră. În timp ce se apropia de încăpere, profesionalismul său obișnuit se evaporă.

Fleming avea treizeci și șase de ani, dar îmbătrânise din cauza suferinței la care fusese martor. Știa mai bine decât oricine cum se poate prăbuși o viață minunată într-o secundă. De-a lungul carierei lui, ajunsese să înțeleagă un lucru: suferința nu alege și nu e de niciun folos să-ți pui credința în dumnezei pentru ca ei să te protejeze.

În ciuda fatalismului său, îi era încă greu să accepte cruda realitate a celor întâmplare pacientului din camera cinci, cu unsprezece luni în urmă. Îi întărise, de fapt, părerea că nimeni nu-ți putea garanta permanența. Familia și prietenii lui, în special fostele prietene, îi reproșaseră că voia schimbarea numai de dragul schimbării. Dar nu era adevărat.

Fusese odată îndrăgostit, pe vremea când era la Cambridge și fusese gata să i se dedice pe viață acelei persoane. Dar prietena lui se căsătorise cu un profesor care avea douăzeci de ani mai mult decât ea. Fleming fusese distrus, dar supraviețuise. De atunci, avusese mai multe legături, dar niciuna nu-i aprinsese pasiunea adevărată. Și nu numai una dintre prietenele lui îl părăsise pentru că nu voia să se căsătorească. De fiecare dată când relația devenea serioasă, el se retrăgea. Schimbarea era aventură. Schimbarea - chiar și una proastă - îi deschidea ușa posibilităților, iar lupta pentru posibil, chiar și cu rezultate dezastruoase, era antidotul lui împotriva suferinței.

Cei mai mulți dintre pacienții din acea aripă, împreună cu mulți alții pe care-i consultase de-a lungul anilor, fuseseră anunțați de diferiți doctori că, în starea lor, nu mai aveau nicio speranță și că vindecarea era imposibilă. Ura acel lucru. Mai ales când era vorba de pacientul din camera cinci.

— Miles!

Virginia Knight era acolo, în capătul coridorului. Directorul american al Barley Hall avea în jur de cincizeci de ani, dar arăta mult mai tânără. Înaltă și subțirică, era elegantă în costumul ei clasic, bleumarin, cu părul blond, tuns scurt și aranjat astfel încât îi dădea o moliciune deosebită ascuțimilor feței sale lungi, dar inteligente. Își scoase ochelarii și îi zâmbi.

— Poți veni pentru o secundă în biroul meu? E ceva urgent. Fleming se uită spre camera cinci. Putea să mai aștepte. Oricum, pacientul nu avea să plece nicăieri.

Biroul directorului

Situat în partea centrală a clădirii în stil victorian, biroul era o cameră mare, având cornișe ornamentale, panouri înalte până la tavan și o splendidă fereastră cu arcadă care dădea în fața clădirii, spre pajiștile frumos îngrijite.

Miles Fleming își încrucișă brațele și se lăsă pe canapeaua pe care directoarea o folosea noaptea, când nu putea dormi.

— Virginia, cred că glumești! De când e o migrenă un lucru urgent?

Virginia Knight se ridică de la biroul ei și se duse spre aparatul de cafea. Făcu două cafele espresso și-i dădu una lui Fleming.

— E important, Fleming, crede-mă, zise ea.

Fleming dădu din cap.

— Dar am nevoie de laboratorul de investigație și de NeuroTranslator diseară. Acum e Paul acolo, iar Rob are nevoie de pregătire pentru proba de comunicare de mâine. Programul de cercetare e deja încărcat și fără asta. După succesul cu Jake, a crescut foarte mult interesul pentru NeuroTranslator. Avem deja o listă de așteptare foarte lungă și nu-mi permit să bag pe cineva în față și să întârzi programul - în special pe cineva cu o *durere de cap*. Pentru numele lui Dumnezeu!

Virginia Knight oftă.

— Miles, uiți că atât Rob, cât și Jake au intrat înainte.

— Da, dar e altceva. Chiar nu poți compara aceste cazuri.

— A fost altceva pentru tine - de aceea nu am pus la îndoială decizia predecesorului meu de a închide ochii la prioritățile tale - dar, potrivit protocolului membrilor consiliului de administrație de la Barley Hall, regulile au fost încălcate, în calitate de director al clinicii Barley Hall, are prioritate ceea ce este în interesul clinicii, iar tu trebuie să-ți faci timp pentru acest pacient. Diseară.

Miles Fleming sorbi din cafea. Nu avea nimic împotriva Virginiei Knight, dar nu pentru ea venise el cu opt ani în urmă la Barley Hall, cu diploma de doctor licențiat și cu doctoratul în neurologie la Harvard. Spre deosebire de Knight, care din doctor devenise administrator, predecesorul ei fusese un om de știință complet, sută la sută cercetător. Marele profesor Henry Trier, care din

păcate decedase, fusese unul dintre profesorii lui Fleming de la Cambridge. Iar când Trier acceptase să conducă Neurological Trust - un consiliu de cercetare stabilit de o afacere privată, Universitatea Cambridge și un spital de accidente neurologice din Stoke Mandeville - Fleming nu pierduse nicio clipă și i se alăturase.

Cu opt luni în urmă, Trier avusese un atac de cord mortal, iar Knight, care ocupase deja mai multe poziții de conducere, fusese desemnată să-i urmeze. Fleming înțelese de ce fusese preferată: era un manager excelent, foarte pricepută să facă reclamă și să strângă fonduri, dar câteodată se temea că punea interesele comerciale mai presus de pacienți, și de studiile de cercetare.

— Lăsând la o parte treaba cu săritul rândului, zise ea, în timp ce se întindea să ia o revistă de pe birou, să-ți explic care sunt beneficiile de a o consulta pe dr. Grant diseară. Îi întinse revista. În primul rând, știi cine este?

— Da, sigur, am auzit de ea.

Tocmai asta îl deranja. Amber Grant era bogată și foarte cunoscută. Iar pentru Knight era un motiv destul de serios pentru a-i acorda prioritate la tratament. Revista era *Time*, iar pe copertă apărea Bradley Soames, prezent de altfel în toate publicațiile. Lângă el, văzu fața frumoasă a partenerului său de afaceri, Amber Grant. Dedesubt scria: „Vrăjitorii luminii în lumina rampei“.

Fleming răsfoi revista. La pagina șase găsi un interviu cu Amber Grant, publicat astfel încât să coincidă cu lansarea mult-trâmbișatului Lucifer cu ecran moale. Și NeuroTranslatorul lui Fleming se baza pe calculatorul optic Lucifer și depindea de tehnologia pe care o dezvoltaseră Grant și Soames. Deși era oarecum deranjat, curiozitatea avu câștig de cauză, și-l învinse când dădu peste profilul enigmaticului și prea-puțin cunoscutului Bradley Soames - omul considerat creierul din spatele lui Oprix.

— Haide, zise Knight, citește-l.

Fleming se uită peste articol. Era o trecere în revistă a vieții aceluia om, dar Fleming citi cu atenție fragmente care se refereau la începături:

Bradley Soames suferă de *sindromul xeroderma pigmentosum*, altfel spus XP; este un sindrom cauzat de o genă mutanta care, chiar la cea mai scurtă expunere la cea mai slabă rază de soare, provoacă imediat cancerul de piele. Este născut în bogata familie Soames din industria petrolieră - în timpul unei eclipse totale de soare, cum spun zvonurile

iar mulți psihologi se întreabă cum s-ar fi descurcat dacă nu ar fi fost blestemat să trăiască așa.

Ar fi fost poate mai puțin excentric, dar ne îndoim că ar fi devenit un om de succes. E aproape o ironie a sorții ca acest om de știință, care a trăit toată viața ascunzându-se de lumină, să fie cel care i-a înțeles și capturat puterea și viteza.

Încă din copilărie, atunci când ușile îl protejau de razele ultraviolete, Soames era obsedat de fotoni, particulele cuantice subatomice de radiație electromagnetică, exact acelea care făcuseră din el un prizonier. A studiat lumina, iar la vârsta de treisprezece ani era mai mult decât convins că fotonii pot fi struniți, depozitați și făcuți să transmită informații.

La șaisprezece ani, Soames era mai inteligent decât cel mai pregătit dintre profesorii lui particulari, așa că se înscrie la Cal Tech din Pasadena, unul dintre cele mai bune școli politehnice din lume, pe care a absolvit-o cu notele cele mai mari, cu două zile înainte de a împlini optsprezece ani - mult mai tânăr decât orice student care începea facultatea. Dar el nu se dusese acolo ca să treacă examenele, ci pentru a căuta un partener. Căuta pe cineva destul de inteligent care să-i înțeleagă conceptele, pe cineva care să aibă motivația, aptitudinile sociale și caracterul potrivit pentru a face ceea ce lui îi era imposibil - să iasă în lumină și să-i îndeplinească visul. Iar acea persoană avea să fie un doctorand care făcea cercetări în fizica particulelor: Amber Grant.

Mulți oameni, printre care și Amber Grant, se gândeau la dezvoltarea unui calculator optic, dar schițele lor se bazau numai pe fibre optice, care, chiar dacă ar fi funcționat, ar fi necesitat o tonă de fire. Teoria lui Soames era însă diferită: el propunea folosirea sunetului pentru a crea un câmp electric puternic, necesar ca să păstreze depărtate perechile electron-gaură suficient timp cât să capteze lumina și să stocheze informațiile din ea, înainte de a o trimite înapoi.

Viziunea lui Soames și dedicarea lui Amber Grant, plus încă alte câteva relativ mici modificări, fiecare demnă de câte o diplomă de doctorat, au dus la inventarea de acum opt ani a primului calculator optic din lume. Iar asta a făcut din Optrix Industries, cu sediul în San Francisco, una dintre companiile cu cea mai mare creștere a câștigurilor din istorie.

Pe lângă rolul lui la Optrix, Bradley Soames petrece tot mai mult timp la uzina sa de inovații tehnologice din Alaska: Fundația VenTec...

— Ideea e, zise Virginia Knight când Fleming ridică privirea, că Soames dorește să facă o donație de câteva milioane de dolari pentru cercetările tale. Ea zâmbi. Știi că mereu vorbesc despre efectul Christopher Reeve. Ei bine, nu poți nega că regenerarea prin celulele stem ale șirei spinării este văzută ca un Sfânt Graal al cercetării neurologice, care ne face să obținem mai ușor fonduri pentru echipa lui Bobby Chan de inginerie genetică din aripa de vest.

Fleming zâmbi amar.

— În vreme ce munca mea din aripa estică este încă văzută ca un pansament aproape inutil și nu ca o soluție viabilă, echipa lui Bobby este văzută ca o locomotivă, deși nu a mai avut niciun rezultat de ani buni.

Knight râse.

— Ei, percepțiile se schimbă repede. Proiectul tău cu Jake a stârnit mari valuri de interes. Trebuie să profităm de asta. Bradley Soames vrea să investigheze NeuroTranslatorul și e hotărât să investească bani serioși.

Fleming știa deja despre asta: cu șase luni în urmă, Soames îl contactase indirect și-l întrebase de un posibil transfer la VenTec.

— Iar în schimbul acestor fonduri mari, va trebui s-o examinez pe colega lui cu NeuroTranslatorul? În afară de faptul că a leșinat din cauza unei migrene, ce mai are?

Knight bătu cu degetele într-un dosar de pe biroul ei.

— Țasta e un alt motiv pentru care ar trebui să o examinezi. E visul oricărui cercetător. Istoria ei medicală e fascinantă și tu, ca neurolog, poți învăța multe de la ea. Nu te opune, Miles, ai de a face cu un învingător. O să întârzii numai cu o zi sau doua - un inconvenient foarte mic în comparație cu beneficiile pe care le va aduce.

— Beneficii? întrebă Fleming care, deși rezervat, era totuși curios să încerce.

— E unică, adăugă Knight. Îți trimit toate dosarele ei medicale pe e-mail, dar datele de aici o să te ajute să înțelegi despre ce vorbesc.

Neîncrezător, Fleming luă dosarul. Virginia Knight știa să manipuleze oamenii, iar lui îi plăcea să păstreze distanța. Uitându-se încă o dată la femeia frumoasă de pe coperta revistei *Time*, doctorul zise:

— Tot nu văd de ce ar avea prioritate în fața celorlalți pacienți ai mei. Doar nu a suferit o amputare, nu?

Virginia Knight se lăsă pe spate în scaun și un zâmbet îi înflori pe față.

— Ei, nu chiar, zise ea, în timp ce Fleming deschise dosarul la primele radiografii și trase aer în piept. *Nu chiar.*

Barley Hall, 5 p.m.

Era deja întuneric când ambulanța care o transporta pe Amber Grant ajunse la Barley Hall. Migrena ucigătoare o mai lăsase, dar se simțea foarte slăbită. Durerile de cap veneau fără s-o anunțe și se obișnuise cu asta. Totuși, ultima o mâniase destul de tare. Leșinase în timpul unei prezentări importante și avea sentimentul că acel eșec avea s-o urmărească. Munca era unul dintre cele mai importante lucruri din viața ei și ea dezamăgise pe toată lumea, inclusiv pe ea însăși, în fața celor din presă. Pierduse și dineul de după, cu tot cu întâlnirile de afaceri și runda de publicitate programate înainte de zborul ei spre San Francisco. În ciuda durerii, voise să se întoarcă în sală ca să continue, dar Bradley Soames insistase să vină aici. Orice i-ar fi spus specialiștii, era hotărâtă să prindă avionul din dimineața următoare spre casă, pentru a o vedea pe mama ei, Gillian, care era bolnavă.

În timp ce intrau pe porțile impresionante ale Clinicii Barley Hall, ea aruncă o privire peste terenurile verzi. Cu toate că se apropia noaptea și erau în pragul iernii, totul părea mult mai prosper decât în California și nu se putu abține să nu compare casa în stil victorian cu spitalele fără identitate din America și clinicile pe care le văzuse când era copil.

În urmă cu nouă luni, acele clinici nu-i treziseră niciun sentiment de simpatie. Dar recent, din cauza unor migrene greu de explicat, relația ei cu clinicile, doctorii și testele se reînnoșase. Cel puțin, în ultimele șase luni, trecuse prin toate testele posibile, inclusiv TEP², TAC³ și IRM⁴, care însă nu o ajutaseră deloc. Când Soames o însoțise până la ambulanța din afara clădirii unde avusese loc prezentarea, era foarte sceptică în a mai vedea încă un „specialist”. Dar el insistase să-l vadă pe dr. Miles Fleming.

— Amber, mereu mă bați la cap cu privire la boala care mă macină încă de la naștere. La fiecare două luni mă opreai să nu îmi concediez medicul dermatolog și să îi urmez recomandările, să mai extirp una sau două tumori

² Tomografie prin emisie de pozitroni (n.tr.)

³ Test de atenție concentrată care determină capacitatea de concentrare în soluții dinamice (n.tr.)

⁴ Imagistică prin rezonanță magnetică (n.tr.)

Înainte să mă omoare ele pe mine. Și știi că tu ești probabil singura persoană de pe lumea asta de care ascult. Așa că acum trebuie să ascuți și tu de mine. Du-te și fă un control cum trebuie. Tipul ăsta, Miles Fleming, e deștept. NeuroTranslatorul lui este cea mai bună aplicație a calculatorului optic - asta include noua generație de secvențiatori genetici.

Soames credea despre cei mai mulți oameni că sunt nebuni, iar despre restul că sunt mediocri, așa că laudele pentru englezul de 36 de ani erau ceva foarte rar, într-adevăr.

Personalul din clinică îi oferi un scaun cu rotile, dar ea preferă să meargă pe picioarele ei când intră în eleganta sală de recepție. Ura să fie văzută ca o neputincioasă. Deși își petrecuse o mare parte din viață în laboratoare, se mândrea că se păstrase în formă cu ședințele de înot din piscinele de la Optrix. Înăuntru, îi ieși în întâmpinare o asistentă care ținea în mână un dosar.

— Buna seara, dr. Grant. Sunt asistenta-șefă Frankie Pinner. Puteți merge? Aveți nevoie de un calmant pentru durere?

— Acum mă simt bine, mulțumesc.

— În acest caz, vă deranjează dacă vă așezați în sala mare până sosește dr. Fleming? Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să le comunicați celor de la recepție.

Într-un colț al sălii era un șir de canapele, așezate spate în spate. Amber se așază și-și scoase calculatorul portabil din buzunar. Aparatul, nu mai mare decât un celular, avea două părți: una conținea un ecran și cealaltă niște taste digitale. Apăsă un buton de pe ecran și apărură un cadran de afișaj. Chiar când se pregătea să-și verifice e-mailul și mesajele telefonice, auzi în spatele ei cum cineva exclamă admirativ „Mamă, ce chestie!”

Se întoarse și văzu un băiețel care sărise de pe canapeaua din spatele ei și i se uita peste umăr. Avea părul blond, tuns scurt, o față foarte senină, expresivă și ochi uriași, gri-albaștri, care se lipiră de ecranul din mâna ei. O femeie, prea în vârstă ca să fie mama micuțului, stătea lângă el, citind o revistă.

— E al tău? o întrebă el, punând o mână pe umărul ei, trăgând-o puțin înapoi ca să vadă mai bine.

Ea zâmbi.

— Da.

— N-am mai văzut așa ceva până acum!

— E nou.

— De unde l-ai luat?

— Eu l-am făcut. Apoi, se corectă. De fapt, compania mea l-a făcut.

Băiețelul se uită la ea cu atenție și apoi întrebă serios.

— Tu ești un geniu?

Amber râse.

— Nu!

— Unchiul meu e un geniu, zise el mândru.

— Bravo, asta e ceva. Cum te cheamă?

— Jake.

— Îmi pare bine, Jake, eu sunt Amber.

El zâmbi spre ea din toată inima.

— Și ce poate să facă? o întrebă.

— Multe lucruri. Dă telefoane, trimite e-mailuri, face calcule, verifică starea vremii, rezultatele sportive...

— Are și jocuri?

— Oh, da, sigur.

— Și rezultatele de la meciurile de fotbal american?

— Bineînțeles, zise ea, storcându-și creierii. Nu se prea pricepea la sporturi. Acasă, ea fusese o admiratoare a echipei Forty Niners, dar numai pentru că Optrix era sponsorul lor. Care sunt favoriții tăi?

— Man U, bineînțeles, exclamă Jake de parcă numai un nebun ar fi putut susține o altă echipa. Îmi place fotbalul.

— Bănuiesc că și joci bine.

— Nu mai sunt așa de bun, dar încep să-mi revin.

Era ceva în glasul lui care o făcu pe Amber să se oprească un pic.

— Dr. Grant. Privi în sus și văzu că asistenta cu dosarul dinainte se întorsese. Dacă veniți după mine, vă duc direct în laboratorul de investigații. Dacă aveți nevoie să vă duceți la baie sau să beți apă, să-mi spuneți. Putem să completăm fișele de intrare mai târziu.

— Trebuie să plec, Jake, zise ea și se ridică să o urmeze pe asistentă.

Apoi, se întoarse și se uită la băiețel. Văzu de ce nu mai era așa de bun la fotbal. Îi păru rău - înțelesese cum era să fii un copil care arată diferit, dar fața ei nu trăda nimic din ce gândea. Se aplecă să-i strângă mâna.

— Mi-a făcut plăcere, Jake. Succes cu Man U.

— La revedere, Amber, spuse el cu un surâs.

Asistenta o conduse pe Amber în aripa estică, pe un coridor lung până la laborator, apoi o invită să intre într-o cameră vecină, care avea un birou, un calculator optic Lucifer, două scaune și un rând de monitoare. O fereastră-oglină dădea în laborator și presupuse că era camera de observație. Asistenta îi turnă niște apă și plecă.

Așezată pe un scaun moale mai departe de birou, Amber se uită prin cameră. Pe un perete era un panou de plută. Pe el erau agățate felicitări și fotografiile ale pacienților și personalului medical. Una dintre ele îi captă atenția: arăta doi oameni bronzăți cu echipament de alpiniști, stând pe un vârf de munte, având în spate un cer de un albastru strălucitor. Semănând destul de mult, ca niște frați, ridicaseră mâinile în semn de triumf.

Apoi, se văzu pe sine în oglinda de observație. Avea o față palidă și trasă. Fără să-și dea seama, își dădu părul pe spate, lăsând să se vadă partea stângă a feței și cicatricea fină, argintie, care mergea de la tâmplă până la linia părului. Acum se vedea că nu avea urechea stângă, mai ales prin contrast cu cerceul din jad și aur din lobul drept. Refuzare să facă o operație estetică pentru a șterge urmele operației pe care o făcuse în copilărie; i se părea a fi un act de trădare.

— Dr. Grant? Miles Fleming.

Când doctorul intră, ea se surprinse că își aranjează fusta și părul. Îl recunoscuse drept fiind unul din bărbații din fotografia cu muntele. Nu arăta cum se așteptase. În afară de haina albă descheiată, nu semăna deloc cu un om de știință, cu siguranță nu cu cei pe care îi cunoștea ea, și nu era pregătită pentru acea apariție. Era înalt, având cel puțin un metru optzeci și cinci, și se mișca asemenea unui sportiv. Părul său închis la culoare era la fel de dezordonat ca și hainele, iar pielea lui avea o strălucire roșiatică naturală. Atunci când întinse mâna către ea și zâmbi, o rețea de riduri fine îi apărură la colțurile ochilor. Mâna lui mare era caldă și o strânse pe a ei cu fermitate.

— Scuză-mă că te-am făcut să aștepti, dar trebuie să ne ocupăm de mai multe lucruri în același timp.

— Nicio problemă. Oricum, mulțumesc că m-ai primit așa, fără programare.

— Cum te descurci cu migrena?

— E sub control.

— Foarte bine. Acum, ce-ar fi să-ți spunem ce facem aici și apoi să discutăm despre problema ta?

— De acord.

— Aici, la Barley Hall, munca este împărțită în două sectoare. Aripa de vest are de-a face cu cercetarea științifică pură, cu regenerare prin celule stem - cum să reconstruim șira spinării, lucruri din astea. Aici, în est, unde e echipa mea, cercetarea e mai practică. Noi ne specializăm în captarea semnalelor din creier pentru a-i ajuta pe cei fără mâini și picioare și pe paraplegici să-și recapete controlul asupra membrelor paralizate și să pună în funcțiune protezele. Fleming îi zâmbi. Ne ocupăm și de controlul durerii.

Lui Amber îi plăcu zâmbetul lui, dar nu suficient cât să aibă încredere în el.

— Serious? Și durerea într-o parte a corpului care nu mai există?

— Ei bine, asta e una dintre specialitățile noastre.

Fleming citise dosarul ei medical și descoperise două cazuri similare în lume, unul în Statele Unite, iar altul în Franța. Dar niciunul din pacienți nu suferise vreo operație. În toate studiile sale, nu mai întâlnise pe cineva care făcuse operația și supraviețuise. Și, având în vedere realizările ei extraordinare alături de Bradley Soames la Optrix, nu numai că supraviețuise, dar ieșise din acest necaz cu o minte mai strălucitoare decât a oricui altcuiva.

Se întoarse spre calculatorul optic de pe birou. Era un cub translucid, cu o sferă pulsatoare de lumină în jurul unui ghem de fibre optice. În spate, se afla un ecran de plasmă KREE8 cu fotoni, care afișa imagini tridimensionale. Înclină ecranul spre el, atinse tastatura fără fir și căută dosarele medicale ale lui Amber din Rețeaua Datelor Sigure de la Barley Hall. Informația apărură aproape instantaneu, cu viteza luminii.

Se uită la radiografiile de pe ecran, apoi la ea. Nu erau semne vizibile ale operației, dar părul și ochii lui Amber îi atraseră atenția. Părul ascundea partea stângă a feței și era des ca o coamă neagră-albăstrie, foarte strălucitoare. Avea ochi mari, ca de pisică, iar culoarea lor era superbă: irisul de un verde profund, înconjurat de auriu. Nasul era foarte fin și pielea măslinie. Un cerceș de jad și aur strălucea în urechea dreaptă, nemascată de păr. Buzele pline erau de un corai pal.

Cu siguranță, era cea mai exotică femeie pe care o văzuse vreodată.

— Pot să văd unde ai avut operația?

— Da, sigur. Amber își dădu la o parte părul de pe ureche.

Fleming se ridică și se apropie de ea. Când se aplecă, îi simți parfumul: subtil, dar totuși bogat ca buchet, ca al unei flori tropicale rare. Studie cu atenție cicatricea fină argintie care începea de la linia superioară a părului, trecea peste tâmplă și ajungea la ceafă. Nu avea ureche, dar cicatricea era atât de subțire, încât părea mai degrabă o omisiune decât o desfigurare.

Se întoarse pe scaunul său și se uită din nou la imaginea de pe ecranul calculatorului.

— Hai să vorbim despre migrenele tale, spuse el. Potrivit dosarului medical, ele au început acum opt sau nouă luni, iar până atunci nu le-ai avut. Nici când erai copil.

— Corect.

— Și apoi, de vreo zece ori pe lună.

— În medie.

— Cât de mult durează un atac?

— Depinde. Dacă nu iau un analgezic chiar când începe, atunci mă țin cam o oră. Dar când se termină, mă seacă atât de tare de puteri, încât nu pot să mă adun pentru câteva ore.

— Ce iei?

— Tylenol Blue. Nu oprește durerea, dar o mai amortește.

El dădu din cap.

— Poți să descrii durerea?

Ea ridică din umeri.

— E ca un ac roșu ca focul care îmi străpunge creierul și-mi injectează acolo încărcături electrice. Lumini și stele îmi sclipesc înaintea ochilor și amețesc. Iar câteodată, ca astăzi, leșin.

Fleming se strâmbă.

— Asta da distracție. Se opri și se uită la imaginea de pe calculator. Și durerea apare în același loc?

— Da.

— Unde? Poți să-mi arăți locația exactă?

— Am încă un loc dureros acolo, spuse ea, ridicând mâna stângă să arate unde. Țsta este locul exact.

Fleming dădu din cap și se uită din nou la imaginea de pe calculator. Amber arăta în aer, la câțiva centimetri distanță de tâmpla stângă.

— Cam aiurea, nu? spuse ea, așteptând calmă răspunsul. Luă paharul cu apă.

El ridică din umeri.

— Neobișnuit, da, dar nu inexplicabil.

Fotografia din dosarul medical al lui Amber Grant pe care o vedea pe ecran arăta o radiografie a doi copii care priveau în direcții opuse. Craniile lor erau lipite, tâmpla stângă pe tâmpla stângă, cu un contur osos care le lega. Dar ce era unic la acele siameze, era că atât craniile, cât și creierele erau lipite. O mare parte din țesutul lobului temporal se suprapunea, dar totuși fetele erau foarte diferite, cu personalități distincte.

Amber Grant puse paharul pe birou și Fleming observă cât de încete și de studiate îi erau mișcările. Atunci când stătea nemișcată, își înclina capul ușor

spre stânga, ca și când ar fi ascultat peste umăr.

Dosarul din fața lui îi furniza detalii despre viața ei: Amber și geamăna Ariel fuseseră născute în urmă cu treizeci și șapte de ani de o fată din Brazilia, prea săracă pentru a-și permite gemeni normali, darămite siamezi. Fuseseră abandonate într-un spital sărac din São Paulo, dar mulțumită intervenției unui preot iezuit fuseseră adoptate de un cuplu fără copii din Statele Unite.

În primii opt ani de viață trăiseră fericite cu părinții lor adoptivi, în California. Li se spunea „gemenele dansatoare”, fiindcă se mișcau și umblau împreună ca și cum ar fi valsat. Ariel era cea puternică, un adevărat lider, pe când Amber era mai liniștită. Apoi, Amber făcuse complicații la rinichi. Gemenele împărțeau aceeași cantitate de sânge, iar pentru un timp rinichii lui Ariel funcționaseră pentru amândouă. Apoi, inima ei pompa sânge și pentru Amber, și aproape cedase din cauza suprasolicitării. Dacă n-ar fi fost separate, iar starea lui Amber nu ar fi fost stabilizată, nu numai că ea ar fi murit, dar și-ar fi omorât sora.

Și mai apăruse o complicație: deși aveau personalități diferite, aveau o parte foarte importantă a creierului comună. Exista o foarte mică șansă ca ambele fete să supraviețuiască cu mintea întregă, dar perspectivele nu erau foarte luminoase. Părinții nu avuseseră de ales decât să aprobe operația. La două luni după intervenție, inima și rinichii lui Amber se stabilizaseră și medicii o externaseră. Ariel murise însă pe masa de operație.

Fleming nu trebui să se uite pe rapoartele medicale pentru a-și da seama că Amber se simțise tot timpul într-un fel vinovată pentru pierderea surorii ei - care fusese amputată fiindcă o omora încetul cu încetul. Și acela era motivul pentru care nu făcuse niciodată operație estetică de construire a urechii stângi și de înlăturare a cicatricii. În dosarul ei era redat dialogul dintre ea și un psiholog. Întrebată de terapeut, Amber răspunsese: „De ce mi-aș face operație estetică? Ea era cea mai bună parte din mine”.

Fleming se uită la Amber și o văzu cum îl studia cu atenție.

— Deci, zise ea, ce crezi despre toate astea?

El întoarse ecranul calculatorului spre ea astfel încât Amber să vadă imaginea radiografiată a ei și a surorii sale de pe vremea când erau lipite. Fleming arătă spre zona lobului temporal al lui Ariel și spuse:

— Durerea ta e aici, exact acolo unde creierul surorii tale se unea cu al tău. La prima vedere, e destul de clar, și sunt sigur că specialiștii pe care i-ai mai consultat ți-au spus același lucru. Tu ai ceea ce se cheamă durere fantomă. Și

nu e neobișnuit. Avem un tânăr aici, Paul, care simte durere în locul de unde-i lipsește brațul de vreo patru ani. I-am pus capăt cu ajutorul NeuroTranslatorului, dar acea durere era foarte reală. Atunci când se pierde o parte a corpului într-un accident traumatic, victima poate continua să simtă o durere îngrozitoare în partea lipsă. Câteodată durerea reflectă modul cum a fost afectat acel organ, ca și cum și-ar aminti ultimul semnal de durere pe care l-a avut înainte de desprindere.

Amber păru că înțelege.

— Dar eu nu mi-am pierdut nicio parte a corpului.

— Știi, și asta face cazul tău mult mai neobișnuit. Ai pierdut o persoană. Se opri, parcă încercând să-și traducă gândurile în cuvinte. Ce te face pe tine unică este faptul că tu ai o parte din creierul viu al unei ființe moarte.

Ea se încruntă, încremenită la vederea imaginii surorii ei gemene de pe ecran.

— Îmi dau seama de asta. Dar ce înseamnă acest lucru? Apoi păli. Vrei să spui că simt durerea lui Ariel? Ar putea ea cumva...

Arăta atât de îngrozită, încât Fleming se aplecă și o atinse pe umăr.

— Nu, nu, asta este durerea *ta*. La fel ca și brațul lui Paul, creierul tău încearcă să se conecteze la membrul lipsă pe care încă îl crede acolo. Ariel nu mai simte nicio durere. Ea e moartă. Fleming încercă s-o liniștească. Ei, hai, Amber, doar ești un om de știință...

— Studiez fizica particulelor, Miles, preciză ea, și ce m-a învățat pe mine lumea cuantică este să nu am încredere în nimic.

Ochii i se micșorară și el își dădu seama că nu-i plăcea să fie luată peste picior de către așa-zișii „experți”.

— Toată viața mea am încercat să înțeleg ce s-a întâmplat cu sora mea. Am studiat filosofie, fizică și chiar teologie, iar până acum tot ce-am aflat este că, de fapt, noi nu știm prea multe. Zâmbi scurt și se lăsă pe spate. Ceea ce vreau să spun, Miles, este că lucrez într-un domeniu în care nu permit nimănui să mă asigure de nimic.

Fleming își ridică ambele mâini în semn de renunțare. Nici el nu știa după ce reguli mergea viața. Dar de un lucru era sigur: după moarte, nu mai era nimic. Chiar nu merita să-ți pierzi timpul căutând așa ceva, fiindcă nu exista. Slavă Domnului.

— Amber, nu sunt atât de nebun să dezbăt cu tine dedesubturile fizicii cuantice, dar mă pricep destul de bine la creierul omenesc. El poate face tot

felul de lucruri și te poate face să crezi că totul este real, fie că este vorba de o durere în membrul lipsă din trupul tău, fie că se referă la existența unei ființe divine. Mi-am petrecut întreaga carieră studiind creierul, și sunt convins că lucrurile prin care trecem în această lume se pot explica prin activitatea electrică și chimică din acest organ în formă de nucleu din interiorul craniului. Dragostea, sentimentul religiozității, cunoașterea de sine, toate vin din creierul nostru *fizic*. Conștiința, mintea noastră nu e deloc abstractă, ci se naște din creierul fizic, iar când se pierde corpul, se duce și mintea. Tu ești încă aici, Amber, dar Ariel a intrat în uitare. Ai dureri deoarece creierul tău încă transmite semnale spre ființa ta fizică. Sora ta geamănă nu mai suferă deloc. De ce? Pentru că nu mai trăiește. Asta nu e teorie cuantică, ci e un *fapt* fizic.

Amber zâmbi și vocea i se mai înmuie, vrând mai degrabă să glumească, decât să dojenească.

— Dacă tot vorbești despre uitarea adusă la moarte, trebuie să-ți amintesc că sunt catolică.

Fleming râse.

— Nu au mai rămas mulți ca voi. Credeam că cei mai mulți dintre catolici s-au alăturat Bisericii Adevărul Sufletului.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Nu sunt o practicantă, dar știi cum este. Când nașul tău este un preot iezuit care îți salvează viața și ești adoptată de o familie catolică, ai oarecum niște obligații față de ei.

— Mda, te cred, zise Fleming. Oricum, tu știi că eu sunt un ateu cu tendințe newtoniene, iar eu știu că tu ești o catolică cu tendințe cuantice. Ce nu știm încă este de ce ai aceste migrene sau cum să le oprim. Creierul tău trebuie să ne răspundă la aceste întrebări.

Fleming se ridică și se îndreaptă spre ușă, făcându-i semn lui Amber să-l urmeze în laborator.

— Cred că a venit timpul să-ți fac cunoștință cu NeuroTranslatorul.

Z

— Asta este camera de examinare, spuse Fleming, dar toți îi spun laboratorul de investigații.

Tavanul înalt și ramele tablourilor contrastau cu echipamentul sofisticat, tuburile de oxigen, monitoarele medicale și celelalte aparate. Pe o masă, în colțul cel mai îndepărtat al camerei, era un alt cub semitransparent, așezat pe un suport de culoare neagră; înăuntru avea o sferă pulsabilă de lumină, de mărimea unei mingi de fotbal. O cască albastră și o tastatură wireless stăteau alături; un ecran uriaș de plasmă atârna deasupra.

— Aici o să dormi la noapte.

— Fără pat? E, cum s-ar spune, un loc fără pretenții.

— O să-ți aducă un pat din camerele din secție. Mulți dintre pacienții noștri au deficiențe motorii și așa îi transportăm. Echipamentul de tratament intensiv este pentru urgențe. Câțiva dintre cei cu care lucrăm sunt foarte bolnavi, așa că nu vrem să riscăm să se întâmple ceva. Oricum, o să-l ai pe Brian aici ca să te păzească.

— Brian?

Fleming dădu din umeri.

— E un nume stupid, dar cu ăsta am rămas. La început, unul dintre asistenții tehnici a scris un memoriu despre NeuroTranslator și l-a numit o mașină pentru creier. A făcut o greșală de tipar și acum toată lumea îi zice Brian⁵. Oricum, sună ca naiba, dar cel puțin e simplu de reținut.

Fleming se duse spre manechin și-l bătu pe umăr.

— Îl folosim ca să-i antrenăm pe cei cu membrele amputate și pe paraplegici cum să gândească comenzile. Se opri. Ce știi despre NeuroTranslator? Se bazează pe Lucifer, așa că bănuiesc că ești destul de familiarizată cu tehnologia primară.

Amber se apropie și atinse cubul semitransparent, uitându-se cu atenție la sfera pulsabilă dinăuntru.

— Bănuiesc că procesorul optic produce puterea și viteza pentru a traduce semnalele neurale.

— Exact. La bază stă un amplificator de semnale neurale și un convertor

⁵ Brain - creier, în lb. Engleză (n.tr.)

optic-analog care permite undelor creierului subiectului să comunice direct cu calculatorul. Ridică sfera de pe masă. Noi o numim cască. Fiecare nod din rețea are un electrod care monitorizează activitatea electrică a creierului prin craniu. Legătura dintre cască și calculator este wireless. Practic, NeuroTranslatorul este un aparat sofisticat care răspunde la stimuli, asemănător cu sistemele vechi Biomuse inițiate de Lusted și Knapp la începutul anilor '90 pentru a le ajuta pe persoanele paraplegice și pe cele care au suferit amputări.

Amber dădu din cap. Citise și ea despre aparatele Biomuse. Fuseseră create în special pentru a detecta și amplifica impulsurile electrice din țesuturile musculare reziduale și impulsurile produse de mișcarea ochilor.

— Dar NeuroTranslatorul este mult mai performant, cred. Nu folosește semnalele EMG⁶ sau EOG⁷.

— Ai dreptate. Folosește semnalele EEG. Acum vreo șase ani eram convins că puteam avea mai mult control asupra calculatoarelor dacă exploatăm mult mai mult semnalele electrice complexe prezente în creierul uman. Ambiția era să stăpânim însuși gândul.

Amber zâmbi. La nivelul cel mai de jos, activitatea creierului uman - gândul - era produs de electricitatea declanșată de diferitele legături neurale din creier. Prin 1929, psihiatrul german Hans Berger a descoperit termenul electroencefalogramă sau EEG pentru a descrie înregistrarea fluctuațiilor de voltaj din creier care puteau fi detectate folosind electrozi atașați de scalp.

De-a lungul deceniilor, fuseseră identificate mai multe semnale EEG: undele alfa, care erau puse în mișcare prin acțiuni simple, ca închiderea ochilor; undele beta, care au fost asociate cu o stare de alertă a minții; undele teta, care derivau din stresul emoțional; undele delta care apar în timpul somnului profund; și undele mu care au fost asociate cu cortexul motor - și care se diminuau odată cu mișcarea sau cu intenția de mișcare.

Fleming mângâie sfera.

— Mulțumită calculatorului optic, am fost în stare să identificăm și să analizăm toate undele standard ale creierului și să găsim unele noi ca să construim o hartă detaliată a creierului în acțiune. Prin amplificarea și

⁶ Electromiograma este o înregistrare a activității musculare (n. Red.)

⁷ Electrooculografia este un examen al ochiului destinat să înregistreze potențialul de repaus (activitatea electrică de bază, în absența stimulării) în timpul mișcărilor oculare (n. Red.)

descifrarea acestor lungimi de undă, în special a felului în care lucrează împreună pentru a forma modele, am învățat să interpretăm impulsurile electrice.

Amber începea să înțeleagă de ce Bradley Soames fusese impresionat de invenția lui Fleming.

— Presupun că poate învăța.

— Sigur. E ca și cum ai lucra cu undele radio; în același fel rețeaua neurală a NeuroTranslatorului caută modele complexe în activitatea creierului și le corelează cu comenzi și intenții.

Brian e aproape ca orice entitate din istorie în înțelegerea și exprimarea gândurilor umane și alcătuirea unei hărți a lor.

— Are și conștiință?

Fleming râse.

— Nu. Brian folosește logica difuză și este nemaipomenit la studierea creierului nostru și la investigarea modului în care gândim, dar nu are voință și nu poate gândi pentru el însuși așa cum definim noi conștiința. Dacă îți imaginezi gândul independent ca un joc cu mingea, atunci Brian este un spectator strălucit, analist, comentator și marcator, dar nu poate juca de unul singur. NeuroTranslatorul analizează și interpretează undele creierului, permițându-ne să le dezvoltăm pe cele folosite - de exemplu, semnalele de mers care ajută la implantul unui membru paralizat sau protetic - și să le suprimă pe cele care nu sunt bune de nimic, precum semnalele de durere dintr-un picior amputat.

Fleming își puse casca pe cap și apăsă pe un buton de pe tastatura cubului. Ecranul de plasmă se aprinse și un spectru larg de culori trecu din sferă în cub, ca și cum diferite frecvențe de fotoni făceau calcule nenumărate în același timp.

— Uită-te la liniile de pe ecran, o invită Fleming. Acum uită-te la corpul surogat.

Liniile orizontale de pe ecran se mișcă brusc, iar manechinul puse piciorul stâng în față. Amber sări.

— Ai făcut asta numai cu ajutorul gândului?

— Da, prin controlul gândurilor. Ai nevoie de ceva practică, dar, odată ce te obișnuiești, e ușor. Brian este un aparat de pregătire. Din momentul în care pacienții îl stăpânesc pe Brian, li se dau membre protetice mai complicate, iar în cazul paraplegicilor, implanturi mai sofisticate. Suntem încă la început,

dar rezultatele sunt fenomenale.

În ciuda scepticismului privind venirea ei acolo, Amber Grant căpătase curaj la auzul acelor cuvinte.

— Deci, prin analizarea undelor creierului meu speri să identifici semnalele care-mi provoacă durerile de cap și să le suprimi?

— Îmi doresc mult nu numai să le anulez, dar și să le înțeleg.

— Și poți să faci totul în seara asta? Trebuie să plec mâine acasă.

Fleming se încruntă.

— Într-o noapte, o să putem numai să calibrăm mașina la caracteristicile de bază ale lungimilor tale de undă. O să fie nevoie de cel puțin două sesiuni pentru a finaliza analizele preliminare și a constata care este starea „normală” de odihnă a creierului tău. Numai atunci o vom putea analiza în timpul unei migrene fantomă și ne putem gândi la opțiunile de tratament. Cazul tău este neobișnuit și ar trebui să avem la dispoziție o lună ca să-l diagnosticăm și să-l tratăm cum se cuvine. Ba cred că o să avem nevoie și de mai mult timp.

— Să facem treaba cum trebuie sau să n-o mai facem deloc, nu?

— Întocmai. Începem tratamentul în câteva zile, dar după aceea nu-ți garantez când pot să te programez.

Ea se gândi pentru o secundă și luă o hotărâre.

— OK, trebuie să aranjez unele lucruri acasă, dar cred că o să mă întorc în câteva zile. Ce se va întâmpla în acest caz?

— Frankie, asistenta-șefă, va aranja totul pentru prima sesiune de diseară din laborator.

— Va fi în stare NeuroTranslatorul să explice de ce migrenele fantomă au apărut numai în ultimele luni? îl întrebă Amber.

— Să fiu sincer, Amber, nu știu. De obicei migrena fantomă apare la scurt timp după o traumă, dacă chiar se întâmplă să apară, dar creierul tău este unic. Să vedem ce-o să ne spună Brian.

— Când începem?

Fleming se uită la ceas.

— Ei bine, așa cum spunea bătrânul meu profesor de la Cambridge, cel mai bun timp să începi ceva important este acum.

Cape Town, Africa de Sud

Sora Constance nu-și amintea să fi simțit vreodată frică în cei cincizeci și cinci de ani așa cum simțea în acel moment. Stătea în picioare, pe puntea înaltă de zece metri, în puterea nopții, în timp ce pescarii aruncau în apă resturi de carne și măruntaie însângerate. La lumina lunii, vedea cum apa oceanului era tăiată de aripioare de pești care îi însuflețeau întunecimea. Se gândea că nu era legal să pescuiești rechini, dar nu avu deloc curajul să-i întrebe pe cei de pe vas. Deși era cald, tremura, cu veșmântul ei vișiniu strâns pe lângă trup, iar valurile care se spărgeau de vas o făceau să simtă sare pe buze.

Vedea luna plină și durdulie, departe, lângă Muntele Table, și se tot întreba de ce nu venise încă monseniorul. De fiecare dată când îl întreba pe căpitanul acela neras, primea același răspuns: „Curând”.

Să zicem că era de înțeles de ce voia monseniorul Diageo să se întâlnească departe de Arca Roșie. Dar de ce tocmai acolo? Își încleștă mâinile pe crucifixului roșu de la gât, se uită în întuneric și-și făcu cruce.

— Trebuie să aibă motivele lui, spuse ea cu voce tare, dar gătită.

Sora Constance dusese o viață lipsită de necazuri în Biserică, o viață fără întrebări și îndoieli. Cea mai traumatizantă decizie fusese s-o urmeze pe încăpățânată ei prietenă, maica Giovanna Bellini, din Biserica Catolică în noua Biserică Adevărul Sufletului. Dar nici atunci nu avusese mari probleme pentru că schimbase doar un set de reguli cu un altul. Chiar glumea pe acea temă și spunea că singura diferență era culoarea hainelor.

Dar când maica Giovanna o chemase în urmă cu două zile și îi spusese despre experimente, sora Constance suspectase că Biserica Adevărul Sufletului era diferită de ce credea ea până atunci. Iar numai cu o zi în urmă, tot încercând să dea de prietena ei și nereușind, începuse să se îngrijoreze. Se luptase o vreme cu conștiința ei, dar până la urmă își încălcase promisiunea și se dusese la monseniorul Diageo, pe puntea Arcei Roșii, ca să-l întrebe dacă Papa cel Roșu știa ceva despre descoperirea Giovannei. Vizibil șocat, monseniorul îi mulțumise pentru informație, dar refuzase să discute acea problemă ce amenință toate lucrurile sacre la care ține Sfântul

Părinte, de pe Arca Roșie.

El îi dăduse instrucțiuni precise, spunându-i să se îmbarce pe *Marie Louise* în port și apoi să-l aștepte. Echipajul taciturn o ajutase să urce, dar apoi nu-i mai dăduseră nicio atenție, cârmuind vasul în josul apei și văzându-și de ale lor.

Doi marinari trecură pe lângă ea, târând după ei piciorul din spate al unei vaci. Opintindu-se, îl aruncară cu greu peste punte, iar apa deveni neobișnuit de animată când o grămadă de rechini se adunară la ospăț. Un alt membru al echipajului se distra privind cum rechinii rupeau carnea din cârligul pe care îl ținea în mână. Scena o dezgustă, dar o și înspăimântă. Răsufală ușurată când auzi motorul altui vas care se apropia. Sora Constance se îndreptă spre pupa și se bucură când cârligul însângerat trase al doilea vas alături și recunoscu fața celui pe care-l aștepta.

— Monsenior Diageo, slavă Domnului, exclamă ea. De ce a trebuit să ne întâlnim aici?

— Sunt probleme mai delicate, soră Constance. Ai mai spus cuiva despre ce ai auzit de la maica Giovanna?

— Nu.

Prelatul o examinează cu atenție.

— Ești sigură?

— Bineînțeles!

El dădu din cap, vizibil mulțumit. Ea se aplecă spre el, așteptând să fie luată pe vasul cu care venise superiorul ei.

— Sfântul Părinte știe ce fac oamenii de știință? întrebă ea. I-a spus maica Giovanna că aceștia îi omoară pe pacienți?

Diageo părea obosit.

— Știe, spuse el cu o voce slabă și-și întoarse privirea de la sora Constance.

Ea îl urmări și văzu în ochii lui ceva care o înfricoșă.

— A știut dintotdeauna, adăugă el. Apoi șopti: îmi pare rău.

Înmărmurită și parcă încercând să pătrundă înțelesul cuvintelor lui, se uită la el cum îi fixa pe cei din echipaj, care erau ocupați cu aruncatul momelilor.

— După cum ne-am înțeles, nu trebuie să rămână nicio urmă, preciză el, de parcă femeia nu era acolo. Nimic care să poată învinui Biserica.

— Nu înțeleg, îngăimă sora Constance când văzu cum îi întoarce spatele și cum vasul lui începe să se îndepărteze.

Apoi, marinarii se apropiară de ea și o forțară să urce până aproape de

frânghiile ce împrejmuiiau puntea. Înainte să apuce să spună ceva, cel cu cârligul o lovi tare în piept și o aruncă în mare.

Apa rece o făcu să-și piardă suflul și primul rechin își înfipse colții în piciorul ei stâng. Ea încă nu înțelegea ce se întâmplă și chiar și când dinții unui rechin alb o rupseră în două, îl strigă pe monseniorul Diageo, convinsă că era o foarte mare neînțelegere la mijloc.

Barley Hall

După ce o lăasă pe Amber cu asistentele ca s-o pregătească pentru noapte în laboratorul de investigații, Fleming își concentra atenția asupra altor doi pacienți de-ai săi. El se lăuda că își tratează toți pacienții cu aceeași căldură și compasiune, dar Rob și Jake erau de departe favoriții săi.

În timp ce mergea spre atelier, se simți ușurat că nu se împotrivise prea mult s-o vadă pe Amber. Curiozitatea îi fusese satisfăcută și era convins c-o poate ajuta. De asemenea, faptul că-l amânase pe Rob până a doua zi îi permitea să-l surprindă cu un lucru care l-ar fi ajutat foarte mult.

Atelierul din Barley Hall era singurul loc din zona lui Fleming care nu se afla în aripa de est. Din motive pe care nu și le mai amintea nimeni, se găsea tocmai în partea cea mai îndepărtată din aripa de vest, acolo unde lucra echipa lui Bobby Chan. În acel loc, știința se întrepătrundea cu arta; electronica, metalul, latexul și materialele neobișnuite se combinau ca să creeze proteze care funcționau și semănau cu membrele umane.

Când Fleming intră, un tehnician dezlipea cu nonșalanță un braț aproape uman de un corp din metal și sârmă. Pe perete, erau așezate matrițe de mâini și picioare, în ordinea mărimii. Grămezi de pigmenți de piele de diferite nuanțe se vedeau din spatele bancului de lucru, iar în colțul îndepărtat Bill, tehnicianul-șef, finisa un picior stâng. În dreapta lui Fleming, un număr mare de membre deja terminate erau stivuite lângă perete. Toate erau în pungă de plastic și aveau etichete pe ele, ca la spălătorie. Cele mai multe conțineau un singur braț sau un singur picior de diferite forme și mărimi. Mai deoparte, era o pereche de picioare mici. Păreau atât de reale, că Fleming de-abia se putea uita la ele.

Bill își ridică masca, opri mașina și arătă cu degetul spre ele.

— Am pus și ultimul strat de latex pe ele. Le-am modelat după picioarele băiatului meu.

Fleming le luă în mână. Fu surprins de greutatea lor, deși nu cântăreau mai mult decât cele naturale. Dar ceea ce-l impresiona cel mai mult era felul în care fuseseră lucrate etichetele picioarelor și degetele.

— Arată grozav, Bill, îți rămân îndatorat.

Bill ridică degetul mare în sus, în semn de mulțumire pentru apreciere.

— Bafta cu ele!

Era o atmosferă obișnuită în clinică, așa că doar câțiva oamenii comentară când Fleming trecu pe lângă ei cu protezele acelea în mâini. Când ajunse în capătul celălalt al clădirii, trecu de ușile duble ale Secției de fizioterapie și se uită prin ferestrele circulare care dădeau spre holul mare, unde se găseau echipamentul de gimnastică, niște cadre și un bazin de exerciții. Numai două persoane erau acolo.

Nepotul lui Jake stătea pe podeaua lustruită, cu spatele spre ușă, și se juca preocupat cu niște cărămizi de plastic, în timp ce Pam Fleming, bunica lui, îl privea drăgăstos. După accident, Jake locuise cu bunicii din partea tatălui, iar Fleming o rugase pe mama lui să-l aducă acolo la ora șase fix. Femeia mică de statură, subțirică, având părul scurt și cărunț, era încă în putere să aibă grijă de cel mic. Cei doi bunici fuseseră tot timpul lângă el de când se întâmplase tragedia.

Fleming se uită cum Jake puneă cărămidă peste cărămidă, până când făcu un turn aproape tot atât de înalt cât el. Apoi, mai făcu unul și încă unul. Se uită la ele admirativ vreo câteva secunde și le dărâmă cu voioșie.

Cu protezele ascunse la spate, Fleming împinse ușile și intră în sală. Jake se întoarse lăsând să se vadă ce se petrecuse de fapt cu unsprezece luni în urmă în accidentul de mașină: picioarele lui se terminau undeva deasupra genunchilor, cel drept un pic mai lung decât stângul. Cu toate că avea de-a face zilnic cu acel fel de mutilări, unele și mai groaznice, Fleming simți un șoc când îl văzu pe nepotul său.

Singura lui consolare era că putea să-l ajute. Nu era chiar unchiul ideal - muncea peste măsură, făcea pauză numai pentru o excursie în munți, iar în privința relațiilor stabile, nu era nici pe departe un model: la fiecare vizită pe care i-o făcea Jake în casa lui de pe malul râului, găsea o nouă prietenă. Dar era singurul în stare să facă ceva pentru fiul fratelui său, și anume să-l ajute să meargă din nou.

— Bună, mamă, zise Fleming, îmbrățișând-o și sărutând-o pe Pam.

— Totul e în ordine, Milo?

Părea speriată, dar totuși pregătită pentru ce avea să urmeze. Avea atâta încredere în fiul ei, încât îl înfricoșa câteodată. La înmormântarea mamei lui Jake, o auzise zicându-i unei prietene: „Așa de bine s-au înțelese Rob și Miles, chiar și când erau mici! Suntem foarte norocoși că Miles poate să ne ajute

acum“. Lui Fleming i se păru că părinții lui reușiseră să se împace cu ideea accidentului datorită faptului că-și puseseră toată încrederea în el. Iar lui îi era așa de frică de eșec.

El îi strânse mâna mamei lui.

— E totul în regulă, mamă. O să vezi. Se aplecă spre nepotul său. Salut, Jake.

Băiețelul zâmbi mucalit.

— Bună, unchiule Milo.

Fleming scoase protezele la vedere și ochii lui Jake se luminară.

— Ura!

— Sunt cele cu care te-ai antrenat deja, dar le-am mai pus un strat ca să arate ca niște picioare adevărate - ca picioarele tale.

Jake le luă de parcă erau cel mai frumos cadou de Crăciun.

— Muuuuțumesc, unchiule Milo. Apoi și le fixă la încheieturile cioturilor și se ridică cu îndemânare, de parcă ar fi fost pe picioarele lui.

Mușchii protetici din membrele artificiale erau comandați de gândurile băiețelului, amplificate și transpuse pe calculator. Cu șase luni în urmă, la cinci luni de la accident, Fleming îi copiase semnătura gândului lui Jake din NeuroTranslator. Îi inserase electrozi în spatele scalpului și cu ajutorul unor implanturi și al unui calculator optic nu mai mare decât un ceas de mână, Jake putea să meargă singur și să ducă o viață aproape normală. El fusese primul, dar aveau să profite și alții de această tehnologie.

— Bun, Jake, continuă Fleming. Stai aici și o să-l aduc și pe taică-tău, ca să vadă și el.

Laboratorul de investigație. Aceași seară, mai târziu

— Te-au dat la CNN. Am văzut când m-am trezit. Îmi fac griji pentru tine, Amber. Cum te simți?

— Destul de bine, *papa* Pete. Cum se face că te-ai trezit acum? De unde mă suni?

— Din San Francisco.

— Credeam că ești la Vatican.

— Sunt, dar avem o ședință fulger cu niște colegi de aici. Accentul lui newyorkez răsună puțin mai aspru. Sunt, după cum știi, probleme când ieziții, războinicii catolicismului, încep să plece la Papa cel Roșu.

— Mă bucur atât de mult că m-ai sunat, *papa* Pete, spuse ea, nevrând să se lase târâtă într-o discuție despre Papa cel Roșu. A trecut așa de multa vreme.

Și ea știa de ce. În urmă cu doi ani, când mama ei adoptivă se îmbolnăvise, iar Amber îi plătise șederea în cel mai bun spital din zonă, părintele Peter Riga, omul care-i salvase lui Amber viața, se simțise trădat: nu numai că cei care conduceau spitalul nu erau catolicii, dar, colac peste pupăză, erau chiar „dușmanii” - Biserica Papei cel Roșu a Adevărului Sufletului erau stăpânii acolo. Amber îi explicase deja că era hotărâtă să-i ofere mamei ei tot ce era mai bun, chiar și un loc într-un azil al bisericii rivale.

— Am văzut-o pe mama ta ieri, îi zise Riga.

— La casa de sănătate?

— Da. Se simțea bine.

— Ce frumos din partea ta, *papa* Pete. Să știi că ei i-a părut rău că nu ai fost de acord cu...

— Stai liniștită. I-am dat ieri binecuvântarea mea. Locul de acolo e frumos. M-a durut faptul că Biserica Mamă nu este în stare să aibă grijă de ai săi.

— Lucrurile o să se schimbe.

— Sigur că da, încuviință el. Oricum, voi rămân aici vreo două zile și chiar ne putem întâlni dacă te întorci la timp.

— Mi-ar plăcea tare mult, răspunse ea. Te sun eu mâine.

— Bine, copilă, și să ai grijă de tine.

Amber închise telefonul și-l puse pe masa de lângă ea, în laborator. Mai

devreme, când îl pornise, descoperise o mulțime de mesaje de la prieteni. Toată lumea aflase. O sunase una dintre prietenele ei de la ședințele de înot de dimineața, precum și prietena ei cea mai bună, Karen. Chiar și Soames lăsase un mesaj scurt, spunând că prezentarea ieșise bine și că îl putea suna dacă afla noutăți despre boala ei.

Singurul telefon pe care-l dăduse ea fusese la casa de sănătate unde era internată mama ei, ca să îi asigure că se va întoarce, așa cum își propusese. Femeia era în ultima fază de cancer și lui Amber îi displăcea foarte tare că fusese nevoită să o părăsească. Gândul de a se întoarce la Barley Hall, așa cum îi recomandase Fleming, o cam îngrijora. Stând pe pat, încerca să ignore camera de luat vederi de deasupra capului. Purta casca, iar pielea capului o mânca în locul în care gelul conductor fixa electrozii.

NeuroTranslatorul de la capătul patului zumzăia ușor în timp ce citea impulsurile electrice emise de creierul ei; jumătatea inferioară a ecranului cu plasmă arăta un tabel cu linii orizontale de diferite culori care pulsau, fiecare reprezentând câte o lungime de undă din creierul ei. Unele linii se arcuiau puternic, pe când altele rămâneau nemișcate. La intervale regulate, pe ecran apăreau alte lungimi de undă, care înregistrau modelul gândurilor sale. Partea de sus a ecranului afișa stimulii care îi angrenau procesele mentale. Se uita la un puzzle în spațiu. Erau trei linii deasupra unor pătrate concentrice, care se depărtau, iar ea trebuia să-și dea seama care linie era cea mai scurtă. În ciuda suspiciunii că era o iluzie optică și că cele două linii mai scurte erau identice ca lungime, ea o alese pe cea din dreapta.

Se juca vrăjită cu desenele de pe ecran de mai mult de o oră. Acestea erau foarte bine proiectate și îi stimulau majoritatea proceselor mentale ale creierului, pornind de la înțelegerea verbală, logica și abilitățile numerice până la capacitatea de a ghici. Puțin mai devreme, i se făcuse o injecție cu o substanță care avea să-i stimuleze activitatea neurală în timpul somnului și să-l ajute pe NeuroTranslator să citească mai bine atunci când ea ar fi intrat în zona „exercițiilor mentale ușoare”, după cum le numise asistenta Pinner. „Atunci vei închide ochii, te vei relaxa și-l vei lăsa pe Brian să-și vadă de treabă.”

Mintea i se relaxase, puzzle-urile erau interesante, dar nu se putea concentra deloc. Gândurile îi zburau la mama și la sora ei. Dar mai ales la sora ei.

Discuția cu Miles Fleming despre sora geamănă și radiografiile cu ele două

de când erau încă unite îi stârniseră sentimente profunde de vină, de regret și de pierdere. Întinse mâna către masa de lângă pat și scoase o fotografie îngălbenită pe care o purta tot timpul cu ea. În imagine erau ea și Ariel îmbrățișându-se în fața unei oglinzi mari cât ele. Datorită unghiului din care fusese făcută fotografia, se vedeau două fețe zâmbitoare și nimic altceva în afară de dragostea uneia pentru alta, care părea să le unească.

Amber își petrecuse toată viața încercând să uite de sentimentele de vină și mânie pe care le încerca în legătură cu sora ei moartă. La început, se adâncise în catolicism, dar oricât de amabil și răbdător fusese nașul ei încercând să-i explice acea religie, pentru ea era foarte departe de nevoile ei. Apoi, se îndreptase spre filosofie și fizică, și încercase să înțeleagă de ce lucrurile sunt așa cum sunt. În cele din urmă, se concentrase pe lumea misterioasă a fizicii cuantice și studiasse aproape toate relațiile telepatice care legau trilioanele de particule de praf din univers. Până în acel moment, nu găsisese un răspuns clar, dar se dezvăluiseră o mulțime de posibilități. Și confuzie. Nu era chiar nimic de înțeles în labirintul acela al lumii cuantice, dar cel puțin simțise o ușurare căutând răspunsul.

Rigoarea intelectuală și munca extenuantă depusă pentru a explora contradicțiile și dualitatea fizicii particulelor o distrăseseră de la acele sentimente de vină și de pierdere care-i umbreau sufletul ori de câte ori avea o clipă de răgaz. Dar în seara aceea, oricât de mult ar fi încercat să se liniștească, ele reveneau insistent.

Când Frankie își băgă capul pe ușă, puzzle-ul se schimba într-un joc de cuvinte încrucișate.

— Plec acasă acum, îi spuse asistenta-șefă. Avem un test foarte important mâine la clinică, dar să știi că va fi o asistentă de gardă toată noaptea. Te simți bine?

Amber zâmbi:

— Minte pare-se că a luat-o razna și sunt obosită. Are vreo importanță?

Asistenta dădu din cap și zise:

— Nu, deloc. Stimulii sunt folosiți numai ca să obțină o activitate de citire intensă a creierului și să te țină într-o dispoziție bună. Logica difuză a lui Brian e destul de flexibilă. Dacă vrei să te culci, nu e nicio problemă. Sincer, marea parte a datelor le obținem atunci când creierul doarme. Noapte bună și vise plăcute, dr. Grant.

— Mulțumesc, la fel.

Se întoarse spre ecran și completă jocul de cuvinte încrucișate. Pleoapele îi cădeau grele și nu descifra toate puzzle-urile care se tot schimbau pe ecran. În acea stare dintre veghe și somn, mintea ei fugi iarăși la sora ei.

Cu mici întreruperi, în ultimii treizeci de ani se simțise descumpănită având sentimentul că viața ei nu-i aparține. Ori de câte ori se implica mai mult într-o relație, i se reproșa că „mintea ei nu era acolo” sau „că se poartă de parcă ar fi cu altcineva”. Părea că, fie în stare de veghe, fie în somn, Ariel era ascunsă în gândurile ei, de parcă ea n-o lăsa să plece, și nu putea să-și trăiască viața pentru că nu-i aparținea în întregime. Numai când se arunca în munca ei istovitoare de cercetare mai găsea pace, departe de gândurile zbuciumate îndreptate spre cealaltă persoană din capul ei.

Fetița de opt ani pe care ea o iubise mai mult decât se iubea pe ea însăși.

Fetița de opt ani care făcuse cândva parte din ea.

Fetița de opt ani care murise pentru ea.

Secția. Barley Hall

Când Fleming intră în camera cinci din Secția de cercetare, ochii îi fugiră la monitorul de EKG⁸.

— Cum se simte, Emma? o întrebă pe asistenta din apropierea aparatului. Pulsul e stabil?

Asistenta îi zâmbi.

— Este stabil și fără îndoială că mâine va fi bine.

— Mersi. Poți lua o pauză. Mă ocup eu de el acum.

Întorcându-și privirea spre pat, Fleming văzu că asistenta îl îmbrăcase pe fratele lui în cămașa sa favorita Ralph Lauren, de un negru decolorat, și cu pantaloni. Fusese tuns scurt, militărește, lucru care de altfel îi plăcuse bolnavului când fusese în armată. Stând în capul oaselor pe patul automatizat din cameră, Rob arăta încă bine, deși cămașa și pantalonii atârnavu jalnic pe corpul care fusese cândva foarte bine clădit.

Fleming dădu roată patului ca să poată fi văzut de Rob.

— Salut, Rob - exercițiile tale cognitive au decurs bine, iar inima ta nu ne mai face probleme, așa că o să mergem mai departe cu pregătirile pentru mâine. Am și o surpriză pentru tine, vrei s-o vezi?

Se uită în jos, la ecranul calculatorului de sub fața lui Rob. Șaisprezece cuvinte erau afișate într-un tabel. Acela era vocabularul lui Rob de când îi fusese afectat creierul și tot corpul îi paralizase, cu excepția ochiului stâng. Folosind semnale electro-oculare, mișcările ochiului lui Rob deplasau un cursor pe ecran. Când alegea un cuvânt, el clipea și vocea generată prin calculator spunea cuvântul.

„Nu“, se auzi în clipa următoare.

Fleming râse.

— În cazul ăsta, nici nu mai vreau să îți-o arăt, nerecunoscătorule.

Era evident că fratele său încerca să râdă -, iar râsul acela era la fel de forțat ca și tachinarea lui Fleming. Rob fusese întotdeauna eroul său, un om de acțiune, și care fusese cel mai puternic și mai rapid dintre ei doi. Dar

⁸ Prescurtare de la electrocardiogramă (n. red.)

acum când se uita la Rob, simțea cum îl copleșește tristețea și-și amintea de Billy French.

Billy fusese prietenul lor când nu aveau încă douăzeci de ani. Le plăcea alpinismul și în fiecare vară colindau prin Europa și-și încercau norocul pe culmile înalte ale Alpilor. Rob era un alpinist de excepție, pe când Billy și Milo erau mai mult niște amatori. Totuși, cu un lider ca Rob, se avântaseră pe majoritatea vârfurilor *extrêmement difficile* și chiar reușiseră câteva ascensini *abominable*. Întâmplarea se petrecuse pe Nordwand din Eiger.

Era sfârșit de vară. Fleming avea nouăsprezece ani și urma să înceapă Facultatea de Medicină la Cambridge. Rob se gândea să se alătore celor din Marină. Billy era încă la răscruce, neștiind pe ce cale să apuce.

Fusese una dintre cele mai umede luni de august înregistrate vreodată, potecile muntelui fuseseră acoperite de promoroacă și terenul era foarte alunecos. Dar ei veniseră să se urce pe Eiger și părea că nimic nu avea să le stea în cale. La puțin timp după ce începuseră să urce, Billy a făcut un pas greșit. Toporașul său și crampoanele de gheață se desprinseseră de suprafață și se trezise în aer. Cablul ar fi trebuit să-l susțină, dar șuruburile ieșiseră din locul lor.

Rob și Miles se prinseseră bine și evitaseră să fie trași în jos; în schimb Billy căzu, până când sfoara zvâcni încordată, începând apoi să se lezene în unghi amplu până când se lovide de o ieșitură din perete; Billy își rupsesse gâtul și paralizase. Astfel, dintr-un tânăr cu un viitor plin de așteptări, devenise un paraplegic pe care nu-l mai aștepta nimic.

La sfârșitul acelei coborâri istovitoare și solicitante, Rob și Miles avuseseră grijă să-l țină pe Billy conștient, sperând să întâlnească pe cineva care să-i ajute. Dar nu apăruse nimeni până când nu ajunseseră la refugiu. Cu voce slabă, în timp ce-l coborau pe Billy, Rob se întoarse spre Miles și spuse:

— Dacă mi se va întâmpla vreodată așa ceva - și fața îi păli dintr-odată, albă ca zăpada - taie sfoara și lasă-mă să mor. Nu ești niciodată mai viu decât atunci când te afli față în față cu moartea. Și niciodată mai fără viață decât atunci când duci o existență pe care n-o mai vrei. Așa că să mă lași să mor. Asta îmi doresc. Un pic de durere, puțină frică și pe urmă nimic. Două zile mai târziu, Billy murea în spital.

Frații Fleming continuaseră să urce împreună, chiar și după ce Rob se căsătorise cu Susan, cu șapte ani în urmă. Călătoreau în jurul lumii, căutând să cucerească alte vârfuri mai semețe. Câteodată, când le era greu, li se

părea ca Billy era prin preajma. Fleming nu uitase niciodată cuvintele fratelui său, și se gândea că Rob nu s-ar fi accidentat decât într-o lupta sau pe munte.

Cine s-ar fi gândit că o să aibă un atac de cord în timp ce conducea un Ford Mondeo în drum spre M1⁹ în Leeds.

În timp ce-l scotea pe coridor în scaunul cu rotile din rezerva lui, își spuse din nou că a doua zi va reuși să-și ajute fratele. De câte ori nu-l scosese Rob din crevase sau nu îl ajutase să urce pe un vârf asemănător. De data asta, era rândul său să-l ajute pe fratele lui să depășească un obstacol înfricoșător.

Îl ajutase deja pe Jake să meargă. A doua zi, avea să-l ajute pe Rob să vorbească.

Spera ca și Rob să-și dorească același lucru. Părinții lor, în special Pam, numai la asta se gândeau. Mama lor era anglicană și devenise și mai pioasă de la accident; credea cu disperare că, în timp, cu dragostea lui Dumnezeu și abilitățile lui Miles, băiatul ei cel mai mare avea să revină la normal.

Fleming știa însă că Rob își dorea să moară. O văzuse din ședințele de comunicare cu psihologii. Atacul lui de cord sfărâmasese mașina și-l transformase într-un paraplegic, o ucisese pe soția lui și-l lăsase pe fiul său fără picioare. Încercase de vreo două ori să aducă în discuție cu părinții lor starea de depresie a lui Rob, dar ei se dovedeau a fi implacabili.

— E numai ceva trecător, spuneau ei, se va simți total diferit când se va însănătoși.

Iar când Fleming îi anunțase că nu există nicio garanție că Rob avea să se facă bine, maică-sa zâmbise și spusese că ea și Dumnezeu încă nu se dăduseră bătăuți.

— O să aibă Dumnezeu grijă de el.

Și Fleming nu avusese curajul să meargă mai departe.

Poate că mamei lor nici nu-i trecuse prin gând că Rob se prea putea să-l fi *învinovățit* pe Dumnezeu pentru ce se întâmplase.

Pentru o secundă, Fleming o invidie pe Amber. Cel puțin ea trăia cu consolarea că sora ei nu mai suferea. Necazul fratelui său îi întărise convingerea că nu există Dumnezeu sau viață după moarte. Și niciodată nu-i fusese mai clar că omul trebuie să obțină ce este mai bun din această viață, cu toată suferința sa, înainte ca uitarea să înghită totul pentru totdeauna -

⁹ Autostradă care trece prin Leeds, al treilea oraș ca mărime din Anglia.

iar totdeauna era un timp foarte lung. Un singur gând îl călăuzea: să-l ajute pe fratele lui în momentul de față. Voia să-i arate cum îl ajutase pe Jake și să-l convingă că, într-o bună zi, și el va fi iarăși un om complet și fericit.

— Aproape am ajuns, spuse, în timp ce împingea căruciorul cu roțile pe coridor către camera de fizioterapie.

Înainte de a ajunge la ușile turnante, surpriza le sări în față. Jake țopăia de colo-colo vioi, de parcă nu avusese niciun accident.

— Tata! Tata! Uită-te la picioarele mele! Fugi înspre Rob și se întinse să-l sărute pe obraz.

Pam Fleming ieși, spunând:

— Era prea nerăbdător, arboră ea un zâmbet mirific. Nu a mai avut răbdare și v-a ieșit înainte.

Fleming se întoarse spre fratele său și văzu că nici ochiul său bun nu-l mai putea ajuta. Lacrimi îi cădeau pe obraz și nu mai putea alege cuvintele de pe ecran.

— Stai liniștit, păstrează-ți cuvintele pentru mâine, îi spuse Fleming. Mâine o să spui tot ce vrei.

Laboratorul de investigații

Amber Grant închise ochii, supravegheată de camera video și de Brian. NeuroTranslatorul nu dormea niciodată. După ce scană lungimile de undă ale creierului lui Amber, le corelă cu exercițiile pe care le făcuse și compară modelul gândurilor cu datele pe care le avea, căutând modele noi care să semnalizeze devieri grave. Învăța despre creierul ei tot timpul, proiectând arhitectura electrică minții ei. Cu ajutorul procesorului optic Lucifer care-l alimenta, executa aceste operații cu viteza luminii.

Cât timp Amber Grant fusese trează, NeuroTranslatorul nu descoperise ceva neobișnuit. Și nici când ea trecu rapid prin primele două faze de somn. Chiar și în a treia fază, când corpul ei se zbatea în spasme, nu se înregistra nimic în afara limitelor normale. Ba chiar și în a patra fază de somn, când fruntea i se acoperi de transpirație, zumzăitul aparatului nu fu tulburat de niciun incident.

Numai când Amber intră în starea caracterizată prin mișcarea rapidă a ochilor, de-abia atunci Brian recepționa ceva neobișnuit.

* * *

Amber transpira abundant. Fruntea îi era inundată de apă, iar cămașa de noapte era udă. Buzele ei se mișcă și murmură ceva; neclar la început, cuvintele se conturază puțin câte puțin, până se auzi cum se strigă singură cu o voce de copil: „Amber, Amber, unde ești Amber?“

Apoi trecu în altă fază de somn și pupilele i se mișcă pe sub pleoape. Tremura din tot corpul, ca în stare de șoc. Apoi, se liniști și deschise ochii.

O serie de amintiri îi sclipiră în fața ochilor, ca niște cioburi de oglindă spartă: părintele Riga în veșmintele lui iezuite, legănându-le pe ea și pe Ariel în brațe; zâmbetul mândru al tatălui ei când absolvise cu nota maximă facultatea din Stanford; Bradley Soames în campusul de la Cal Tech, cu masca lui neagră și îmbrăcămintea de protecție; mama ei care îi mângâia părul și o săruta pe obraz în timp ce adormea; sora ei care îi strângea mâna și-i spunea la revedere, în timp ce doctorul le anestezia.

Simți cum cuțitul îi tăia osul capului. De durere, se auzi cum țipă, vocea ei și a lui Ariel amestecate, fiecare încercând să se țină de cealaltă, în timp ce

erau trase în direcții opuse. Chiar și în somn, când mintea îi părăsise corpul, se mai simțea încă lipită de Ariel și despărțită de ea cu brutalitate. Durerea era emoțională și nu fizică, iar frica, pierderea, mâhnirea și mânia se împleteau. Încercă să țipe din nou, dar nu auzi nicio voce. Se mișca, dar nu mai avea corp. Era o entitate amorfă, învelita în întuneric, îndreptându-se spre un gol neștiut.

În față apăru un con de lumină, licărind în întuneric și atrăgând-o spre el. Se deplasa așa de repede, încât nici nu-și dădu seama când intră în acel con. Părea că stă pe loc și că se transformă în particule, pe măsură ce lumina intra mai adânc și se topea în ea. Ființa ei nu era decât mănunchiuri de lumină. Lumina îi aducea aminte de ceva și aștepta să apară Ariel ca să-i arate drumul.

În acel moment, în loc să apară Ariel, durerea se ascuți din nou. Atunci își dori cu ardoare să se elibereze de legături și să plutească mai departe, liberă.

Dar nu era cu niciun chip să se întâmple așa ceva. Un fel de elastic o trase din lumină, înapoi în întuneric și la ea însăși...

* * *

Deschise ochii, îi închise la loc. Se trezise brusc. În acest timp, NeuroTranslatorul înregistrase tot. Asistenta din schimbul de noapte îi ștergea fruntea asudată.

Era atât de atentă la pacienta sa, încât nici nu observase lungimile de undă care pulsau în partea de sus a aparatului când Brian înregistra activitățile neobișnuite ale creierului lui Amber. Aranjă cearșaful mototolit, ușurată că pacienta se mai calmase și nu auzi nici măcar sunetul care marca schimbarea zgomotului emis de aparat.

Amber Grant adormi din nou, asistenta se duse după o cafea, iar NeuroTranslatorul își reluă zgomotul obișnuit.

Arca Roșie. Cape Town

33° 55' S, 18° 22' E

La nouă mii de kilometri depărtare, Xavier Accosta, Papa cel Roșu, stătea singur în biroul lui, pe puntea superioară a Arcei Roșii. Cartea cu coperte de piele din mâinile sale părea mai veche de o sută de ani, iar cotorul era crăpat pentru că fusese deschisă de multe ori la aceeași pagină. O lăsă să se deschidă la același fragment, ca întotdeauna. Inspiră adânc, își aranjă puțin veșmântul vișiniu și-și îndreptă piciorul stâng beteag, așteptând ca durerea să treacă. Apoi începu să citească; ochii lui negri se mișcau încet pe pagină, în timp ce gusta fiecare cuvânt din textul pe care-l cunoștea atât de bine:

Extras din *Archives d'Anthropologie Criminelle*, Montpellier, Franța, 1905.

Notițe despre un experiment între dr. Baurieux și criminalul Languille, în care doctorul încearcă să comunice cu capul tăiat al condamnatului, imediat după ghilotinare.

Imediat după decapitare, pleoapele și buzele condamnatului s-au zbatut pentru vreo cinci sau șase secunde... Am așteptat câteva secunde până când contracțiile au încetat, fața s-a liniștit și pleoapele s-au închis pe jumătate, astfel încât se vedea numai albul ochilor, exact ca la oamenii care trag să moară sau care au murit de curând.

În acel moment am strigat „Languille!” și am văzut cum ochii i s-au deschis încet și fără să tremure; mișcările erau sigure, precise, privirea nu era încețoșată sau goală, iar ochii care se uitau la mine erau cât se poate de vii. După câteva secunde, pleoapele s-au închis la loc, încet și ferm.

L-am strigat încă o dată. Și iarăși, pleoapele s-au deschis încet, fără tremurături, iar privirea a fost parcă și mai pătrunzătoare decât prima dată. Apoi, ochii s-au închis. Am încercat a treia oară. Nicio reacție. Tot incidentul a durat între douăzeci și cinci și treizeci de secunde.

Dr. Baurieux, Montpellier, Franța, 1905.

De câte ori Accosta citea acel fragment, avea o stare de nervozitate și de curiozitate, gândindu-se ce anume au văzut ochii lui Languille înainte să-și dea sufletul.

Își ridică privirea spre cele patru ecrane holografice de plasmă cu rezoluție mare de pe peretele acoperit cu lemn de stejar, chiar în fața lui. Două erau stinse. Unul arăta imagini de la ultima sa predică, fără sunet, iar altul, un reportaj de pe BBC despre Arca Roșie de optzeci de mii de tone, în pelerinajul ei în jurul lumii; carcasa de un roșu-închis și alb strălucea sub soarele african. De pe faleză, camerele de vederi surprinseseră cum mulțimile se îngământădeau să vadă măcar o părticică din biserica lor, Biserica Adevărul Sufletului, orașul plutitor care adăpostea catedrala virtuală a Papei și tot personalul administrativ și tehnic care lucra pentru prima biserică de pe internet.

Arca Roșie se avântă în larg și cardinalul Xavier Accosta nu mai urmări pe ecranele televizoarelor imaginile superbe ale orașului Cape Town care se iveau în stânga lui. Era nerăbdător să audă raportul doctorului care se ocupa de Proiectul Sufletului. Timpul trecea, și dacă oamenii de știință nu-și atinseseră țelul, atunci tot ce făcuse el de la despărțirea de Roma în urmă cu zece ani n-ar fi avut niciun sens. Și totuși, deși voia să audă de la doctor, ardea de nerăbdare să știe ce s-a întâmplat cu maica Giovanna Bellini. Se uită în jos, la cartea de pe genunchi, și încercă să nu se mai gândească la ea. Dar cu cât voia mai mult s-o alunge din gânduri, cu atât amintirea ei revenea mai insistent.

O bătaie bruscă în ușă îi întrerupse șirul gândurilor.

Accosta se îndreaptă în scaun.

— Intră.

Monseniorul Paulo Diageo deschise ușa și trupul său puternic apăru în cadrul ei. Și el purta veșminte vișinii, dar aveau un singur fir auriu, și nu două ca la Accosta. Spre deosebire de Accosta, care era fotogenic, fața lui Diageo era mai necioplită: frunte îngustă, sprâncene negre, ochii adânciți în orbite, cu pleoape mari și cu bărbia ieșită în afară. Buzele lui cărnoase, aproape feminine, nu se potriveau cu restul feței și-l făceau să pară irascibil.

Accosta întrebă dintr-odată:

— Vești despre maica Giovanni?

Monseniorul dădu din umeri.

— S-a rezolvat deja problema, Sfinte Părinte.

Ca și monseniorul Diageo, maica Giovanna fusese o slujitoare credincioasă încă de la început. Acum douăzeci de ani, când Accosta fusese promovat la Vatican, ea era o călugăriță de rând. Dar îl slujise cu atât devotament, încât zece ani mai târziu, când el fusese excomunicat și-și fondase biserica lui, ea îl urmăse fidelă. Ca răsplată, o hirotonisise ca primul lui preot-femeie.

Cu nouă luni în urmă, după ani de cercetări la Proiectul Sufletului, se hotărâse ca testele să fie făcute pe pacienții aflați în ultima fază a bolii. Fură selectați cei care nu aveau familii, din toate casele de sănătate conduse de Biserică; erau declarați morți de spitale și luați de fundație, unde mureau de-adevăratelea. De vreme ce era nevoie de un preot care să se ocupe de ultima împărtășanie, și cum devoțiunea ei față de Accosta se dovedise absolută, maica Giovanna Bellini fusese desemnată să îndeplinească acea sarcină, cu condiția să nu pună nicio întrebare.

Dar, bineînțeles, pusese întrebări. Și când îl sunase ca să-i spună că doctorul și ceilalți membri ai Consiliului Adevărului îi omorau pe pacienți, el deja știa că acelor oameni li se ușura moartea; era singurul mod în care se puteau efectua experimentele. Nu avusese de gând să-l implice pe Diageo deloc, dar miza era prea mare. Diageo înțelesese care era problema, fără prea multe explicații, iar Accosta crezuse că, odată ce maica Giovanna va înțelege importanța acelei misiuni sacre, totul se va aranja de la sine.

— Deci, totul e în ordine?

— Da, sigur.

— Nu mai trebuie să-mi fac nicio grijă, așa-i?

— Nu, Înălțimea Voastră, îl asigură Diageo.

Accosta își păstră calmul și zise numai:

— Foarte bine.

— Frank Carvelli la telefon.

— Fă-mi legătura.

Unul dintre ecranele holografice de plasmă se aprinse și Accosta îl văzu pe Frank Carvelli culegând o scamă de pe jacheta lui neagră de cașmir. Era al doilea membru al triadei din Consiliul Adevărului care supraveghea Proiectul Sufletului. Un om cu trăsături fine, piele măslinie și păr negru ca pana corbului, strâns la spate într-o coadă. Îi plăcea la nebunie să se îmbrace în negru. Deși Accosta îl credea mai degrabă orgolios și superficial, era un om de bază pentru Biserică și Proiectul Sufletului.

Carvelli conducea uzinele KREE8, care se ocupau de tot ce însemna

comunicație și prezentări de software, până la producția de filme și relații publice. Cei de la KREE8 construiseră ecranele holografice cu plasmă pe care apăruse acum Carvelli. De asemenea, ei dețineau peste șaiszeci la sută dintre efectele speciale generate pe calculator din filmele de la Hollywood și se specializaseră în crearea de vedete virtuale de film și de învierea altora moarte.

Dar primul loc în activitatea companiei KREE8 îl ocupa internetul optic, sau optinet, care aducea realitatea virtuală în lumea reală. Echipa de la KREE8 și Carvelli fuseseră cei care folosiseră puterea calculatorului optic Optix pentru a crea Biserica electronică - unica, de altfel - a lui Accosta. Căștile KREE8 WebCrawler erau cele care îi ajutau pe milioane de oameni să participe la serviciile religioase oficiate de Accosta, ca și cum ar fi fost de față.

Cu alte cuvinte, Carvelli înțeleșese ce înseamnă media. Legăturile și puterea lui îl ajutaseră pe Accosta să ajungă unde era în acel moment. Accosta își dădea foarte bine seama de acest lucru și bănuia că Frank Carvelli urmărea ceva: sprijinindu-l, obținuse pentru sine o mai mare influență, numele lui fiind asociat cu cea mai mare biserică din lume, credința venind pe locul doi în acea relație.

— Înălțimea Voastră, începu Carvelli, noul echipament este practic gata. Singurul lucru pe care îl mai avem de făcut este să vă captăm imaginea și mișcarea mușchilor, profilul vocii și să avem o vedere completă a corpului dumneavoastră. Spuneți-mi numai când și unde ne putem întâlni.

— Vorbește cu monseniorul Diageo despre programul meu, dar nu crezi că este un pic prea devreme, având în vedere că nu am terminat nici prima fază a proiectului?

Carvelli încuviință.

— Doctorul spune că are o surpriză. M-a avertizat să fiu gata pentru momentul în care va avea loc minunea.

Accosta încerca să-și controleze emoțiile. Proiectul Sufletului era sacru: era proiectul *lui*, și totuși capul Consiliului Adevărului, omul care insistase să fie numit Doctorul, era cel care hotăra ordinea de zi.

— Despre ce surpriză este vorba?

— Precum știți, Doctorul este un om prudent. N-o să-mi spună mai mult până când nu este sigur de acel lucru. Și când Doctorul are încredere într-un proiect, atunci iese ceva. Sunt sigur c-o să aflăm mai multe de la el în raportul următor. Am să iau legătura cu monseniorul Diageo pentru

programul dumneavoastră.

— Mulțumesc, Frank.

După ce se întrerupse legătura cu Carvelli, Diageo bătui la ușă din nou.

— Înălțimea Voastră, mi-ați cerut să vă anunț cu cincisprezece minute înainte de emisie.

Accosta se ridică. Îndreptându-și corpul care-l durea, se întinse cât era de lung - măsura aproape doi metri - și-și scoase pieptul în față. Era încă suplu la cei șaiszeci și opt de ani și arăta foarte bine în veșmintele vișinii. Curând, simți adrenalina curgându-i prin vine și se îmbărbătă pentru slujba lui adresată lumii: milioane de credincioși erau deja conectați și așteptau predica virtuală.

Barley Hall. A doua zi dimineață

— Să știi, Miles, am murit iarăși azi-noapte, spuse Amber, palidă și trasă la față.

Fleming se încruntă.

— Asistenta mi-a spus că ai avut un coșmar.

— Nu, n-a fost niciun coșmar. Eu nu visez niciodată. Ariel visa, eu nu. Asta era una dintre diferențele dintre noi. Ce s-a întâmplat azi-noapte a fost foarte real. A fost exact ca atunci când eram pe masa de operație, când era să mor. Când Ariel a murit.

— Dar tu nu ești moartă, Amber. Eu sunt doctor și observ aceste lucruri.

Fleming se așează la biroul lui și se abținu să se uite la ceas. Experimentul lui Rob era programat în mai puțin de două ore, iar taxiul lui Amber aștepta afară s-o ducă la aeroport. În acea dimineață el se sculase devreme și, după ce alergase pe malul râului și mâncase un mic dejun frugal, plecase de acasă pe la șapte. Pam și Jake stăteau la el și aranjase ca ei să vină la clinică mai târziu, în caz că experimentul mergea bine și Rob avea să le vorbească. Era neobișnuit de frumos afară pentru o zi de octombrie și el lăsase jos capota Jaguarul cu care gonea pe drumurile care duceau la Barley Hall. Vremea aceea era un semn bun pentru experiment, iar el venise plin de speranță, crezând că o să aibă câteva ore la dispoziție ca să se pregătească pentru evenimentul cel mare. Dar Amber îi stricase planurile.

— Ei, hai, Amber, știi că ești supărata din cauza visului, dar numai ascultă-te ce spui.

— Nu, n-a fost un vis, adăugă ea hotărâtă, în timp ce-și freca lobul urechii.

— OK, spune-mi despre vis, despre experiență.

— Dar ți-am spus deja. Îmi părăsesc trupul și trec rapid prin întuneric spre lumină. Mă mișc foarte repede. Apoi, mă fac una cu lumina. Deodată, ca și când aș fi prinsă de un elastic, mă întorc în corpul meu și la viață. Dacă ar fi să descriu acțiunea, aș zice că seamănă cu o aruncare de la înălțime.

— Apare și Ariel?

— Eh, aici e foarte ciudat. Nu o văd niciodată, dar e un fel de legătură - nu e prea ușor de explicat. Precum magneții cu aceeași polaritate, cu cât încerci

să-i apropie, cu atât se depărtează mai mult. Sau precum atomii care se atrag unul către celălalt, dar se resping când încerci să-i pui unul lângă altul. Ca două persoane prinse în ușile turnante - oricât de mult dorim să ne întâlnim, nu e chip să se întâlnească.

Fleming zâmbi înțelegător: prin conectarea durerilor ei de cap cu sora geamăna moartă, Amber dăduse drumul unui torent de amintiri înăbușite și unor emoții din subconștient.

— Pentru mine, sună a vis sau ca o amintire întârziată. Ariel intră în gândurile tale din când în când, nu-i așa?

— Mda.

— Și ieri, când am vorbit despre durerile tale de cap, atenția ta era îndreptată asupra ei. Așa că e de înțeles că subconștientul tău...

— E mai mult decât atât, insistă ea. O parte din ea mă caută, încercând să mă atingă, dorind parcă să mă avertizeze în legătură cu ceva... Se opri, gândindu-se cât de ciudat sunau cuvintele ei. Nu, nu părea a fi un vis.

— Foarte rar visele par vise, Amber. Aseară, Frankie ți-a dat un stimulent ca să-l ajute pe NeuroTranslator să citească mai bine semnalele tale neurale; iar acest stimulent are darul de a relaxa subconștientul - producând vise, chiar și pe cele pe care nu le vrem. E un lucru foarte bun - îi dă lui Brian mai mult material de analizat și vom înțelege mai bine ce se întâmplă cu tine. Amber, visele sunt puternice și câteodată par mai reale decât viața. Așa cum am mai spus, îți recomand să vii înapoi în trei, patru zile, pentru a completa analiza. Poți să-ți iei liber?

Amber ezită pentru o clipă, apoi dădu din cap.

— Da. Vreau să rezolv problema asta. *Trebuie* să rezolv problema asta.

— Vom rezolva problema asta, spuse el. Te vom aștepta să te întorci din California și apoi o să-l lăsăm pe NeuroTranslator să-și termine analiza. O să mai facem niște teste suplimentare necesare pentru analiza creierului în timp ce suferi de o durere de cap fantomă. O să mă uit la rezultate cât de repede pot. Dacă văd ceva neobișnuit, o să-ți spun imediat, bine?

— Promiți că te vei gândi la ce ți-am spus?

— Bineînțeles. O să iau în calcul toate posibilitățile și o să le întorc pe toate fețele. Ai venit aici să te vindeci de durerile de cap. Voi analiza tot ce are legătură cu asta. Dar îți spun de pe acum, o să fie o explicație științifică. Exact ca întotdeauna.

Amber se strâmbă, incredulă.

— Chiar întotdeauna?

— Oh, da! veni răspunsul încrezător al lui Fleming. Întotdeauna.

Laboratorul de investigații

Pe la ora unsprezece, Fleming era lângă patul lui Rob din laboratorul de investigații. Se adunase acolo toată echipa. Lângă NeuroTranslator stătea Greg Brown, un australian palid cu ochelari, care studiasse calculatoarele în Sidney și California, înainte să vină la Cambridge ca să lucreze ca asistent tehnic și specialist în calculatoare. Frankie Pinner era lângă pat și-i verifica lui Rob semnele vitale pe monitoarele dimprejur.

Fleming se aplecă peste fratele său. Ecranul de activare a comunicării prin ochi fusese dat la o parte, pentru ca experimentul să aibă loc. Urma să clipească o dată pentru nu, și de două ori pentru da.

— Rob, înțelegi ce o să se întâmple astăzi?

El clipi din ochiul stâng de două ori.

Fleming și Brown petrecuseră luni întregi pentru a-l calibra pe Brian, nu numai pentru a amplifica și a interpreta lungimile de undă ale creierului, dar și pentru a corela modelul lor cu cuvintele. În ultima lună, Rob se uitase peste niște texte alese, în timp ce Brian îi citea gândurile, potrivit în legături simple gândurile cu cuvintele pe care le citea. Conectând mașina la un sintetizator de voce, Fleming spera să traducă toate cuvintele gândite în vorbe. Iar ziua aceea venise în sfârșit.

Se hotărî să fie franc cu el.

— Știi că există riscuri, Rob. Deși experimentul nu te va pune în pericol direct, trebuie să înțelegi că sănătatea ta este șubredă - mai ales inima - și orice forțare poate fi fatală. Putem să amânăm experimentul fără nicio problemă, nu trebuie să te simți obligat s-o faci astăzi. Vreau să înțelegi asta, da? Crezi că putem să-i dăm drumul?

Rob clipi de două ori.

— Rob, de-acum știi pașii, continuă Fleming. O să vezi niște cuvinte care se vor derula pe ecran, și ele sunt toate cuvintele pe care calculatorul le recunoaște din exercițiile pe care le-ai făcut în ultima lună. Când se termină, te rog să nu te grăbești și să te gândești la fiecare cuvânt pe care vrei să-l spui. Concentrează-te numai la cuvântul pe care intenționezi să-l pronunți. Simplu, și nu-ți bate capul cu gramatica. Ne-am înțeles?

Două clipiri.

— Excelent.

Fleming se uita la ceilalți. Frankie urmărea semnele vitale de pe monitoare - Fleming văzu că ritmul cardiac era normal, fără fluctuații, tubul de oxigen era la îndemână, iar o altă asistentă aștepta lângă ușă, în caz de urgență. Greg era la locul lui, lângă NeuroTranslator, uitându-se la diferitele porțiuni ale ecranului cu plasmă.

Jumătatea de sus arăta un careu cu linii orizontale subțiri, care oscilau și se arcuriau separat una de alta. În partea de jos, cuvintele apăreau ca subtitrarea filmelor. Făceau parte din textul pe care i-l oferise Rob lui Brian pentru analiză în ultima lună. Erau cuvinte simple, precum ajutor, dragoste, a fi nevoie, joacă, minge - vocabularul unui copil mai mic decât Jake. Dar ele erau cuvintele esențiale pentru clădirea unei legături între lumea lui Rob și cea din afară.

Fleming observă că fiecare cuvânt de pe ecran avea liniile lui specifice - corespondența dintre cuvânt și gândurile lui Rob. Se uită la ele până când lista se sfârși.

„Programare completă”, apăru în partea de jos a ecranului.

Fleming aruncă o privire spre Greg și Frankie.

— Este gata toată lumea?

Dădură din cap încuviințând.

Apoi, se întoarse spre Rob.

— Gata? Se uită cu atenție la ochiul stâng al fratelui său și așteaptă să vadă cele două clipiri.

Nu se întâmplă nimic.

Totuși, în timp ce se uita la acel ochi nemișcat, auzi un sâsâit din cele două difuzoare de deasupra capului și pe ecran văzu, cu coada ochiului, niște imagini care se schimbau în partea de jos a acestuia. Se întoarse și era afișat „Da”. Dar ceea ce urmă îi ridică părul în cap de frică: o voce se auzi din difuzoare și spuse același cuvânt. Da.

Neîndrăznind să se uite la ceilalți, Fleming se holbă la Rob. Îi puse încă o întrebare, la care nu se putea răspunde decât cu da sau nu.

— Nu-i așa că eu arăt mai bine decât tine, Rob?

Urmă o pauză, mai lungă decât prima. Pentru o secundă, Fleming se gândi ca Rob nimerise la întâmplare „da-ul” de dinainte. Ecranul lui Brian înregistra ceva. Liniile de sus pulsară și apăru un cuvânt în partea de jos. Urmă de alte

trei.

„Nu, se auzi în difuzoare. Nu. Nu. Urât.“

Toată lumea din cameră râse cu poftă.

Urmă o întrebare care aștepta un răspuns mai amplu.

— Poți să-mi spui cum te simți?

O altă pauză, apoi trei cuvinte se arătară pe ecranul de jos. Și aproape simultan vocea distorsionată din difuzoare se făcu auzită:

— Bine. Să. Vorbesc. Lacrimi se rostogoliră pe obrazul lui Rob și Frankie se grăbi să le șteargă. Parcă. Eu. Urc. Libertate.

Fleming programase ca vocea lui Brian să nu sune ca a unui robot, ci cât mai umană.

— Merge, se auzi Greg exclamând. Să fiu al naibii dacă nu merge!

Apoi, iarăși:

— Da. Bine. Vorbesc. Mulțumesc. Mulțumesc. Ție. Milo.

— E nemaipomenit să te aud, Rob, spuse Fleming. Mama și Jake așteaptă jos în hol. Vrei să le spui ceva când o să vină să te vadă?

Sâsâit.

— Iubesc Jake. Iubesc mama. Iubesc tata. Iubesc tu, Milo.

— Și noi te iubim, Rob.

— Vorbesc. Atât. Nu pot spune.

— Stai liniștit, Rob. Nu te grăbi. Nu suntem decât noi acum, și poți să-mi spui ce vrei tu. Doar știi asta. Orice. Bine?

— Simt rău despre Susan. Și Jake. Simt omorât Susan. Simt rănit Jake.

Miles se uită în ochii fratelui său.

— Rob, e îngrozitor ce s-a întâmplat, dar nu este vina ta. Ai avut un atac cerebral. Nu ai fi putut preveni deloc accidentul de după.

— Nu. Nu. Nu.

— Rob, chiar nu ar fi putut face...

Sunetele monitoarelor o luară razna, nu mai erau regulate, sunau ca o alarmă. Miles își dădu seama ca Rob înțeleșese și era de acord cu el. Se trezi strigând speriat, cu inima bătându-i tare în piept:

— Nu ce, Rob? Vorbește cu mine, Rob!

Nu se auzi nimic din difuzoare și corpul lui Rob începu să tremure.

— Ce s-a întâmplat, Rob? Spune-ne ce se întâmplă.

Nu veni niciun răspuns, cu excepția celor de la aparatele din jur.

Frankie se aplecă asupra lui Rob, încercând să-i calmeze convulsiile. Vocea

sa calmă răsună clar și hotărât.

— Tensiune șaptezeci cu nouăzeci. Respirație greoaie. Tahicardie, are nevoie de oxigen. Întinse mâna după mască și i-o puse peste gură.

Liniile de EKG se neteziră.

— Începeți resuscitarea, ordonă scurt Frankie.

Cealaltă asistentă se repezi spre defibrilator. Toate aparatele parcă înnebuniseră.

Frankie luă padelele.

— La o parte!

Fleming se uită la EKG în timp ce șocul electric se descărca în corpul paralizat al fratelui său.

Nu se întâmplă nimic.

Frankie încercă încă o dată.

Linia nu se mișcă.

Și încă o dată.

Linia se duse în sus rapid și apoi reveni la orizontală.

Frankie încercă pentru a patra oară.

Apoi, Fleming auzi în difuzoare patru cuvinte, clare, care îl speriară de moarte.

— Taie. Sfoara asta. Milo.

În acel moment, se simți ca pe Eiger, împreună cu fratele său, care se uita în jos la Billy French.

„Nu ești niciodată mai viu decât atunci când te afli față în față cu moartea. Și niciodată mai fără viață decât atunci când duci o existență pe care n-o mai vrei. Așa că lasă-mă să mor. Asta îmi doresc. Un pic de durere, puțină frică și pe urmă nimic.“

Fleming se uită încă o dată la linia de pe monitor, care rămăsese nemișcată chiar și după cele patru încercări de resuscitare ale lui Frankie.

— Rob, vorbește cu mine.

— Taie. Sfoara asta. Milo.

— Avem nevoie de epinefrină! țipă Frankie la cealaltă asistentă, care se încurcă în ambalajul fiolei.

Frankie îi smulse din mână fiola, rupse și ambalajul dădu la iveala seringă cu soluția de epinefrină. Ținând-o ca pe un pumnal, se pregăti să înfigă acul direct în inima lui Rob.

Dar Fleming îi prinse mâna în timp ce aceasta cobora.

— *Ce faci?*

— Lasă-l în pace, spuse cu o voce slabă. Lacrimile îi încețoșase ochii. Lasă-l în pace.

— Dar, Miles, se opuse Frankie, el...

— Lasă-l în pace, repetă el, în timp ce se uita la liniile de pe monitor, de unde venea sunetul acela de înfrângere.

Nu mai știa cât timp trecuse de când îi ținea mâna lui Frankie. O lăsa să cadă și zise iarăși:

— S-a dus.

Asistentele și Greg se uitară la Fleming, care avea un gol în stomac. Cu numai câteva minute înainte, fusese martor la o revoluție medicală, iar în numai câteva secunde totul se dusese de râpă. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. El urma să-l ajute pe Rob să vorbească și, apoi, să-l readucă complet la viață. Trebuia să-l apere și să-l salveze pe fratele său, așa cum făcuse și Rob cu el de atâtea ori pe munte. Nu trebuia să stea lângă el și să-l vadă murind.

Se uita la Rob, cum stătea pe pat. Părea că doarme, dar când se uită mai atent la el, i se păru că privește un străin. Cadavrul semăna cu Rob, dar în același timp era diferit, de parcă pierduse ce fusese mai important.

Se uită la ceas și i se puse un nod în gât.

— Ora decesului, unsprezece cincizeci și opt.

Echipa petrecu următoarele minute aranjând lucrurile, în timp ce Fleming se pregătea să le dea vestea cumplită mamei lui și lui Jake, veste care i se părea și lui de necrezut. În tot acest răstimp, se îmbărbăta spunându-și că Rob nu mai avea nicio durere și că se dusese acolo unde nu-l mai poate atinge nimic.

Se întoarse și vru să iasă. Dar rămase pe loc, înspăimântat. Un zgomot se auzi din difuzoarele de deasupra. Era mai puternic decât înainte, iar vocea suna diferit, bolborosită.

— Milo, ajută-mă, frate. Nu mai pot să mă țin. Mă prăbușesc. Trage-mă în sus.

Lui Fleming i se uscaseră gura, dar încerca să rămână calm. Cum se putea întâmpla una ca asta? Ce mai făcuse?

— Rob, ce se întâmplă? Se uită la Frankie ca să-i confirme, dar ea era ocupată cu verificarea monitoarelor.

Sunetul răsună și mai tare.

— Mă prăbușesc. Nu mă mai pot ține. Promite c-o să ai grijă de Jake, se

auzi.

— Promit, gâfâi Fleming. Dar stai, nu te-am pierdut încă. Vocea se întrerupea, dar continua totuși. Fleming se uita la partea de sus a ecranului NeuroTranslatorului, dar toate liniile dispăruseră. Se repezi și se așeză în fața monitorului lui Greg, dar văzu că toate liniile erau netede, iar semnalele inexistente. Apoi, derulă programul și văzu că se mai mișcă ceva în capătul cel mai îndepărtat al spectrului de frecvență.

— Doamne, frate. Ajută-mă. Asta nu e bine. E ceva rău acolo. Trebuie să spun...

— Ce să spui, Rob? zise disperat Fleming. Cum să te ajut? Vocea era din ce în ce mai sacadată, cuvintele veneau la distanță unul de altul.

— Nu... Ajutor... Trebuie... Important... În pericol... Să ai grijă de Jake...

Sunetul se pierdu și se făcu dintr-odată liniște.

— Haide, Rob, scrâșni Fleming, cu gura uscată precum glaspapirul. Vorbește cu mine.

Se întoarse spre Frankie și o văzu cum se uită la ceas înainte să-și ridice privirea. Obrajii ei, de obicei rozalii, erau palizi acum, iar ochii i se măriseră precum cepele.

— E mort de mult, Miles, șopti ea. A murit la prima criză și nu și-a mai revenit de atunci.

— Imposibil! Și atunci, de unde au venit toate aceste cuvinte?

— Dumnezeu știe, îi răspunse ea. Dar e mort de aproape șase minute.

Districtul Marin, California. Ziua următoare

Avionul lui Amber ateriză noaptea târziu și ea se duse la casa ei elegantă din Pacific Heights. Dimineață, când se sculă, cerul era senin. Lumina soarelui și briza care venea dinspre golf îi mai risipiră din frica de moarte pe care o simțise în ultimele zile. Se urcă în Mercedes și conduse pe Golden Bridge spre districtul Marin, unde se afla casa de sănătate Adevărul Sufletului.

Călugărița în veșminte vișinii de la recepția scaldată în soarele cald al dimineții știa foarte bine care îi sunt îndatoririle.

— Mamei dumneavoastră i se face baie acum, dr. Grant, spuse. Dacă vrei să așteptați în camera de oaspeți, o să vin să vă iau când e gata.

Amber se bucură când văzu că linoleumul de pe jos era nou și pereții vopsiți proaspăt: îi datora lui Gillian Grant mai mult decât mamei sale naturale și, de câte ori se simțea vinovată că o altă biserică decât cea catolică avea grijă de ea, Biserica Adevărul Sufletului, își reamintea că acel loc, luat de la Biserica Catolică, era cel mai bun din împrejurimi.

Multe organizații catolice din lume căzuseră în declin când Biserica Adevărul Sufletului devenise atât de cunoscută. Călugărițe în negru obișnuiau să umble pe acele coridoare, dar hainele lor cernite deveniseră vișinii. Casa de sănătate oferea cea mai bună îngrijire, iar zona era de o frumusețe extraordinară. Fiecare pacient avea propria cameră și acces la bazinul comun, restaurant și grădinile din jur, pe care mama ei le iubea mult.

Cu cinci ani în urmă, când îi murise tatăl, Amber o rugase pe Gillian să stea cu ea, dar mama ei nu voise să fie o povară și nici să renunțe la independența ei. Când se îmbolnăvisese, Gillian ceruse să vină în locul acela, unde avea maximum de confort: îngrijire profesională 24 de ore din 24 și cameră proprie.

Pe zidul de deasupra capului lui Amber era un tablou cu Papa cel Roșu. Chiar și din fotografie îți dădeai seama că era un bărbat charismatic. Avea un nas acvilin, pomeți parcă sculptați și o piele măslinie care nu-i trăda cei șaiszeci și opt de ani. Pe cap purta o tocă vișinie care se potrivea cu restul veșmintelor și cu crucifixul care-i atârna pe piept, pe un lanț de aur. Pe perete mai era un tablou cu un vas impresionant în roșu și alb, ce semăna cu

o catedrală gotică, întruchipând faimoasa Arcă Roșie, așa-numitul Vatican plutitor. Călătorea în toată lumea și evita să arboreze steagul țârilor pe unde trecea. Papa cel Roșu predica lumii prin mijloace electronice de la bordul Arcei Roșii. În partea de jos a ecranului apărea un mesaj: „Participați la slujba online: www.Redark/Church_Soul_Truth.com”.

În spatele ei, spre stânga, erau trei seturi de căști KREE8 WebCruisers. Erau niște căști fără cablu, cu o vizetă 3D, telefon, microfon și o perniță nazală parfumată. Lângă ele, văzu un text care spunea: „Îmbarcați-vă pe Arca Roșie și participați la o predica live cu Papa cel Roșu”. Își puse căștile și își potrive pernița pentru nas.

— Considerând experiența sa de moarte clinică ca pe un semn de a-și concentra toată forța și pasiunea în credință, se auzi în căști, cardinalul Xavier Accosta a devenit preot catolic și, în curând, a început să fie promovată pe scară ierarhică. A fost chemat să ocupe un post la Vatican. Până la vârsta de cincizeci și patru de ani, înălțimea Sa era printre cei mai influenți trei oameni din Biserica Catolică, numiți și Cei Trei Papi ai Romei. Pe lângă Pontif, Papa cel Alb și Generalul Superior al Iezuiților, Papa cel Negru, cardinalul Accosta era Marele Inchizitor al Vaticanului, Papa cel Roșu. Chiar și când Biserica Catolică era zguduită de cazurile de corupție și de misoginism din toată lumea, înălțimea Sa a promovat reforme în toate direcțiile, incluzând cele care prevăd ca femeile să aibă un cuvânt de spus în biserică, preoții să se căsătorească și schimbarea obiectivelor de la Institutul de Miracole și de a căuta dovezi științifice, în favoarea celor dumnezeiești. Dar cântorii, în frunte cu Papa lor de hârtie au blocat toate aceste idei încă din fașă.

A așteptat ca Papa cel bolnav să moară, înainte să se exprime fățiș. Ca unul dintre cei șaptezeci de membri ai Colegiului Cardinalilor, Accosta era *eligibil* și avea mulți susținători. Dacă ar fi devenit Papă, ar fi croit biserica după tipare noi spirituale, așa cum știe că își dorește Dumnezeu.

Dar nu a fost să fie. Alți cardinali s-au temut de ambiția lui și de setea de reforme radicale. Aceștia l-au votat tot pe unul de-al lor, de frică să nu se schimbe ceva. Înălțimea Sa nu a putut păstra tăcerea și a trebuit să se împotrivescă bisericii sale. Le-a propus un set de reforme în scopul supraviețuirii. Era încurajat de sprijinul pe care-l primise din interiorul și exteriorul bisericii, inclusiv de la bine-cunoscuta organizație Opus Dei. În cele din urmă, a fost avertizat de noul Papă și excomunicat.

Amber asculta mai departe cum, într-un interval de șase luni, un număr

impresionant de oameni bogați își oferiseră ajutorul pentru fondarea primei biserici virtuale din lume - Biserica Adevărul Sufletului - și cum Accosta păstra multe din însemnele bisericii mamă, inclusiv porecla lui de Papa cel Roșu.

Documentarul se sfârși prin a arăta splendoarea Arcei Roșii în pelerinajul ei mondial, iar reporterul explică faptul că, în ultimii zece ani, biserica electronică a lui Accosta înflorise în forma în care era în prezent: o componentă esențială a lumii tehnologizate, receptivă la idei noi.

În partea de jos a paginii virtuale scria: „Apăsați butonul de la căști și veți auzi predica”.

Amber făcu întocmai și fu transportată într-o secundă într-o altă lume. Nu mai era în camera de oaspeți, așteptând, și nu se uita la o casetă video, ci era pe primul rând de scaune dintr-un amfiteatru ireal. Dacă și-ar fi întors capul, i-ar fi văzut și pe ceilalți din congregație, ca și cum ar fi stat împreună. Aproape că simțea cum atinge haina vecinului. În fața ei, se auzea vocea Papei cel Roșu, clară de parcă ar fi fost la doi-trei metri distanță de el.

— Tehnologia nu trebuie să submineze credința religioasă, spunea el, ca răspuns la o întrebare. Însuși Einstein a afirmat că religia fără știința este oarbă, iar știința fără religie este neconvingătoare. Știința trebuie să sprijine religia și s-o transforme în ceva mai puternic. Nu numai în cunoaștere, dar în ceva mult mai ambițios. Adevăr.

Papa cel Roșu stătea acolo pe un scaun simplu. Lipsa de pretenții a decorului îi inspira lui Amber mai mult imaginea unui talk-show decât a unei biserici cu un program riguros. Nici nu era de mirare că avea o priză așa de mare, atât la cei vârstnici, cât și la tineri. Conducere charismatică, valorile religioase clare și folosirea unei tehnologii avansate, iată rețeta succesului acelei biserici. Vedete de film, cântăreți de rock și oameni politici marcanți apăreau ca invitați de multe ori. Și toți erau foarte încântați de atmosfera măreață.

Amber simțea cum lumea din jurul ei se mișcă, și chiar simți în nări miros de tămâie. Parcă zbura. Nu mai era pe pământ, ci ajunsese printre astre. Care urmăreau și ele predica.

În partea stângă, apăru un număr care se tot schimba, precum aparatul de taxat al taxiurilor. Reprezenta numărul oamenilor care urmăreau emisiunea, fie online, fie la televizor, și care plătiseră pentru acel program. Dacă i-ar fi dat crezare, atunci Papa cel Roșu vorbea pentru mai mult de cinci sute de

milioane de oameni din toată lumea: aproape jumătate din numărul total al catolicilor când Biserica de la Roma era la apogeu. Biserica Adevărul Sufletului îl depășise deja cu un miliard și jumătate.

Cu coada ochiului văzu o lumină roșie, un semnal din lumea reală, și simți o mână pe umăr. Își scoase căștile și văzu o călugărița chiar lângă scaunul ei.

— Dr. Grant, puteți să mergeți să o vedeți pe mama dumneavoastră.

Amber urcă până la etajul doi, camera 21, și o văzu pe mama ei într-un scaun cu rotile; părul cărunt fusese proaspăt spălat și periat. Ferestrele care dădeau spre terasă erau deschise și prin ele pătrundea o briză foarte plăcută. După baie, în lumina soarelui, bătrâna nu părea bolnavă. Deși foarte slăbită, obrajii îi erau încă rumeni și ochii vioi. Puține semne indicau prezența cancerului care-i măcina trupul.

Pe măsuța de lângă pat se aflau trei fotografii. În prima, erau părinții lui Amber, râzând, pe o plajă. A doua le arăta pe Amber și pe Ariel când erau copii, îmbrăcate în rochițe albastre identice. În a treia, era toată familia în fața Catedralei Sfântul Petru din Roma, cu nașul lui Amber, *papa* Pete Riga. Părintele stătea puțin mai într-o parte, în haine negre și cu mâinile la spate.

Fața lui Gillian se luminează când Amber intră în cameră. Se îmbrățișară strâns.
— Amber, cum te simți? Am auzit despre durerile tale de cap la televizor. De ce nu mi-ai spus nimic?

Amber se simți cam vinovată văzând că mama ei bolnavă era atât de îngrijorată de sănătatea ei.

— N-am vrut să te îngrijorez, mamă, iar acum sunt bine. Nu mai am nimic.

Se așeză lângă mama ei.

— Mă întâlnesc cu *papa* Peter diseară, la cina. Mi-a spus că a venit la tine acum două zile.

Gillian Grant încuviința din cap.

— Am tot vorbit despre vremurile bune. Și chiar m-a liniștit foarte mult când a spus că este de acord cu șederea mea aici. Se opri. Se întâmplă ceva. Ce este?

Amber oftă. Apoi îi mărturisi lui Gillian totul - durerile de cap, Miles Fleming, NeuroTranslator, visul ei.

— Cel mai ciudat este că am senzația că Ariel încearcă să-mi spună ceva. Parcă n-a ieșit din gândurile mele deloc de când a murit.

Mama ei zâmbi.

— Nu mi se pare deloc ciudat, nici eu n-am uitat-o pe Ariel. Cum aș putea? Sora și tatăl tău vor trăi veșnic în amintirile mele. Iar când o să mă duc, și tu o să-ți aduci aminte de mine mereu. Noi existăm prin relațiile noastre. Și cu cât îmbătrânesc și mă apropii de sfârșit, chiar cred că numai asta suntem.

Amber voia să-i explice că e mai mult decât asta, dar renunță, fiindcă în acele cuvinte se ascundea un adevăr mare. Lumea cuantică era toată numai relații și combinații între particule: de ce nu ar fi fost și oamenii la fel?

— Trebuie să pleci înapoi în Anglia ca să te vindeci de durerile tale de cap? o întrebă maica-sa.

— Da, pentru o lună, recunosc Amber nu foarte entuziasmată. Dar sunt foarte îngrijorată...

Mama îi făcu semn cu mâna să se liniștească.

— Îngrijorată pentru ce? Trebuie să te duci acolo. Nu-ți face griji pentru mine. O să fiu aici când te întorci. Doctorii îmi mai dau un an, așa că du-te la clinica aceea cât mai curând. Îi lua mâna lui Amber și i-o strânse ușor. Sunt așa de mândră de tine, Amber, de lucrurile pe care le-ai realizat, dar poate aceste dureri de cap sunt, de fapt, o binecuvântare. O șansă de a înceta să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat cu Ariel și de a începe o viață nouă. Ariel voia să fii fericită, întotdeauna a avut grijă de tine și nu i-ar plăcea deloc, crede-mă, să știe că ți-a provocat atâta durere. Lasă lucrurile să meargă de la sine.

Amber se așeză mai bine în scaun și se relaxă, scaldându-se parcă în iubirea și înțelepciunea mamei sale. Ce mult avea să-i lipsească! Deși îi era cam greu să se gândească la moarte văzând-o pe Gillian atât de plină de viață.

Puțin mai târziu, Amber o duse pe mama ei afară, prin grădină și, gânditoare, începu să facă planuri.

La ora prânzului, o aduse înapoi în cameră și o ajută să se urce în pat. Înainte de plecare, mama ei o sărută pe frunte, așa cum le săruta când ea și Ariel erau mici. În drum spre ușă, Amber se întoarce și încercă să păstreze în minte imaginea mamei sale, adormită în pat, cu lumina soarelui care intra discret printre perdele și cu copacii verzi ce se vedeau prin geam.

Imaginea era atât de liniștitoare. Amber nu avea nici cea mai mică bănuială despre furtuna ce urma să se declanșeze în viața ei. Și nici că nu avea s-o mai vadă pe mama ei în acea cameră inundată de razele soarelui.

Pacific Heights. Cinci ore mai târziu

— Problema este, *papa* Pete, că nu prea cred că acela a fost un vis.

— De ce nu? Dacă ai vorbit cu dr. Fleming înainte numai despre Ariel, mie îmi sună a vis.

După ani de lucru cu Societatea lui Isus, accentul newyorkez al părintelui Pete se mai înmuiase, dar nu de tot. Amber și nașul ei stăteau în bucătăria ei spațioasă. Îmbrăcat în negru, cu părul negru creț și ochii albaștri, arăta obosit, dar fără vârstă. Amber o trimise pe femeie acasă și-și promisese că va găti felul lui preferat de mâncare: friptură și paste. Stăteau cu farfuriile goale în față și beau din vinul de Barolo pe care-l adusese cu el din Italia. Amber îi povestea despre visul ei.

— *Papa Pete*, eu nu visez niciodată. Mai ții minte? Ariel era cea care visa, nu eu - asta era un lucru care ne deosebea. Experiența prin care am trecut acum două nopți a semănat mai mult cu moartea clinică. Ca la operația noastră. Nu a fost deloc un vis.

— Dar atunci ce a fost?

— Asta vreau să aflu și eu. Îți aduci aminte că ne-ai spus ce ai simțit când ne-ai văzut pe noi, pe mine și Ariel, în spitalul din Sao Paulo imediat după ce părinții noștri naturali ne abandonaseră?

El sorbi din vin și dădu din cap.

— Deși doctorii vă număraseră ca un singur trup, eu am văzut acolo în pătuț două suflete diferite. O scrută cu ochii pe Amber. Ce vrei să spui cu asta?

Ea încercă să-i explice teoria specialistului de la clinică.

— Miles Fleming spune că eu posed partea vie a creierului unei persoane moarte. Crezi că aș putea să am și sufletul acelei persoane?

Riga se strâmbă și agită paharul cu vin.

Amber continuă:

— Dar dacă sufletului lui Ariel nu i s-a dat voie să moară pentru că o parte a minții ei încă trăiește în mine? Dacă ea încearcă să intre în legătură cu mine prin aceste dureri de cap și vise, tocmai pentru a-mi spune s-o las să plece pentru totdeauna?

Riga se strâmbă și mai mult, dar nu spuse nimic.

— *Papa Pete*? Zi ceva. Știu că nu sună cum trebuie, dar trebuie să știu ce gândești despre asta.

— Copilă, nici nu știu ce să-ți spun. Nu se poate da un răspuns rapid la asta. Și spun acest lucru din experiența mea de mulți ani ca preot - având în vedere și relația voastră extrem de strânsă. Filosofii antici credeau, până la Descartes, că sufletul, sau conștiința umană, trăiește în creier. Riga se bătu pe frunte. Chiar puteau să spună cu exactitate și unde anume se găsește. În

glanda pineală, în epifiză. Dar ceea ce-mi spui este atât de neobișnuit, de nou, încât nu găsesc acum nicio explicație spirituală, filosofică sau rațională. O să mă mai gândesc. Se așeză mai bine pe scaun. Dar chiar crezi că Ariel mai trăiește pe undeva? Ce spune acel domn doctor Fleming?

Amber dădu din umeri.

— E un tip deștept, îmi place de el, dar el este un om de știință și nu-l prea interesează lucrurile astea. Vrea să găsească soluții practice, nu-i plac lucrurile pe care nu și le poate explica și cu siguranță nu crede în viața de după moarte. Mi-a promis c-o să investigheze toate pisteles când mă întorc acolo, dar sunt convinsă că el crede că am avut un vis.

— Poate nu e așa de rău să fii un om practic, spuse Riga. Amber, mâine plec la Roma și am să mă mai gândesc la discuția noastră. Oricum, vezi ce mai zice Fleming și sună-mă. Sunt sigur că există o explicație medicală rațională.

— Sper și eu, continuă Amber, împingând sticla de vin spre el.

Riga puse palma deasupra paharului.

— Nu-mi mai trebuie, mersi, m-a apucat deja durerea de cap.

Uzina Optrix. Ziua următoare

Dimineața, Amber se simți mai bine când traversă Bay Bridge în drum spre birourile Optrix Berkeley. După conversațiile cu mama ei și cu *papa* Pete, avea încredere că Fleming și NeuroTranslatorul vor găsi într-adevăr o soluție rațională pentru problema ei.

Totuși, stând în scaunul confortabil al Mercedesului, se gândea că poate nu este imposibil ca o rămășița din Ariel, starea de *undă* a conștiinței sale metafizice să existe în starea de *particulă* a fostei părți comune a creierului lor. Nu era în stare să-și explice foarte bine, dar durerile ei de cap făceau parte dintr-un rău mai mare și Fleming era nevoit să folosească și altceva decât aparatul lui ca să înlăture durerea. Va trebui cumva să înțeleagă legătura ei cu Ariel.

Acceleră, și imediat trecu de Bay Bridge, la orizont apărând turnul din sticlă fumurie al uzinelor Optrix, care strălucea precum un stâlp de fildeș șlefuit. Când ajunse mai aproape, își întoarse puțin capul spre porțile impresionante și zări placa argintie care avea gravate pe ea cuvintele:

Uzinele Optrix Sediul central de cercetare al companiei Optoelectronics Să se facă lumină.

Paznicul îi arată un loc de parcare - lângă una dintre colonadele de protecție ultravioletă. Pe acolo intrau vizitatorii și nu mai erau expuși în niciun fel la razele soarelui. Se uită prin parcare și văzu mașina, un Lexus negru, cu ferestrele întunecate.

Intră și tocurele ei făcură zgomot pe podeaua de marmură. Trecu prin fața recepționerei și o salută.

- Bine ați venit înapoi, dr. Grant. Sper că vă simțiți mai bine acum.
- Mult mai bine, îți mulțumesc, Irene.

Intră în primul lift și apăsă pe butonul pentru ultimul etaj. Ușile se deschiseră, merse pe coridorul întortocheat spre biroul ei, unde o aștepta secretara - o femeie înaltă, subțire, cu păr scurt, de culoare deschisă.

— Dr. Grant, cum vă mai simțiți?

— Mulțumesc, Diane, sunt bine. Mesaje urgente?

— Profesorul Mortenson din laboratorul principal spune că au niște probleme cu pixelii lui Lucifer. Diane se uită la carnetelul electronic de notițe din mână. Spune că perechile electron-gaură sunt cam instabile. Nu stau separate atâta timp cât ar trebui la temperatura camerei.

Amber se încruntă. Mortenson era unul dintre cei mai vechi de acolo, dar, ca majorității oamenilor din echipa ei, îi lipsea inițiativa. Era vina ei că acceptase ca el să participe la toate etapele proiectului, doar fiindcă lucra mult. Dar, venise vremea să le spună oamenilor să hotărască singuri.

— Spune-i să revizuiască procentele din straturile de arseniu, de galiu și de aluminiu din semiconductor - și să verifice în același timp și nivelurile de energie fonică. Dacă nu merge, întreabă-l ce sugestii are ca să rezolve această problemă. Îi dădu lui Diane servieta ei. Vrei, te rog, s-o pui la mine pe birou? Trebuie să-l văd pe Bradley.

Din cauza bolii lui, Bradley stătea mai mult înăuntru, ferit de soarele din California, și supraveghea lucrările de la Fundația VenTec din Alaska, o companie particulară care se ocupa de proiecte îndrăznețe pentru clienții cu posibilități. O lăsase pe Amber să coordoneze treburile de rutină de la Optrix.

Sediul lui VenTec, la nord de Cercul Arctic, avea o locație secretă. Amber lucrase acolo cu zece ani în urmă și pusese la punct calculatorul optic, dar niciodată nu știuse adresa exactă. Deși îl vizitase de multe ori, îi era greu să spună cu precizie unde era. De vreme ce foarte puțini oameni de știință dintre cei mai buni erau pregătiți să lucreze acolo pentru perioade mai lungi de timp, în folosul lui Soames, Optrix își stabilise centrul principal de cercetare în golful din San Francisco. VenTec era un bonus.

Amber trecu pe lângă biroul directorului financiar, de resurse umane și cel comercial. Cei trei făceau parte din cvintetul celor care urmăreau direct afacerile companiei Optrix în lumea întreagă. Biroul ei și celelalte trei aveau ferestre care dădeau înspre frumoasa priveliște a golfului. Cel al lui Soames se afla în mijloc, și nu avea ferestre. Două uși îl protejau de lumea exterioară.

Amber știa regulile casei. Închise prima ușă înainte de a ciocăni la a doua. Ușa se deschise și secretara lui Bradley o însoți până la birou zâmbind.

— Bună dimineața, dr. Grant, spuse. Vă așteaptă, mergeți.

Amber deschise o ușă cu geam mat și intră pe un coridor în formă de

cochilie de melc, spre biroul lui Soames. Înaintă și lumina se diminuează, pentru ca ochii ei să se obișnuiască repede cu interiorul. Biroul era circular. Nu era niciun tablou pe pereții acoperiți cu texturi moi și nicio fereastră. Se simțea un miros slab de medicamente. În celalată parte a camerei era o canapea și un frigider cu ușă de sticlă, plin cu Coca-Cola.

Soames se lăsă pe spate în scaunul său, cu picioarele pe birou, înconjurat de ecranele calculatoarelor de unde vedea tot ce se întâmpla în imperiul său. Avea un costum de culoare gri-deschis, cu glugă și mânuși atașate. Fiind înăuntru, gluga fusese lăsată pe umeri, iar mânușile scoase, dând la iveală niște mâini cu cicatrice și pistrii.

În spatele lui, văzu două umbre mari stând pe covor, uitându-se la ea cu ochii lor galbeni. Soames adusese cu el cei doi lupi cenușii din Alaska. Îi luase de când fuseseră pui și-i dresase să-i țină companie, având afinități cu obiceiurile lor nocturne. Cei de la Optrix îi numiseră „umbrele” - nu scoteau niciun sunet, erau gri și stăteau aproape de Soames când erau cu el. Le vorbea într-un limbaj gutural pe care Amber nu-l înțelegea defel. Îi trata ca pe niște animale de casă și o încuraja să facă la fel. Ea citise undeva că nu e recomandat să îmbrățișezi un lup și să uiți că e totuși un animal sălbatic. Fusese destul numai să se uite în ochii lor și să vadă că observația era corectă.

Cel mai mare se uită la ea și apoi își întoarse privirea. Amber privi spre Soames.

Nu știa că intrase și tot vorbea într-o cască, uitându-se la ecrane și citind ziarul *Wall Street Journal*. Clipea des.

— Nu mă interesează, Marty, Matrix trebuie să joace cum le cântăm noi dacă vor să supraviețuiască. Uite ce s-a întâmplat cu cipurile Intel și Microsoft Windows când Lucifer a ieșit pe piață. Acum avem web internațional. Tot internetul este optic - pe dracu', deja se numește Optinet. Iar majoritatea se bazează pe tehnologia Optrix, Marty. Asta este era luminii. Ce contează mai mult? Transferul de date cu viteza luminii, asta! Matrix trebuie să joace după regulile noastre, dacă nu vor să treacă în întuneric și să moară.

Pentru o clipă, Amber rămase în picioare și se uită la el - fața lui palidă, ochii albaștri tulburi și părul blond. Mulți nu se simțeau în largul lor când îl vedeau. Ea nu avea nicio problemă. Nu se simțise niciodată atrasă de el și nu-l privise niciodată ca pe un prieten - era prea izolat emoțional ca să

înțelegă noțiunea de prietenie -, dar în copilăria lui se regăsea și ea. De asemenea, era un adevărat noroc să înveți de la el. Acea colaborare dăduse sens vieții ei, simțise că adusese o contribuție la lumea în care trăia.

— Nu, Marty, nu am nimic de discutat, spuse Soames brusc în căști. Mai gândește-te. Salut.

Apăsă pe un buton, întrerupând legătura și se întoarse spre Amber zâmbind.

— Cum a mers? Înainte să apuce să zică ceva, el continuă: Ai auzit vestea? Cei de la Nobel vor să-mi dea mie premiul pentru fizică, dar le-am spus că nu-l vreau. Nu am nevoie nici de banii lor, și nici de aprobarea mediocrităților de acolo.

Înainte să răspundă, el merse mai departe. Scoase de sub birou ceva ca un card de credit.

— Ia uită-te la asta - prototipul optic pe care l-au scos cei de la VenTec. Fax, e-mail, telefon video, conexiune optinet fără cablu și toată puterea unui calculator obișnuit o ții în palmă. Super, nu?

Cu un ochi la lupi, Amber luă aparatul în mână și se așeză.

— Este, într-adevăr... Nici nu știam că lucrezi la asta.

Soames nu se mai uita la ea, ci la ziar.

— Trebuie să discutăm despre inițiativa Chinei. Sunt sigur că VenTec poate crea un calculator optic atât de ieftin încât Optrix o să fie în fiecare casă până în...

Amber Grant oftă. Era ca și cum aveai de a face cu un copil - minte strălucitoare, puternic, vioi, dar totuși un copil. Ridică vocea și-i spuse:

— Bradley, oprește-te un minut și fii atent. Așteaptă până când el își ridică privirea în sus. De-abia m-am întors de la clinică.

— Da, știu. Zâmbi și dinții lui albi și frumoși sclipiră printre buzele cu cicatrice. Au descoperit ceva?

— Bineînțeles că nu. Am făcut numai primul test. Aveai dreptate în privința lui Miles Fleming. E foarte deștept. Cum a mers prezentarea de la Londra?

— Foarte bine - după ce au încetat să-și mai facă griji pentru tine. A trebuit să zbor în aceeași noapte la VenTec, dar au fost plăcut impresionați de prezentare. Oricum, ce a spus Fleming despre boala ta?

— Nu știu încă. Trebuie să mă duc înapoi, pentru o lună întregă.

Soames dădu din umeri.

— Mă rog. E musai să aflu ce se ascunde în spatele durerilor tale de cap.

Ea râse.

— *Tu* vrei să afli? Bănuiesc că pe mine mă interesează mult mai mult decât pe tine, Bradley.

— Oh, da, sigur, răspunse el jenat. Ține-mă la curent cu ce spune Fleming despre asta.

Parcă o parte din ea voia să-i spună despre vis, dar ceva din interesul lui clinic pentru ea o făcu să se răzgândească la timp.

— Aș dori să păstrăm discreția în privința tratamentului meu. Nu vreau ca investitorii să răstălmăcească toate astea. Cred că ar trebui să dăm vina pentru leșinul meu din timpul prezentării pe stresul și îngrijorarea pentru mama mea; spune-le celor de la Optrix că-mi iau un scurt concediu din motive personale. Știu cel puțin doi oameni care sunt în stare să se ocupe de proiectele principale, chiar și de celelalte, cât sunt eu plecată.

Soames încuviință.

— Se pare că ai aranjat totul. Îți recomand să nu mai pierzi timpul și să te întorci la doctor.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc pentru sprijin, Bradley.

— Nicio problemă, iar zâmbetul îi încreți într-un mod ciudat fața. Doar înțeleg cât de important este să ai grijă de sănătate.

Pe când se ducea spre ușă, îl auzi cum își dregea glasul, ca și cum se pregătea să adauge ceva.

— E numai o idee. Nu-l lăsa pe Fleming să meargă numai pe o variantă, ci încurajează-l să se gândească și la alternative, chiar bizare. Dădu din umeri. E numai o idee.

Amber se încruntă. Era o idee bună și foarte aproape de ceea ce simțea ea în legătură cu Ariel, parcă prea aproape - ceea ce o făcu să se simtă puțin amenințată.

— Mulțumesc, Bradley, o să mă...

Dar el deja se apucase de altceva urmărind ecranele din jurul lui. Țsta era stilul lui: în clipa în care credeai că este o ființă umană și-i pasă de tine, atunci ți se aducea aminte că el nu gândește ca toți ceilalți oameni.

Arca Roșie. 33° 26' S, 16° 12' E.

A doua zi

Aflat în biroul său, Papa cel Roșu bătea cu degetele în masa, așteptând să pornească ecranul calculatorului. Când apăru Doctorul, cu crucifixul roșu-alb prins pe haina albă, ecranul îi arătă o imagine tridimensională cam sinistră. Cardinalul Xavier Accosta îl studie pentru o clipă, atent să-și ascundă sentimentul de dispreț. Avea nevoie de acel om deștept și-l admira pentru toată munca lui susținută. Nu numai că Doctorul îl ajutase financiar la fondarea bisericii electronice, dar asistența lui tehnică o ridicase nemaipomenit de mult, făcând-o cunoscută în toată lumea. Datorită priceperii lui, era implicat și în Proiectul Sufletului, care devenise astfel o realitate. Dar tot nu-l putea suporta.

Doctorul păstrase secretă relația lui cu biserica lui Accosta și, deși era foarte cuviincios față de Papă, se simțea un ton de superioritate ori de câte ori vorbeau, lucru care-i displăcea profund cardinalului. Era singurul care i se adresa cu „Înălțimea Voastră” pe un ton protector în același timp.

Accosta se uită la el și zâmbi.

— Ai ceva să-mi arăți, Doctore?

Bradley Soames înclină capul cu respect.

— Da, Înălțimea Voastră. M-am consultat cu Frank Carvelli și cu cel de-al treilea membru al Consiliului Adevărului în o sută opt experimente. Făcu o pauză. Totuși, ultimul este cel mai reprezentativ din cele de până acum.

Ecranul calculatorului de lângă Soames se aprinse. O femeie era întinsă pe canapea, cu părul ras și cu casca pe cap, la fel ca a unui astronaut. Înăuntrul acelei căști, era amplasat un ecran mic de televizor.

Vizorul era ridicat și se vedeau ochii femeii țintuiți deschiși. Lentilele îi fuseseră introduse în ochi și-i acopereau cu totul globii oculari.

În primele secunde, Accosta nu-și dădu seama cine era femeia cheală, dar când camera de luat vederi focaliză, o recunoscă pe maica Giovanna Bellini. Răvășit și înfuriat, se abținu să zică ceva. Se holbă la Soames, încercând să-i vadă expresia feței, dar nu văzu absolut nimic.

— Cum ai îndrăznit să faci una ca asta? Cine ți-a dat voie? se stropși la el

Accosta.

Soames dădu din umeri, parcă încercând să se scuze.

— Dar, Înălțimea Voastră, n-am avut de ales după ce monseniorul Diageo mi-a spus că ea punea în pericol proiectul...

Accosta strânse din fălci. Nu se așteptase ca Soames să meargă atât de departe. Monseniorul Diageo era destul de discret când lua câte o hotărâre, dar se părea că era plăcerea lui Soames să-l pună la încercare.

— Ea era un slujitor credincios. Chiar nu mă așteptam să faci una ca asta.

— Și ce ați fi vrut să fac cu un slujitor care ne cauza probleme, Înălțimea Voastră?

Niciun răspuns.

Soames zâmbi.

— Trebuie să știți că maica Giovanna nu a murit în zadar, Înălțimea Voastră. Uitați-vă la ce v-am adus și o să vedeți ce descoperiri am făcut.

Accosta îl urî pe Soames în aceea clipă. Ura aroganța lui și graba cu care lua hotărâri care îi sfâșiau sufletul. Dar cel mai mult îl ura pentru faptul că nu i se dăduse posibilitatea de a preveni moartea maicii Giovanna Bellini, un slujitor atât de credincios lui. Învățase să accepte victimele de război și se împăcase mai de mult cu ideea de a face sacrificii pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar tot se simțea vinovat.

— Dr. Soames, spuse politico, aş aprecia foarte mult dacă pe viitor mă veți informa cu privire la hotărârile luate în Proiectul Sufletului. Am încă un cuvânt de spus în această privința. Acum, arătați-mi rezultatele experimentului.

Soames dădu din cap.

— Cum doriți, Înălțimea Voastră. Își drese glasul. Înainte de a începe, să vă dau câteva detalii: cu ajutorul fizicii cuantice, știm despre conștiința umană că poate fi atât particulă - creierul nostru fizic - cât și undă, manifestată sub forma gândurilor din mintea noastră. Fizica ne mai arată că energia nu dispare, ci se duce undeva. Energia vieții nu e deloc diferită. Iar prin experimentele recente de cuantică, știm că în momentul morții, forța vieții noastre - conștiința - părăsește corpul ca o mulțime coerentă de fotoni subatomici. Pentru a detecta acești fotoni în momentul ieșirii din corp, folosim un ecran de detectare a fotonilor. E interesant de observat că fiecare dintre aceștia lasă o urmă singulară, un model de undă de interferența personală. Pentru a evita energia statică, se rade capul subiectului, și pentru

a face forța vieții vizibilă ochiului uman, se folosesc lentile de contact cu filtru polimeric, gaz și spectrul verde al luminii, pentru a modifica artificial frecvența de radiație electromagnetică.

Accosta se forța să se uite la ecran.

Se vedea un gaz verde care invadea sfera de sticlă și care dădea feței o aură actinică, bolnăvicioasă. În dreapta ecranului, se vedea electrodul atașat de tâmpla ei stângă. Se auzi numărătoarea inversă.

Patru... trei... doi... unu.

Electrodul scânteie, și urmă aproape imediat o lumină atât de rapidă și de intensă, că Accosta trebui să clipească. Ochii maicii Giovanna rămaseră goi în spatele lentilelor, ca un bec stricat.

Privind acele imagini, Accosta transpiră la vederea ochilor care nu mai clipeau, iar inima îi bătea tare în piept, în ciuda vinei pe care o simțea, încântarea era aproape sexuală. Ce văzuse ea înainte de moarte? Ce vedea ea în acel moment?

— Să vă spun ce s-a întâmplat, Înălțimea Voastră. Asta s-a repetat la ultimele experimente.

Ecranul se schimbă și arată același experiment dintr-un unghi mai larg. Accosta vedea acum tot trupul Maicii Giovanna întins pe masa de laborator. La picioarele mesei se aflau două monitoare.

— O să-l mai vedem încă o dată, cu o viteză de peste două sute de mii de ori mai mică. Lumina călătorește cu 299 792 de kilometri pe secunda. Dacă Filmul se derulează mai încet, vedem cum am reușit să canalizăm acea forță a conștiinței. O să încep de la șocul electric pe care l-am administrat; acesta este din păcate singurul mod în care stabilim cu exactitate momentul morții.

A doua oară când izbucni unda de lumină, Accosta o văzu ca pe o scânteie care emana din ochii femeii. Cumva, o singură scânteie trecu prin ambele lentile întunecate, în același timp, se lovi de ecranul vizetei și lăsă un tipar ca dungile de la zebra.

— Aici se vede dubla natură cuantică de particulă-undă. Din motive încă neînțelese, energia vieții pleacă prin ochi și astfel ne permite să efectuăm experimentul clasic pe fontă dublă. Când energia a părăsit corpul maicii Bellini, a trecut prin ochi înainte să lovescă ecranul de detecție a fotonilor de pe vizetă. Se vede cum ecranul înregistrează un tipar clasic de interferență a undei de îndată ce o mulțime de particule de lumină sau de fotoni părăsesc trupul și se intersectează cu ei înșiși. Acest tipar este unic, îi aparține maicii

Giovanna Bellini, și este ca un cod de bare specific sufletului ei.

Accosta încuviința, fiind atent la explicațiile Doctorului, în timp ce se uita la mișcarea scânteii care trecuse de ecran și care intra în interiorul sferei. În acel moment, deși filmul fusese încetinit foarte mult, scânteia zbură prin fiecare milimetru al fibrei translucide bobinate spre învelișul exterior în mai puțin de o secundă, luminând ca un halou. Apoi, lumina se stinse.

— Asta e problema, zise Soames. Putem acum să identificăm și să ghidăm trecerea condensatului Bose-Einstein, dar...

— Vrei să zici sufletul, îl ajută Accosta.

— Da, Înălțimea Voastră. Condensatul Bose-Einstein este numai un cuvânt cuantic corect pentru sistemul de bosoni care formează sufletul.

Accosta se încruntă.

— Deci, cu alte cuvinte, tu spui că ghidezi sufletul care se duce, dar nu-l poți ține pe loc destul cât să obții o urmă a lui?

— Vreau să spun că va mai dura ceva, Înălțimea Voastră. Așa cum electricitatea caută întotdeauna pământul, așa și energia asta se duce spre cer. Este foarte dificil s-o oprești, fie chiar și pentru o milisecundă. Trebuie să recunoaștem că este o realizare faptul că am dovedit dualitatea cuantică dintre corp și minte, sau corp și suflet. Și numai faptul că am demonstrat existența unui suflet cuantic ca un sistem de bosoni constituit de fotoni este un pas uriaș în cercetarea noastră.

Dar urmărirea sufletului merge dincolo de domeniul fizicii cuantice, până la metafizica cuantică. Fereastra morții este atât de îngustă, încât este practic imposibil să aplici ce înveți dintr-un experiment la altul. Moartea fiecărui individ este diferită, noi suntem la stadiul empiric și sperăm să dăm într-una din zile de frecvența potrivită. Dacă o persoană ar muri de mai multe ori, am fi în stare să facem mai multe experimente pe același subiect. Atunci, am putea fixa acea frecvență a condensatului Bose-Einstein - sufletul - foarte repede.

— Dar oamenii nu mor decât o dată. Așa că, până la urmă, cât de aproape ești de a capta sufletul?

— Foarte aproape. Principiul pe care încercăm să-l surprindem există deja în optoelectronică. Așa cum calculatorul optic capturează o mulțime de fotoni cu informație inclusă în ei, tot așa am putea să fixăm sufletul ca pe un sistem de bosoni coerent timp suficient cât să-i deslușim frecvența. Avem numai nevoie de timp.

Accosta se strâmbă.

— Frank Carvelli vorbea de o descoperire importantă.

— Există ceva interesant pe care îl studiez, dar mai am nevoie să confirm niște rezultate înainte să spun mai multe. Se opri. Cu toate astea, poate vreți să opriți experimentele pentru o perioadă...

— A, nu, nu, nicidecum, se repezi Accosta. Experimentele trebuie continuate și chiar grăbite. Acest proiect este prea important să ne permitem întâzieri; dacă ai încredere în rezultatele de până acum, atunci suntem nesperat de aproape. Sunt prea multe în joc.

— Dar, după cum ați reacționat la moartea mamei Giovanna, sunteți sigur că n-ar trebui să...? mai făcu Soames o încercare.

Accosta se uită cu atenție la el și se întrebă care sunt de fapt motivele reale pentru care acel om îl ajută. Controlându-și tonul, zise:

— Acum că ați omorât-o pe mama Giovanna, dr. Soames, e chiar necesar să ducem cu bine la capăt acest proiect. Nu voi lăsa ca moartea ei să treacă neobservată.

Surrey, Anglia
A doua zi

Așezat în rândul din față în vechea biserică, Miles Fleming privea în gol și-și tot repeta că se va întoarce la Barley Hall și va găsi o explicație logică la faptul că fratele lui vorbise la șase minute după moarte. Lucrul acela îl neliniștea mai mult decât își imaginase.

Biserica mică, veche, situată la o aruncătură de băț de casa părintească din Surrey, mirosea a tămâie, ceară de albine și praf al vremurilor trecute. Băncile de rugăciune erau roase de timp, ca și plăcile comemorative ale credincioșilor care muriseră în războaie.

Cineva spusese odată că înmormântările sunt pentru cei vii și nu pentru morți; cam așa simțea și Fleming atunci. În ciuda faptului că era ateu, aranjase fără niciun comentariu un serviciu divin, și asta de dragul părinților și al lui Jake. Mama și tatăl lui aveau nevoie să creadă că fiul lor mergea într-un loc mai bun, iar acel ritual îl ajuta pe Jake să înțeleagă și să accepte ce se întâmplase.

Biserica se umpluse de oameni, iar unii dintre ei stăteau și în picioare. Alături de familie, veniseră și mulți dintre prietenii lui Rob: dacă te uitai mai cu atenție, vedeai acolo, în sătucul din sudul Londrei, o amestecătură de uniforme militare, costume negre și chiar niște cerșetori zdrențuiți veniți să-l conducă pe Rob pe ultimul drum.

În momentul când Fleming și alți cinci dintre colegii lui Rob purtaseră pe umeri coșciugul în biserică, el simțise nevoia să strige și să spună mulțimii că îl lăsase pe fratele lui să moară și că îl auzise vorbind după moarte. Dar se abținuse și pusese coșciugul în fața altarului, apoi se așezase la capătul primului rând de bănci, alături de Jake și de părinți. Era chiar lângă Jake, simțindu-i căldura trupului și auzindu-i respirația în timp ce se uita la coșciug. Fleming știa că preotul anglican vorbea, dar nu-i auzea cuvintele. Atenția lui era îndreptată spre nepotul său, așteptând orice semn că băiatul ar fi izbucnit în lacrimi.

În cele patru zile de când murise Rob, Fleming nu se mai gândise prea mult la moartea fratelui său și-și ocupase timpul cu nimicuri. O anunțase pe

Virginia Kinght, completase certificatul de deces, apoi își luase liber pentru a se îngriji de înmormântare. La suprafață, rămăsese același, dar în interior se simțea amortit și nu i-ar fi lipsit mult să-și piardă controlul de tot.

Aproape că clacase când le dăduse trista veste lui Pam și lui Jake. Mama lui se frânsese deodată, iar apoi îl luase și-l strânsese pe Jake la pieptul ei. Dar numai atunci când ea îl îmbrățișă, încercând să-l liniștească cu cuvintele „Miles, ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Nimeni n-ar fi putut face mai mult pentru el. Acum e în mâinile lui Dumnezeu”, atunci se abținuse el să nu plângă și-și mușcase buzele. Fiindcă nu făcuse tot ce se putea pentru fratele lui. Deși știa că stimulentele nu l-ar fi salvat pe Rob, totuși nu-și putea ierta că o împiedicase pe asistentă să acționeze și-l lăsase pe Rob să moară. Nu le spusese părinților lui asta, și nici nu avea să le spună vreodată, fiindcă ei nu ar fi înțeles - pentru ei viața prețuia mai mult decât suferința.

„O, Preaputernice, Atotștiutorule, ai milă de noi, Doamne...”

Cuvintele preotului îi întrerupseră gândurile. Simțea cum fierbe pe dinăuntru. În ceea ce-l privea, aici era miezul credinței. Ori Dumnezeu știa despre suferință, putea s-o oprească, dar nu prea-i păsa - iar asta nu se numea compasiune, milă -, ori știa despre suferință, îi păsa, dar nu putea s-o oprească - deci nu era atotputernic -, sau putea rezolva cumva suferința și-i păsa, dar nu știa cum s-o facă iar asta însemna că nu era atotștiutor. Chiar era imposibil ca Dumnezeu să fie preaputernic, atotștiutor și milos.

Se uită la părinții lui. Maică-sa părea mică, neputincioasă, iar tatăl lui, un arhitect la pensie, arăta pentru prima dată în viață bătrân. Amândoi îl urmăreau cu atenție pe preot, așteptând de la credința lor să-i ajute să suporte acea durere, durere pe care el o considera de mult crudă și întâmplătoare. Își dorea să aibă acea credință oarbă care nu pune întrebări. Dar lucrurile nu erau chiar așa de simple.

Deși practic fratele său era deja mort când îl rugase să „taie frânghia”, iar el credea că făcuse ce era bine pentru a-l elibera de durere, totuși îl urmărea gândul că Rob vorbise la șase minute după ce murise și că nu simțise în glasul lui că fusese eliberat de suferință.

Luptându-se cu decizia lui, Fleming încerca să se împace cu sine și să-și spună că Rob era undeva în neant. Trebuia să fi fost ceva la NeuroTranslator care le dăduse impresia că Rob vorbise după ce murise, vreo greșeală tehnică, iar cuvintele pe care le auzise Miles nu erau ale unui suflet chinuit, ci erau ultimele gânduri ale unei minți chiar înainte de a trece în întuneric.

Fleming se străduia să creadă acel lucru, deoarece convingerile lui erau de așa natură. Nici măcar nu suporta gândul că o parte a fratelui său, conștiința, încă trăia în chinuri. În special, că el credea că nu făcuse de-ajuns să-l salveze.

Acum vorbea un ofițer din regimentul lui Rob. Accentul moale de irlandez al bărbatului și amintirile scoase la iveală parcă îl aduceau la viață pe Rob. Cuvintele: „Rob a fost cel mai bun dintre tați, cel mai bun dintre fii și frați, dar înainte de toate cel mai bun dintre oameni” îi umeziră ochii lui Fleming.

Dar numai când îl auzi pe Jake cum suspină și-și imaginează pierderea lui, atunci parcă simți durerea complet. Lacrimile îi curgeau pe obraz, nu mai încerca să le oprească, erau ca o ușurare. Îl trase pe Jake în brațele lui și amândoi plânseră mult, îndurerați.

Trei ore mai târziu

După ce plecară și ultimii oameni de la priveghiul din casa părintească, Fleming ieși în grădină. Se bucurase să-i vadă pe prietenii lui Rob, dar rămăsese cu inima rănită. Se întuneca, iar el merse să se așeze pe banca de sub platanul în care el și Rob se urcau atunci când familia se mutase acolo.

Locul și amintirile îl împăcaseră, dar o parte din el ardea de nerăbdare să se întoarcă la Barley Hall. Voise să verifice NeuroTranslatorul ca să se liniștească înainte de a părăsi clinica, dar familia fusese pe primul loc. Cu cât se gândea mai mult la acea ipoteză, cu atât i se părea mai reală. Nu era suficient să creadă că nu însemna nimic; trebuia să-și dovedească.

O umbră mică veni dinspre bucătărie.

— Milo?

Chiar dacă își pusese protezele de puțin timp, Jake se mișca atât de natural, încât era foarte greu pentru cineva să detecteze ceva neobișnuit.

— Bună, Jake. Vino aici.

Copilul se așeză pe bancă și se sprijini de el, lăsându-se moale.

— Milo, de ce a trebuit ca ei să plece?

Fleming își încolăci brațul împrejurul lui Jake. În ultimele patru zile, Jake o tot întrebase pe bunica lui ce se întâmplase de fapt cu mama și cu tatăl lui, iar ea îi vorbise despre rai și Dumnezeu. Fleming se îngrijora mai mult de viitorul lui Jake: după discuții îndelungate, hotărâseră ca bunicii să aibă grijă de el pentru un timp scurt, până când el avea să-l adopte.

— Știi, câteodată, nu știm de ce se întâmplă unele lucruri în viață, Jake, îi răspunde. Pur și simplu au plecat. Dar știi sigur că ei te-au iubit foarte mult, și eu te iubesc, dar și bunica și bunicul. Am rămas noi acum, Jake.

— Dar unde sunt acum mama și tata? Au adresă de e-mail?

Miles nu se putu abține să nu zâmbească.

— Dacă au, nu mi-au spus-o încă.

— Dar unde crezi tu că este tata? Trebuie să fi ajuns undeva.

— Mda, el este viu în amintirile și inimile noastre.

— Dar la ce se gândește el acum? Mă vede?

— Nu știu, răspunde Fleming. Bănuiesc că doarme acum. A fost bolnav, iar acum se odihnește.

— Dar atunci despre ce visează?

Prin capul lui Fleming trecu pentru o secundă episodul cu visul lui Amber și ideea că mintea surorii ei era încă vie.

— Dacă el, să zicem, visează, sunt lucruri fericite - despre tine și toți oamenii pe care-i iubește.

— Dar ce se va întâmpla când o să se trezească?

— Poate că n-o să se mai trezească. E un somn lung și liniștit, care durează o veșnicie.

— Bunica spune că ei sunt în rai.

— Se prea poate.

— Și mai spune că raiul este undeva foarte sus și e plin de lucruri frumoase.

— Mda, dacă este un loc frumos și așezat sus, cu siguranță tatăl tău l-a găsit. Este un alpinist foarte bun.

Jake se uită la stelele de pe cer și oftă.

— Milo, spuse, concentrându-se la fiecare vorbă, dacă Dumnezeu a făcut raiul, care este bun, atunci de ce lasă să se întâmple așa ceva, care este un lucru rău? De ce i-a luat pe mama și pe tata? Doar nu are nevoie de amândoi.

Fleming se gândi cum ar fi răspuns mama lui la acea întrebare. Jake nici nu menționase că Dumnezeu cel atotputernic, atotștiutor și milos îi luase și picioarele.

— Nu știu, Jake. Dacă există un Dumnezeu, atunci este egoist și i-a luat pe amândoi la El.

— Raiul este un loc bun, nu-i așa? Jake se uită la el, cu o expresie îngrijorată.

— Bineînțeles, spuse Fleming, trecându-și mâna prin părul lui Jake.

— Deci mami și tati sunt fericiți - pentru că toată lumea din rai este fericită, nu-i așa?

Fleming se uită în ochii lui Jake.

— Da, Jake, bineînțeles că sunt fericiți, îi spuse.

Dar nu putea fi sigur.

Cum ar fi putut cineva să fie?

**Laboratorul de investigații
Nouă ore mai târziu**

Era trei fără douăzeci dimineața, iar Amber dormea dusă în laboratorul de investigații de la Barley Hall. Se întorsese în după-amiaza dinainte de la San Francisco și auzise de la Virginia Knight de moartea lui Rob. Asistentele o ajutaseră să se instaleze acolo, iar Amber se bucură nespuse când găsi o felicitare de la părintele Peter Riga, împreună cu o cutie cu ciocolata ei favorită, belgiană. „Sunt sigur că toate testele vor arăta că ai o minte nemaipomenită. Sună-mă când vrei să mai vorbim. *Papa Pete.*“

După instalare, o duseseră pe scaunul cu roțile în laborator pentru mai multe exerciții și analize. Cu optsprezece minute în urmă, adormise, iar în acele clipe se îndrepta spre etapa REM¹⁰.

Mintea îi era parcă trasă afară din corp. Zvâcni, apoi se zvârcoli în pat. După câteva secunde se liniști, iar pupilele începură să i se miște într-un ritm amețitor. Pleoapele se deschiseră, iar ea se uita la tavan. Amber era smulsă din corpul ei parca mai repede ca niciodată - viteza îi tăia respirația - și se îndrepta spre o lumină strălucitoare. Totul era comprimat, întunericul mai dens, iar lumina mai strălucitoare. Ea simțea că de data aceasta lumina avea să-i dezvăluie un adevăr cutremurător, apoi se va scufunda în spațiu...

* * *

Miles Fleming conduse pe poarta de la Barley Hall, până spre intrarea în clădire. Parcă exact în față. Porticul, străjuit de stâlpi în stil doric, era impresionant în luminile de securitate, dar Fleming nici nu se uită în sus când intră și se îndreptă spre biroul său.

După discuția cu Jake, se dusesse la culcare devreme și adormise pe la zece. Două ore mai târziu, un vis întunecat îl trezise din somn, lac de sudoare, făcându-l să plece din casa părintească și să zboare până la serviciu. Trebuia să descopere de ce NeuroTranslatorul făcuse posibil ca fratele lui să vorbească după moarte. Trebuia să-și explice rațional ce se întâmplase de

¹⁰ O fază a somnului. Prescurate de la Rapid Eye Movements - Mișcarea Rapidă a Ochiului (n. red.)

fapt.

Aproape fugind pe coridoarele puțin luminate din aripa de est de la Barley Hall, nu o văzu pe asistenta din schimbul de noapte care moțăia pe scaun, dar încetini când auzi un copil plângând; sunetul venea din laboratorul de investigații. Acolo nu era niciun copil. Când totuși auzi ce spunea copilul, i se ridică părul măciucă de frică.

Deschise puțin ușa laboratorului și o văzu pe Amber în pat, legănându-se, cu casca albastră pe cap. Transpirase mult și avea ochii deschiși. Nu era o privescătoare prea plăcută, dar vocea acea copilărească era cea care-l țintui pe loc.

Ea striga: „Amber, Amber, unde ești?” cu un ton speriat și plin de frustrare.

Miles se duse către NeuroTranslator, al cărui ecran pulsa în culorile curcubeului, în timp ce procesoarele optice efectuau milioane de operații. Schimbă două setări pe cadranul aparatului de la panoul de sub sferă și mișcă un întrerupător.

Când se auziră difuzoarele, nu știa ce avea să urmeze. Așteptă câteva momente și era cât pe ce să le stingă, când se auzi ceva.

Țipătul acela tânguitor - era prima dată când auzea așa ceva. Singurul lucru la care se gândea în timp ce încerca disperat să închidă difuzoarele era un citat biblic care îi amuzase foarte tare pe el și pe fratele său în timpul orelor de religie: „Fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”.

Pentru scepticismul lui de adult, aceasta era confirmarea. Nu venea din lumea reală: era sunetul unui suflet în suferință.

Își veni în fire și se uită spre pat. Amber era calmă acum și respira ușor, cu ochii închiși, și părea liniștită. Fleming ieși din laborator și se îndreptă spre biroul lui. Nu mai era deloc neliniștit că nu putea explica cum vorbise de Rob după moarte. Era acum înspăimântat de faptul că putea să explice.

Arca Roșie. 33° 15' S, 16° 06' E
În aceeași noapte

Xavier Accosta ura noaptea. Erau atât de multe de făcut, iar când dormea nu făcea nimic. Fusese o vreme când nu dormea deloc, dar acea perioadă trecuse de mult. Noaptea te ajută să vezi lucrurile mai clar: când era singur cu gândurile sale, atunci se iveau îndoielile. Crediința îi era pusă la încercare.

— Spuneți-mi sincer, monseniore, întrebă el, pe când asistentul său îl ajuta să se pregătească pentru culcare în camera lui de pe Arca Roșie, credeți că Doctorul și oamenii lui vor reuși?

Paulo Diageo era singurul căruia îi împărtășea șovăielile sale. Omul acela uriaș lucrase pentru el de când fusese promovât la Vatican cu peste douăzeci de ani în urmă. Fusese primul care-i jurase credință când părăsise Vaticanul. Un absolvent de teologie originar din mahalalele orașului Neapole, Diageo îi declarase că avusese în viața lui două convertiri religioase: prima, când se alăturase dominicanilor ca să scape de acasă, și cea de-a doua, când îl auzise pe Accosta predicând, și-și jurase să-l urmeze. Era un om dur, cu o inteligență extraordinară, care mai păstra relațiile cu lumea, chiar și cu Mafia, despre care Accosta știa cu certitudine că ar fi făcut orice pentru el.

Diageo luă veșmintele vișinii, le împături și le puse în coșul de rufe. Apoi, cu o dedicație surprinzătoare, le luă pe cele curate de lângă ușă, le scoase din plasticul de la curățătorie și le agăță de șifonierul uriaș de mahon, pentru a doua zi. Într-un final, îl ajută pe Accosta să îmbrace halatul alb de baie.

— Nu oamenii de știință sunt aceia care se vor asigura că destinul dumneavoastră este împlinit, Înălțimea Voastră, spuse Diageo, rar și cu vocea groasă, în timp ce Accosta își pune halatul. Ci Dumnezeu va face totul posibil. El nu va lăsa să treacă timpul. Sunteți prea important pentru planurile lui.

Accosta se liniști când auzi vorbele asistentului său.

Diageo se duse spre baie.

— Cada este gata, Înălțimea Voastră, anunță. Anestezicele și celelalte medicamente sunt lângă pat. Mai doriți altceva?

— Nu, Dumnezeu să te binecuvânteze, monseniore.

— Și pe dumneavoastră, Înălțimea Voastră. Dacă...

— Mulțumesc, monsenior. Vă sun dacă mai am nevoie de ceva.

După ce plecă Diageo, Accosta se îndreaptă spre baie. Apartamentele sale erau simple. Cel mai prețios lucru de acolo era o sabie ceremonială, atârnată deasupra capului, lângă pat. Era o amintire a anilor petrecuți în armata argentiniană - fusese căpitan - și vedea în ea un simbol al luptei sale eterne pentru salvarea umanității.

În baie, își dădu halatul și lenjeria intimă jos și rămase gol în fața oglinzii. Arăta încă în formă, având în vedere vârsta și prin câte trecuse în viața lui. Singurul defect vizibil era o cicatrice pe piciorul stâng și pelvisul deformat, dovezi grăitoare a accidentului care îi schimbase cursul vieții cu ani și ani în urmă.

Fusese un luptător neînfricat, care-l luase pe Dumnezeu drept sprijinul său. Succesul era tot ce conta în luptă, în carieră și în relațiile sale cu femeile. Apoi, avionul British Harrier scufundase nava pe care se afla în apele de lângă coasta din Falklands. Nu-și amintea explozia sau cum fusese transportat din nava care se scufunda. Dar, deși se întâmplase cu mai mult de treizeci de ani în urmă, își amintea în detaliu toată operația și cum chirurgii din Buenos Aires se luptaseră să-i salveze viața timp de unsprezece ore. Fusese inconștient tot timpul, dar văzuse de undeva de sus cum doctorii îi aranjau pelvisul. Atunci se tot întreba dacă avea să supraviețuiască sau avea să moară.

Când se trezise din operație, știuse că viața lui trebuia să cotească în altă direcție. Dumnezeu îl alesese, salvându-i sufletul și ciopârțindu-i trupul, numai ca să-i distragă atenția de la exterior spre interior. Îi dăduse lui binecuvântarea durerii, pentru ca el să-și reamintească mereu că era mesagerul lui Dumnezeu pe pământ.

Merse șchiopătând spre cadă și încercă apa înainte să intre, în timp ce se scufunda, simți cum apa caldă îi încălzea oasele și se liniști gândindu-se la tot ce înfăptuise de când părăsise Roma. În numai zece ani, el făcuse din Biserica Adevărul Sufletului cea mai importantă biserică de pe pământ.

Totuși, când ieși afară din cadă, îi trecu prin minte că succesul său fenomenal nu-și avea rostul. Se îmbracă în pijama, luă paharul cu apă și pilulele de pe măsută; le băgă în gură în ordinea în care le așezase Diageo, în timp ce spunea o mică rugăciune la fiecare. Spera ca Diageo să aibă dreptate și că Dumnezeu avea să îi ofere destul timp lui Bradley Soames să termine

Proiectul Sufletului.

Își puse capul pe pernă și stinse lumina. În întuneric, văzu ochii maicii Giovanna care se uitau la el acuzator, și întoarse capul. Proiectul Sufletului trebuia să fie dus la bun sfârșit pentru ca moartea ei să fie justificată - ca și a celorlăți. Destinul ei avea să fie mai mareț decât al unui simplu slujitor al lui Dumnezeu pe pământ. Pentru ca viața lui - și moartea maicii Giovanna - să aibă un scop, el trebuia să devină slujitorul lui Dumnezeu pe pământ, dar și în cer.

Barley Hall

După ce părăsi laboratorul de investigații, Fleming se repezi pe coridoarele pustii din Barley Hall către biroul său; ajuns acolo, porni calculatorul, accesă Rețeaua Datelor Sigure, folosindu-și parola ca să ajungă la dosarele secrete ale lui Brian. Scană baza de date a NeuroTranslatorului până când dădu de un dosar numit „Rob Fleming”. Inspiră adânc, atinse ecranul și dosarul se deschise, cu mai multe secțiuni.

În câteva secunde, împărți ecranul în două jumătăți: în stânga, se vedea modelul undelor creierului lui Rob, iar în dreapta era înregistrarea ultimelor momente de viață ale lui Rob. În josul ecranului, era un ceas care-l ajuta să sincronizeze fiecare acțiune de pe video cu activitatea creierului lui Rob.

Încercând să fie cât mai imparțial, reluă experimentul de la început, urmărind felul în care semnalele undelor creierului oscilau când Rob „vorbi” pentru prima dată. Fiecare cuvânt avea un tipar unic, cu unde distincte, iar Fleming se uită în stânga ecranului, dar nu se văzu nimic neobișnuit.

Până când Rob avu acea convulsie.

Partea dreaptă a ecranului arată cum Frankie încerca să-l resuscite pe Rob. În partea stângă, undele creierului se mișcau frenetic, ca și cum ar fi fost în mare suferință. Apoi, toate se liniștiră pe rând, ceea ce însemna că murise creierul.

Pentru șase minute acele unde nu-și mai reveniră deloc. Cu excepția uneia. O undă atât de înaltă, încât aproape ieșise din ecranul aparatului. Se mișcase la întâmplare, în timp ce Rob articulase ultimele cuvinte. Se pare că era singura care proba abilitatea lui de a vorbi după moarte. Era cu totul diferit de ceea ce văzuse Fleming înainte. Atinse ecranul și apără o căsuță pentru dialog. Se uită la titlu, dar nu apără decât un singur cuvânt: „Necunoscut”.

Fleming se duse la săgeata dublă de pe ceasul din josul ecranului și derulă înapoi imaginile, chiar la începutul experimentului. De data aceasta, când mișcă partea stângă în sus, văzu că semnalul necunoscut al creierului rămăsese nemișcat până în momentul în care Rob murise.

Fleming încercă să-și explice toate astea. Se uită la înregistrare de încă două ori, cu volumul dat la maximum, ca să poată descifra cât mai bine

vocea robotică a lui Rob. În tot acest timp, studie cu mare atenție lungimile de undă, în special pe cea necunoscută din partea superioară a ecranului.

În cele din urmă, făcu două observații. Prima era că acea lungime nouă de undă îi permitea lui Rob sa vorbească mult mai inteligibil decât înainte de moarte, ca și cum ar fi învățat mai repede să folosească aparatul NeuroTranslator decât toate undele creierului laolaltă. A doua observație era că, deși lungimea de undă fusese activată când Rob murise, nu *apăruse* pe ecran în acel moment. În stare latentă și neobservată, fusese în tiparul creierului lui Brian încă de la începutul experimentului.

Fleming nu-și putea explica prima observație, dar motivul celei de a doua era evident: NeuroTranslator nu descoperise noua lungime de undă misterioasă la moartea lui Rob. Structura sa neurală o învățase de la un pacient anterior și nu o știa foarte bine.

Se aplecă în față, atinse ecranul și intră în lista dosarelor din NeuroTranslator. Îl deschise pe cel al lui Amber Grant.

În dreapta ecranului se afla înregistrarea primei nopți petrecute în laborator. Ea se zvârcolea în pat, adormită, apoi trupul se liniști, dar ochii i se deschiseseră și striga cu vocea unei fetițe. Se striga pe ea însăși, de parcă s-ar fi pierdut pe undeva.

Fleming se uită în partea stângă a ecranului și înghiți în sec de emoție. Lungimile de undă se amestecară și se mișcară haotic, ca și în cazul lui Rob înainte de moarte. Apoi, ecranul se tulbură, liniile se domoliră ca și cum ea ar fi murit, și numai o singură linie apăru pe ecran, la capătul superior al spectrului de frecvență.

Fleming nu trebui să verifice, știu cu siguranță că era aceeași care-l lăsase pe Rob să vorbească după moarte. Se holbă la ecran. Apoi, cu mișcări încetinite, deschise dosarele lui Amber și derulă înapoi secvența la care fusese martor cu puțin timp înainte în laborator.

Se uită la ea cum dormea și observă comportamentul ei când intră în faza REM. Era ca și cum cineva o trăgea într-un loc unde nu voia să meargă. Când ajunse la etapa de visare, tot corpul se liniști. La majoritatea oamenilor, în acea etapă, nervii de la baza creierului trimit semnale de-a lungul șirei spinării pentru a înceta activitatea musculară și a opri visele. Semnalele ei erau slabe și deschisese ochii, de parcă ar fi căutat ceva. Apoi vorbise, cu vocea de fetiță, așa cum o auzise el cu câteva momente înainte.

Pe când se uita la linii cum se stingeau într-o parte a ecranului - Amber

vorbea în somn în acel moment - se văzu pe el însuși cum intra în cameră și cum dădea mai tare difuzoarele. Când auzi din nou acel vaiet venit din altă lume, se uită mai atent la singura linie, necunoscută, din stânga ecranului. Amber se mișca în ritm cu strigătul, ca și cum ar fi exprimat toată agonia acestuia. Iar în tot acest timp, se striga singură.

Fleming știa creierul uman mai bine decât oricine și-și dorea mai mult decât orice să califice acest simptom ca fiind semnul unui psihic încercat sau al unei întârzieri de memorie. Dar nu putu.

Își aduse aminte ce îi spusese Amber despre visul ei cu moartea și o întrebare se născu în mintea lui imediat și nu-l mai părăsi. Dar dacă ea avea dreptate? Pentru că era încă în posesia unei părți din creierul viu al unei persoane moarte, poate că exista vreo legătură între conștiința ei vie și cea a surorii gemene moarte. Poate că visul ei cu moartea era o rămășiță a experienței pe care o avusese pe masa de operație - când aproape murise -, iar țipătul pe care-l auzise era vaietul de moarte al minții ei, exprimat prin unde necunoscute. Iar vocea de copil nu venea din conștiința lui Amber, ci din a lui Ariel.

Oare nu pomenise Amber ceva despre faptul că ea și sora ei geamănă încercau să intre în contact, dar nu reușeau, fiindcă erau ca doi magneți cu aceeași polaritate? Fleming se lăsă în scaun și-și frecă tâmplele. Capul îi era fierbinte, ca și cum ar fi avut febră, iar mâinile îi tremurau. Voia să meargă la culcare și să uite de toate astea, dar auzea mereu acel sunet. Oricum ar fi luat-o, ajungea la aceeași explicație posibilă-imposibilă.

Cumva, când Ariel murise, o fărâma din conștiința ei rămăsese în partea vie din creier a lui Amber, pe care o împărțiseră înainte. Spre deosebire de celelalte părți ale corpului, celulele creierului nu se reînnoiesc și între cele două gemene rămăsese o verigă mentală. O parte din conștiința lui Ariel părea că încearcă să intre în contact cu sora care era în viață, pe când o parte din Amber călătorise de două ori pe acel traseu. Undeva în afara minții, încercau să se regăsească pe tărâmul nimănui, între viață și moarte.

Dacă legătura hardware dintre gemene era în țesutul de creier pe care-l împărțiseră, atunci legătura software era cu siguranță acea undă a creierului, unică și inexplicabilă. Dar acea undă nu numai că le lega pe Amber și pe Ariel, dar îi permisesse lui Rob să comunice după moarte. Acel semnal neural, acea undă a sufletului putea fi legătura universală dintre mintea abstractă și creierul însuși - între viață și moarte.

În timp ce relua înregistrarea cu Amber vorbind în somn și cu țipătul care venea din difuzoarele NeuroTranslatorului, Fleming își aduse aminte de visul său și de întrebarea lui Jake despre rai. Simți un fior rece pe șira spinării.

Trebuia să existe o explicație rațională pentru asta.

Era așa de absorbit în gândurile sale, încât aproape sări din scaun când zări o siluetă la câțiva metri de el, uitându-se la ecran. Directorul Clinicii Barley Hall ținea în mâini două cești cu cafea tare.

— Virginia, ce faci aici?

— Să zicem că am o insomnie. Dar tu, Miles, ce scuză ai?

— De cât timp ești aici?

Knight se uită din nou la calculator. Era albă la față.

— De mult. Ce naiba se petrece aici?

Fleming era fericit că putea să vorbească cu cineva.

— Așază-te, Virginia. Nu știi prea bine despre ce este vorba, dar sunt niște lucruri pe care trebuie să ți le spun.

Arca Roșie. 18° 10' S, 16° 01' E Nouăzeci și două de minute mai târziu

Xavier Accosta dormea buștean când se auzi o bătaie scurtă în ușa dormitorului. Deschise ochii și încercă să se orienteze.

— Ce este? răspunse repede.

Ușa se deschise cu zgomot ușor, lăsând o geană de lumină să intre în cameră, pe covorul chinezesc, ros, dar frumos colorat. Monseniorul Diageo își băgă capul pe ușă.

— Înălțimea Voastră, mă iertați că vă deranjez, dar aveți un telefon urgent.

— Chiar nu poate aștepta?

Diageo deschise ușa mai mult și intră în cameră.

— Nu, Înălțimea Voastră, nu poate. Avea în mână un receptor fără fir.

— Cât e ceasul?

— Trei și jumătate, ora de la Cape Town.

Accosta mormăi, dar luă telefonul. Nu recunosc din prima vocea celui care sunase, dar când își dădu seama cu cine vorbea, iritarea i se evaporă ca prin minune și deveni foarte atent.

Se vedea pe fața lui că era din ce în ce mai încântat. Se abținu să pună mai multe întrebări, deși voia să știe mult mai mult. Ascultă răbdător, până când

interlocutorul termină, și de-abia atunci puse trei întrebări. După ce auzi răspunsurile, dădu patru instrucțiuni. La sfârșit, îi mulțumi celui care sunase, închise telefonul și i-l dădu lui Diageo.

Dădu la o parte aștemuturile, se ridică cu vioiciune din pat și merse repede spre baie, fără să mai șchiopăteze.

— Monsenior Diageo, spuse Accosta peste umăr, trebuie să ne pregătim pentru mâine. Avem multe de făcut. Dumnezeu ne-a oferit ocazia și nu putem să-l dezamăgim.

Barley Hall. Dimineața următoare

Amber se trezi frântă de oboseală. Ceea ce-și amintea despre noaptea trecută îi dădea fiori și parcă era mai real decât cea dinainte. Avea impresia că trebuia să-și aducă aminte de ceva care era legat de Ariel. Era ca și cum o vedea pe sora ei strigând din spatele un perete gros de sticlă, neclar, și nu o putea auzi. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Fleming din nou și spera din tot sufletul ca prima analiză a NeuroTranslatorului să-i ofere niște răspunsuri. Apoi, după-masă, voia să-l sune pe *papa* Pete.

Se simțea mai bine când Virginia Knight bătu la ușă și intră în laboratorul de investigații. Avea părul lins, iar costumul ei arăta de parcă fusese purtat toată noaptea.

— Scuză-mă pentru deranj, dr. Grant, dar am vești proaste. Starea mamei dumneavoastră s-a înrăutățit. Cei de la casa de sănătate vă roagă să vă duceți acolo cât mai repede.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Vestea o pocni în moalele capului. Știa că mama ei nu se simțea bine deloc, dar nu voia să creadă că era așa de rău. Durerile ei de cap și visele nu mai aveau nicio importanță.

— Aveți o cursă peste două ore și ceva. Puteți să plecați în următoarele cincisprezece minute, dacă doriți. O limuzină vă așteaptă în față ca să vă ducă la Heathrow, spuse Knight, pe un ton de compătimire. Îmi pare așa de rău. Dacă aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți.

Amber se uită la ceas.

— Pot să vorbesc cu dr. Fleming înainte de plecare?

— Nu cred, dacă vreți să mai prindeți cursa. Iar dacă vine azi la birou, ar trebui să așteptați.

Lui Amber nu prea-i plăcu ce auzea. Trebuia să aștepte pentru rezultatele NeuroTranslatorului.

— Ați putea să-i transmiteți condoleanțele mele pentru fratele său și să-i mulțumiți lui și echipei din partea mea? Trebuie să stabilim când pot să mă întorc să-mi termin tratamentul.

— Nu vă faceți griji pentru asta. Clinica o să vă contacteze ca să continuați de unde ați întrerupt. Nu e nicio problemă.

La ora nouă și un sfert, Amber era deja în limuzină și pleca de la Barley Hall. În oglinda retrovizoare, clădirea clinicii se depărta din ce în ce mai mult. Trecură pe lângă Cambridge și ea nu observă Jaguarul care venea din direcția opusă.

Cincisprezece minute mai târziu, șoferul în uniformă îi oferi o sticlă cu apă Evian. Îi era sete și în timp ce sorbea, se uita la semnele care indicau autostrada M11 și Londra.

În timp ce mergeau pe M11, o cuprinse o stare de letargie. Când erau pe M25, era deja incoștientă. La intersecția cu M4, mașina trecu de semnele care indicau aeroportul și merse pe Maidenhead. Acolo, șoferul intră pe poarta unei clădiri din cărămidă roșie, în stil victorian, cu o placă albă la poartă: Casa de sănătate a Bisericii Adevărul Sufletului. Simbolul bisericii, o reprezentare stilizată a Arcei Roșii cu un pilon în formă de cruce, era chiar dedesubtul textului.

Mașina se îndreptă spre garajul din spatele clădirii. Corpul înțepenit al lui Amber fu scos din mașină, cărat până în morgă și pus într-un coșciug dublu care avea înăuntru măști de oxigen și perfuzii intravenoase.

Fură pregătite actele necesare pentru vamă și certificatul de deces pe numele de Jane Smith și se aplică ștampila casei de sănătate. În josul formularelor, se mâzgăliară semnăturile a doi doctori. Oamenii care se ocupau de acele operațiuni acționau atât de calm și cu atâta precizie, pentru că nu le erau străine deloc. Într-un final, coșciugul fu închis, pus pe dric și dus la aerogara de mărfuri numărul 4.

Două ore mai târziu, corpul aproape mort al lui Amber Grant zbura deja, adăpostit în burta confortabilă a unui Boeing 747, în condiții mai bune decât la clasa întâi.

Arca Roșie. 18° 06' S, 16° 03' W

Papa cel Roșu era alert și parcă nici nu băga de seamă durerea care-i măcina corpul. Îmbrăcat în hainele sale vișinii de gală, se plimba prin camera de pe Arca Roșie. Numai la gândul că se apropia de sfârșitul experimentului său și parcă gusta succesul.

— Totul e în ordine acolo, Doctore? întrebă el fața puțin neclară de pe ecranul de deasupra capului său.

— Laboratorul se pregătește acum, Înălțimea Voastră, zise Soames.

Zâmbea. O să fie gata curând.

— Dar Consiliul Adevărului e gata?

— Membrii lui sunt disponibili, când veți ajunge aici - în persoană sau online.

— Excelent. Accosta se întoarse către Diageo care stătea liniștit lângă ușă. Monsenior, ați făcut și celelalte aranjamente? Totul e pregătit?

— Legăturile noastre din Londra și...

Accosta zâmbi spre Diageo.

— Nu, nu am nevoie de detalii, monsenior Diageo.

Relațiile lui Diageo din lumea reală se dovediseră folositoare, dar povara lui Accosta era și așa prea mare încât nu voia să știe mai multe despre ele.

— Faceți ce trebuie făcut, monsenior. Spuneți-mi numai dacă e totul rânduie.

Diageo dădu din cap.

— Da, este.

— Excelent.

Accosta se întoarse și privi prin fereastră la oceanul care se întindea în fața ochilor săi. Scoase o batistă din buzunar și tuși cu putere în ea. Diageo se apropie de el, dar Accosta îi făcu semn să se îndepărteze.

— Anunță puntea că ne îndreptăm spre nord, cu toată viteza. Și pregătește ambele elicoptere. Vreau să fiu la Fundație în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Cere-le scuze celor de la bord cu care urma să vorbesc și programează reluări ale serviciilor mele pentru slujba de azi.

Se uită în jos. Batista albă era pătată de sânge. Dar nu i se făcu deloc frică: știa că urma să fie gata când avea să vină timpul potrivit.

Barley Hall. 9.30 dimineața

În ciuda oboselii, mintea lui Miles Fleming întrevedea o mulțime de posibilități când se gândea la problema lui Amber, își parcă mașina și se repezi s-o vadă. După ce se întâmplase noaptea trecută, sau mai bine zis, în acea dimineața, Knight îl trimisese acasă să se odihnească câteva ore. Ațipi și se sculă când ceasul sună la ora șase.

Nu se abținu să nu se gândească la acea lungime de undă și la ce însemna ea. Era mai mult ca sigur că trebuia să existe o explicație rațională. Avea nevoie numai de timp ca s-o cerceteze în profunzime. Omul de știință din el era tentat să știe mai mult, dându-și seama că acea descoperire avea să eclipseze descoperirea microundelor din urmă cu câteva decenii. Totuși, o altă parte din el își dorea să vadă ce era cu noua lungime de undă, fiindcă îi nega toate certitudinile. Dacă era mai mult decât vedeau oamenii din existența lor? Dacă mai exista un „după aceea”? Și cum avea să i se schimbe lui percepția despre prezent? Și ce însemna asta pentru sufletul lui Rob? Sau, cum zicea Jake, era raiul un loc *bun*? Oare voia să afle toate răspunsurile?

Când trecu prin fața biroului lui Knight, directoarea îl chemă:

— Miles, trebuie să vorbim.

Vocea ei era gravă când îl invită înăuntru și îl rugă să se așeze. După moartea lui Rob, deși îi părea rău, își păstrase detașarea, curioasă să știe ce se întâmplase de fapt. După noaptea de dinainte, când vorbiseră despre Amber, devenise mai precaută.

— Miles, am vorbit și cu ceilalți și sunt câteva aspecte pe care aș vrea să le știi și tu.

Fleming se încruntă, așteptând.

— Despre ce este vorba?

— Aveam de gând să mai aștept, dar dacă tot ești aici, hai să discutăm despre ele. De vreme ce Rob a murit în timpul unui experiment făcut în instituția noastră, vreau să mă asigur că reputația lui Barley Hall este mai albă ca zăpada.

— Virginia, era fratele meu. Mă simt îngrozitor, dar nu experimentul i-a determinat moartea.

— Miles, totul e cum privești lucrurile. Știu că nu a fost vina ta, iar ancheta nu va...

— Anchetă? Despre ce naiba vorbești?

— Numai o formalitate. Sunt timpuri grele. Sunt sponsori pe care trebuie îi luăm în considerare și donații importante în joc. Se zvonește că nu ai făcut tot posibilul să-ți salvezi pacientul, iar noi vrem să înăbușim acest zvon înainte ca presa să-l exploateze și să scormonească după mai multe detalii. Planul e foarte simplu: te trimitem în concediu pentru câteva săptămâni, iar după ce ancheta te va absolvi de orice - noi știm că o va face - vii înapoi. În același regim, bineînțeles, și...

Lui Fleming nu-i venea să creadă.

— Mă suspendați? Chiar așa, Virginia, sper că glumești! Deja ți-am spus că după *patru* încercări ratate de a-l trezi pe fratele meu, n-am mai lăsat-o pe asistentă să-i dea epinefrină. M-am simțit groaznic din cauza celor întâmplare, dar a doua oară aș face același lucru. Murise și nu am mai vrut să-i prelungesc suferința. Nu am ce ascunde, fiindcă nu am făcut nimic greșit. Totul e înregistrat, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ceilalți. O scot eu la capăt.

Knight clătină din cap.

— Îmi pare rău, Miles, dar eu sunt de acord cu ceilalți în privința asta. Trebuie să apărăm reputația clinicii, dar și a ta, pentru un timp cât mai îndelungat. Așa vom lămuri totul și înlăturăm zvonul de mușamalizare. Presa...

— Ce are presa de-a face cu asta? Ei nu trebuie să-și bage nasul. Și de ce cred ei că ar fi o mușamalizare? Rob a fost fratele meu, fir-ar să fie.

— Chiar îmi pare rău, Miles, dar nu mai putem discuta despre asta.

Fleming simțea că explodează.

— E inadmisibil, Virginia. Dar cu Amber și cu unda cea nouă cum rămâne? Suntem așa de aproape de ceva uimitor și tu vrei să vezi dacă sunt sau nu vinovat de moartea fratelui meu.

— Asta e altă de discuție, Miles. Nu se va mai face nicio referire la ce s-a întâmplat în timpul experimentului. E destul că Rob a murit și chiar nu dorim să aprindem imaginația unora cu povești despre cum vorbesc morții. Am discutat și cu ceilalți implicați în experiment și mi-au spus că tot ceea ce s-a întâmplat n-a fost mai mult decât un efect de întârziere. În ceea ce-i privește, explicația oficială este că semnalele neurale ale lui Rob erau active

înainte de a muri, dar că s-au transmis după moartea sa din cauza unei întârzieri apărute în NeuroTranslator - o defecțiune.

Fleming bătu cu pumnul în masă.

— Dar Amber Grant?

— Nu te mai gândești la asta acum. A trebuit să plece în California. Mama ei este pe moarte.

— A plecat azi-dimineață? I-ai spus despre...

— Are destule necazuri acum, Miles. Cred că ar trebui să-o lași în pace o perioadă. După ce se rezolvă situația mamei ei și după ce tu te întorci din concediu...

— Suspendare vrei să zici...

— Uite ce e, Miles, îmi pare nespuse de rău pentru Rob și știu cât de valoroasă este descoperirea acelei unde. Dar trebuie să fim atenți cum ne ocupăm de asta. Nu putem să facem un salt mortal în noapte. Ia-ți liber câteva săptămâni - și nu este suspendare - și mai limpezește-ți gândurile. Când se vor mai liniști apele, poți veni înapoi, reabilitat, și poți să-ți continui cercetările despre acea nouă undă. O să ne ocupăm noi de pacienții tăi, inclusiv de Jake, dacă are nevoie de recuperare până te întorci. Se vor face experimentele așa cum dorești. Du-te acasă și odihnește-te. Mergi undeva în vacanță, stai un timp cu Jake, mai adună-ți gândurile.

Fleming se plimba prin cameră.

— Cum crezi că mă pot odihni, Virginia? Nu e drept. Nu are sens ce spui. Și dacă nu vreau?

— Miles, ai încredere în mine. Te rog, nu înrăutăți situația. Dacă trebuie, o să chem gărzile să te însoțească în afara clădirii, deși nu-mi face plăcere.

— Ce? Vrei să plec acum?

— Ar fi cel mai bine. Strânge-ți lucrurile din birou și du-te acasă. Cât despre plecarea ta, am să anunț eu pe toată lumea, nu-ți face griji.

Fleming respiră adânc și încercă să nu se enerveze, și-și ținu brațele strânse pe lângă corp.

— Nu înțeleg ce se petrece aici, Virginia, dar e o tâmpenie. N-o să stau cu brațele în sân, să știi, nu se va termina aici.

Knight se ridică.

— Miles, fii rezonabil. Ai nevoie de o vacanță. Moartea lui Rob te-a afectat mai mult decât crezi. Dacă te împotrivești celor din conducere, nu mai pot să te apăr.

— Să mă *aperi*? Fleming dădu ocol biroului și ajunse la câțiva centimetri de șefa lui, care își întoarse privirea de la el. Am știut dintotdeauna că ești o birocrată, Virginia, dar nu credeam că ești meschină. O să fac ce trebuie. Nici mai mult, nici mai puțin. Și dacă nu-ți place, atunci să faci tu ce trebuie. Crede-mă, sunt atâtea instituții care m-ar primi cu brațele deschise.

Zece minute mai târziu, Fleming conducea nebunește spre casă. Decapotabila era deschisă și se simțea briza. Ascultând acel sunet, își aducea aminte de țipătul care ieșise din difuzoarele NeuroTranslatorului, și se gândi din nou la fratele lui mort.

În secunda următoare, cotind spre Cambridge, mânia lui înăbușită se aprinse. Știa că nu avea să aștepte să se termine ancheta. Avea o obligație față de Amber, Rob și Jake - și față de el însuși - să caute mai departe acele răspunsuri.

Răspunsuri la întrebări despre viață și moarte, pe care nicio ființă umană nu avusese posibilitatea să i le dea.

**Fundația VenTec. Alaska.
Oprește ore mai târziu**

Elicopterul Chinook zbură la altitudine joasă peste munții Brooks spre sectorul arctic din nordul statului Alaska. Accosta șterse geamul de lângă scaunul lui și se uită în jos, încercând să vadă Fundația. Știa că era pe aproape, dar nu se zărea nimic în imensitatea acea albă care se întindea jos, sau pe munții care o străjuiau. Apoi se uită în sus, pe deasupra elicelor elicopterului și zări o geană de soare pe vârful cel mai înalt.

Prin fereastra aburită văzu o clădire pe platoul din vârf. Sprijinit pe opt stâlpi, domul din sticlă neagră semăna cu un păianjen uriaș ghemuit în vârf de munte. O antenă satelit, un pilon și un coș de fum se înălțau deasupra structurii. Dedesubtul domului se distingea un stâlp central care înșuruba toată clădirea în munte. Proiectată în afară, de o parte a domului, o tablă de oțel forma o platformă semicirculară. Stomacul lui Accosta se strânse când elicopterul începu să coboare spre platformă.

Era după-amiaza devreme în octombrie, iar lumina slăbise deja. Acum, zilele erau numai cu câteva ore mai lungi, iar în câteva săptămâni, nu mai avea să fie soare pentru următoarele cinci luni. Lui Accosta nu-i plăcea deloc zona, dar înțelegea de ce Soames alesese acel perimetru - e drept, și el gusta din plin izolarea. Mai presus de toate, avea nevoie de experiența și resursele găzduite de acei pereți, construiți și administrați de Soames.

După ce aterizară pe platformă, oamenii lui îl însoțiră afară în vântul năprasnic și rece și-l conduseră repede înăuntru, la căldură. Ușile aveau gravat un V mare pe ele și o siglă: „VenTec - Trasmite prezentul către viitor”.

Îi luară haina și Accosta intră pe ușa dinspre sectorul alb. Pe coridorul fără ferestre, într-o lumină slabă, îl aștepta dr. Bradley Soames, în halat alb. Accosta se mai liniști când văzu că nu avea lupii pe lângă el: era ceva ce ura la acele fiare - și se teme de ele. Omul de știință îl salută ceremonios: făcu o plecăciune și sărută crucifixul de la gâtul Papei cel Roșu.

- Bine ați venit, Înălțimea Voastră.
- Mulțumesc, Doctore.
- Ceilalți membri ai Consiliului Adevărului sunt...

Accosta ridică mâna și zâmbi.

— Putem trece peste asta? Sunt nerăbdător s-o văd. E aici?

— Urmați-mă, Înălțimea Voastră. Este în sectorul negru.

Accosta îl urmă pe Soames pe coridor și traversară sectorul alb. VenTec arăta ca o plăcintă: patru felii, de culori diferite înconjurau stâlpul din mijloc. În sectorul alb din față, fără restricții, erau birourile și laboratoarele. În celelalte, albastru, verde și negru, accesul nu era liber tuturor, ci numai celor care căpătau permisiunea. Mai era și un al cincilea sector dedesubtul domului, roșu, la care se ajungea cu liftul central - tot cu acces restricționat. Când parcurseră sectorul alb, pașii lor făcură zgomot pe podeaua de lemn. Aerul condiționat nu avea miros. Spre stânga, Accosta văzu niște laboratoare mari. Unele erau goale, doar cu niște aparate ciudate; în altele, se vedeau tehnicieni și laboranți în halate albe ca al Doctorului. Altul era plin până la refuz cu calculatoare, pe al căror ecran licărea o lumină albă, intensă și strălucitoare.

În zona rezidențială, Accosta aproape că nici nu dădu atenție indicatoarelor albe de pe pereții curați, care te îndrumau prin clădire: camerele de tratament, restaurantele, sala de cinema, cabinetul medical, piscina, sala de gimnastică și capela. Cele câteva ferestre care dădeau afară erau colorate în albastru și dădeau o notă și mai rece peisajului arctic.

Ajunși în fața liftului, văzu cum drumul spre sectorul roșu era marcat de semne: „Numai personalul autorizat”; „A se purta ochelari de protecție”. Luând-o spre stânga, trecură de altă ușă de securitate care ducea la sectorul verde.

În sfârșit, coridorul se curba spre felia din nord a clădirii, sectorul negru, sediul Proiectului Sufletului.

Soames își așeză palma pe un senzor de lângă sistemul de închidere și ușa de sticla se deschise. Îl lăsă pe Accosta să treacă și-l conduse prin complex, trecând de sala de ședințe și de cea de comunicații, spre laboratorul principal. Îl prezentă pe Accosta unei femei cu părul foarte blond și unui bărbat de culoare, înalt, care purta ochelari. Amândoi purtau crucifixul emailat al Bisericii Adevărul Sufletului peste halate. Femeia mirosea puternic a parfum de mosc.

— Dr. Felicia Bukowski și dr. Walter Tripp sunt cei care mă ajută la Proiectul Sufletului. Ei au avut o contribuție esențială.

Accosta le strânse mâinile.

— Sunteți implicați într-o aventură sacră și glorioasă, iar eu vă mulțumesc pentru munca și iscusința voastră.

— E o onoare să particip la acest proiect, spuse Tripp.

— Înălțimea Voastră, este un privilegiu pentru mine, se auzi blonda.

Accosta se uită la ei pentru o clipă. Amândoi erau respectuoși, dar era ceva în purtarea lor și în felul în care zâmbeau care îi dădu puțin de bănuț. Se lăuda cu faptul că el era în stare să citească sufletele oamenilor și, deși nu-și dădea seama prea bine ce era în neregulă, simți că cei doi erau cam sarcastici - precum doi copii precoci față în față cu o rudă mai în vârstă. Alungă acele gânduri și-l urmă pe Soames spre sectorul negru.

Doctorul se opri în dreptul primei uși și-i făcu semn.

— Doarme în camera asta, dar o să se trezească foarte curând.

Accosta se apropie de geam și se uită la femeia din patul mic. Avea o perfuzie în venă și era legată la un monitor ale cărei sunete se auzeau regulat.

— Cum se simte?

— Bine. O să fie cam amețită când se va scula, dar va fi gata de experiment la timp.

— Excelent, spuse Accosta.

Părul ei închis la culoare era împrăștiat pe pernă, pielea măslinie erau în contrast cu lenjeria de pat albă, iar genele lungi își lăsau umbra pe obraji ei. Accosta se uita la Amber Grant, iar frumusețea ei i se părea ireală.

„E mai mult decât frumoasă, se gândi, e ca un cadou din partea lui Dumnezeu.”

Medicamentele o mențineau pe Amber la granița dintre realitate și lumea viselor. Deschise ochii și se văzu într-o cameră necunoscută, cu încheieturile legate de un pat care arăta ciudat. Inima îi bătu mai tare când văzu perfuzia și monitorul. Era adevărat sau numai un coșmar?

Surprinse o mișcare cu coada ochiului și întoarse capul spre fereastra circulară din stânga patului. De dincolo se uita la ea o pereche de ochi închiși la culoare. Intensitatea acelei priviri o făcu să se simtă mai curajoasă și să uite de perfuzie și de curelușele de la încheieturi. I se păru foarte cunoscută fața aceluia bărbat, dar cum era încă sub efectul medicamentelor, nu-și aminti de nasul acela acvilin și de obraji ca dăltuiți în piatră. În secunda următoare, fața se dădu în spate câțiva centimetri și atunci văzu toată fața și tichia vișinie. De frica, simți că-și pierde răsuflarea.

„Ăsta trebuie să fie tot un vis, își spuse. Un coșmar de zile mari.“
Pentru că el era diavolul, care venise să-i ia sufletul.

**Sala de ședințe din sectorul negru.
Ven'Tec**

Lumina era slabă, iar Accosta stătea în capul mesei lungi, dreptunghiulare. De o parte și de alta erau monseniorul Diageo și Bradley Soames. Lupii lui Soames se lungiseră chiar în spatele lui, liniștiți și tăcuți ca niște statui gri. Bukowski și Tripp se așezaseră mai încolo, cu mâinile pe masă.

Pe unul dintre ecranele holografie cu plasmă se vedea Frank Carvelli care se juca absent cu coada lui de păr neobișnuit de negru. Șef al uzinelor KREE8 și membru al Consiliului Adevărului care răspundea de relațiile cu publicul și mass-media, bărbatul era îmbrăcat în negru, ca de obicei, cu o jachetă de cașmir și un pulover pe gât.

Totuși, cu toate că el era omul cu contacte importante, ceea ce se întâmpla în acea zi nu era meritul lui, ci acesta îi revenea unui al treilea membru al Consiliului Adevărului, care, spre nemulțumirea lui Accosta, nu era conectat online încă.

— Ai spus că vor fi toți aici? îl întrebă pe Soames, întorcându-se spre el.
Doctorul dădu din umeri.

— Așa ar trebui, Înălțimea Voastră.

Accosta se încruntă și se uită peste umărul lui Soames. În spatele lui, prin oglinda dublă care servea pe post de perete al sălii, Accosta vedea laboratorul acela splendid. Casca avea vizeta ridicată și era pusă într-un dulap transparent lângă canapea, la piciorul căreia se zăreau monitoare și alte aparate.

— Să începem, zise Accosta dintr-odată. Spune-mi încă o dată de ce este Amber Grant așa de importantă.

Carvelli se aplecă înainte spre ecran iar Soames zâmbi, arătându-și dinții albi, strălucitori.

— O cunosc de mulți ani pe Amber Grant, am lucrat împreună, și recunosc că are o minte extraordinară, spuse, dar nu mi-am dat seama de capacitățile sale decât acum nouă luni, când au început experimentele pentru capturarea sufletului. Și bineînțeles că nici ea nu și-a dat seama de ele decât când au început acele dureri de cap. Pe măsură ce trecea timpul, a devenit evident că

migrenele ei coincideau, în privința timpului, cu experimentele. Îi explică mai mult despre trecutul medical al lui Amber. Ați auzit vreodată despre sistemul tip rețea?

— Nu.

— Este ca o legătură aproape telepatică între particulele cuantice care au interacționat la un moment dat în trecut. Conectarea este instantanee și funcționează chiar dacă particulele sunt la distanțe foarte mari unele față de altele. Pentru că Amber are acel istoric medical, eu sunt sigur că ea este legată de sora ei geamănă care a murit. V-am explicat deja cum particulele din experimentul cu fantă dublă își schimbă starea când sunt sub supraveghere, de parcă ar fi conștiente. Ei bine, sunt convins că atunci când efectuăm un experiment de capturare a sufletului, noi scindăm dualitatea sufletului sub formă de undă particulă și provocăm o dereglare care se simte instantaneu în sistemul care leagă toate sufletele.

Carvelli aprobă din cap.

— Iar fiindcă Amber este legată de Ariel, simte dereglarea ca o migrenă fantomă.

— Exact, încuviință Soames. Apoi îi spuse lui Accosta despre Fleming și NeuroTranslator. Fleming are meritul incontestabil de a fi descoperit că Amber este subiectul perfect pentru Proiectul Sufletului.

— De ce? Întrebă Accosta, care nu era prea familiarizat cu conceptele complexe ale cuanticii.

— Așa cum am mai spus, Înălțimea Voastră, cobaiul de care avem nevoie, practic imposibil de găsit, este o persoană care să moară de mai multe ori. Amber Grant este în posesia părții vii a creierului unei ființe moarte și, dacă semnalele ei neurale sunt stimulate corect când intră în faza REM, subconștientul său încearcă s-o contacteze pe sora geamănă, în timp ce, mental, ea - Amber - își părăsește corpul fizic. Prin inducerea stării de visare, putem să-i urmărim mintea și sufletul de fiecare dată când ea își părăsește și se întoarce în corpul ei. Și pentru că putem repeta acest moment al morții de mai multe ori, sperăm să reușim să descifrăm acea frecvență de care avem nevoie.

— Dar cum poți să fii sigur de asta? întreba Carvelli de dincolo de ecran.

În acel moment, cel de-al doilea calculator se aprinse și apăru cel de-al treilea membru al Consiliului Adevărului. Femeia purta un costum bleumarin și avea pe rever, obligatorie de altfel, broșa vișinie în formă de cruce.

Absolventă de medicină, ea trata un singur pacient: Accosta. Pe lângă conducerea unei clinici importante din Marea Britanie, mai avea și alte sarcini, și răspundea de casele de sănătate ale Bisericii Adevărul Sufletului din întreaga lume. Ea era cea care furniza pacienții în faze terminale pentru experimentele lui Soames.

— Îmi cer scuze că am întârziat, Înălțimea Voastră, dar a trebuit să mă ocup de niște lucruri în legătură cu întâlnirea de față.

Înainte ca Accosta să spună ceva, Soames făcu un gest spre ea.

— Virginia, tocmai ne întrebam dacă putem fi siguri că Amber are un dar unic. Poate ne ajuți un pic.

Virginia Knight se uită la Accosta.

— Am auzit cum îi strigă sufletul, Înălțimea Voastră. Și am văzut informațiile lui Fleming. Totul e foarte clar.

Accosta aproape că nu mai putea să-și ascundă bucuria - avusese atâtea eșecuri cu acel proiect.

— Mulțumesc, dr. Knight. Se întoarse spre Soames. Dar cum s-o ținem aici pe dr. Grant fără ca autoritățile să se alerteze?

Soames zâmbi din nou.

— Nicio problemă. Oficial, ea este în concediu, iar cei de la Barley Hall și Optrix nu se așteaptă să apară mai devreme de o lună. Singura ei rudă care ar putea periclita planul este mama ei.

— M-am ocupat deja de asta, spuse Virginia Knight, foarte convingătoare. De vreme ce Gillian Grant este într-unul din azilurile noastre, e un lucru foarte ușor de aranjat.

— În acest caz, spuse Soames, avem cel puțin o lună, înainte să sesizeze cineva dispariția lui Amber.

Knight tuși.

— Dar Miles Fleming?

— Ce e cu el? Întrebă Accosta. Am crezut că a fost deja înlăturat, suspendat de la Barley Hall.

— Da, așa este, dar dr. Fleming este un om hotărât. Nu-i plac lucrurile pe care nu le poate înțelege, se simte obligat să cerceteze mai mult - în special când este vorba de moartea fratelui său și, în plus, el ne-a luminat în privința abilităților lui Amber. De asta este și atât de bun, așa că va trebui să-l supraveghem.

— Bineînțeles c-o să-l supraveghem, interveni Soames. Avem nevoie de el.

Uitați-vă numai la fazele proiectului de până acum. Începu să enumere. Noi am *detectat* existența sufletului uman, *l-am făcut vizibil* ochiului omenesc și *am identificat* caracteristicile individuale ale fiecărui suflet prin ecranul detectorului de fotoni. Acum o avem pe Amber Grant ca să ne ajute să *capturăm* frecvența sufletului. Dar pentru ca Proiectul Sufletului să se finalizeze... - și Soames se uită cu înțeles la Accosta - și pentru ca destinul dumneavoastră să se împlinească, e musai să rezolvăm ultima fază a proiectului.

Soames se întoarse spre Carvelli.

— Frank, chiar dacă experiența ta este esențială pentru această ultimă fază, contribuția lui Miles Fleming va avea o importanță crucială. Asta fiindcă eforturile noastre de a copia tehnologia lui nu a fost decât satisfăcătoare, iar ca s-o ducem la bun sfârșit, ne-ar lua prea mult timp.

— Așa că, numai o să-l supraveghem și o să așteptăm? întrebă Knight.

Soames rânji, ca și cum acest joc îi făcea o plăcere nespusă.

— Ne vom folosi de hotărârea lui ca să găsim răspunsuri care să ne ajute.

— O să fie periculos, spuse Carvelli.

Rânjetul lui Soames se lărgi și mai mult, iar Accosta își stăpâni cu greu sentimentele de dispreț.

— Bineînțeles că va fi periculos. Dar pentru el.

PARTEA A DOUA

ADEVĂRUL SUFLETULUI

Roma. Patru zile mai târziu

Era o vreme neînchipuit de caldă și umedă în Cetatea eternă pentru octombrie, încât cămașa lui Fleming se lipea de el în timp ce își făcea drum printre turiștii din Piața Sfântul Petru. Lumina soarelui îl făcu să închidă ochii pe jumătate când se uită la ceas - mai avea douăzeci de minute până la întâlnire.

În ultimele zile tot încercase să dea de Amber, dar fără succes. Nu avea numărul ei de celular, iar telefonul ei din Pacific Heights din San Francisco era pus pe robot. Când Optrix îl informă că Amber avea să fie plecată în concediu pentru o lună, el le spuse că este doctorul ei, dar nu reuși să facă rost de numărul ei de telefon: potrivit celor de la Barley Hall, se afla sub investigație pentru malpraxis.

Sună la casa de sănătate din districtul Marin ca să întrebe de Gillian Grant și să lase un mesaj pentru fata sa, dar recepționera fusese tot așa de zgârcită la vorbă - asta îl făcuse să-și dea seama că Virginia Knight îi submina reputația în mod serios. Apăruseră deja în presă articole despre el ca fiind „o minte strălucitoare, dar nemilos în ambițiile sale”, „și-a sacrificat fratele pe altarul științei”. Când sunase cu o zi înainte la clinică, chiar Frankie Pinner îi vorbise cu o voce schimbată și chiar impertinentă; îi spusese că „nu are voie să vorbească cu el până când nu se vor lămurii lucrurile”.

Până la urmă, după ce nu-i mai rămăsese nicio cale de urmat, venise la Roma.

În ciuda căldurii, a aburului și a zgomotului care umplea aerul, domul din Piața Sfântul Petru strălucea maiestuos pe cer. Brațele întinse ale colonadelor lui Bernini parcă îl atrăgeau în sânul Bisericii Mamă. După ce catolicismul o renegase, acea fortăreață a credinței devenise nu mai mult decât un parc tematic, un muzeu dintr-un fost imperiu. Erau puțini pelerini, iar cei mai mulți veniseră ca turiști într-un parc similar cu Disneylandul. Marea umilință era că un număr destul de mare purta crucifixul roșu al Bisericii Adevărul Sufletului.

Intră în spațiul răcoros al catedralei și se uită la picturile lui Michelangelo - era mai mult decât își imaginase. Frumusețea fără vârstă a Catedralei Sfântul

Petru te copleșea, iar locul era atât de saturat de istorie, încât nu-ți mai rămânea decât să-ți apropii urechile de stâlpi și să le ascuți secretele. Roma era acolo de mai mult de douăzeci și cinci de secole, iar în ultimele cincisprezece, fusese centrul credinței creștine.

Aprinse o lumânare pentru fratele său și se uită cum fumul se ridica în aer. Nu conta ce credea el despre religie, nu exista nicio îndoială că preaînțelepții studiaseră teorii despre suflet și asta de multe secole. Fleming era un ateu cam nesigur, cu prea puține adevăruri științifice care să-l sprijine și să-l îndrume.

Dar nu acela era motivul pentru care îl sunase pe părintele Peter Riga. Ci pentru că numele lui era menționat pe fișa de intrare în Barley Hall completată de Amber la rubrica „rude apropiate”. El rămăsese singura cale de a o contacta pe Amber. Deși Riga fusese oarecum rezervat la telefon, acceptase să se întâlnească cu Fleming.

Ieși din Catedrala Sfântul Petru și merse la o stație de taxiuri. În câteva minute, mașina traversă râul și-l lăasă la birourile Societății lui Isus: clădirea de o splendoare barocă - Colegiul Borromini de Evanghelizare.

Intră și dădu de o lume total diferită de cea de afară - dispăruseră aglomerația, strălucirea și zgomotul străzilor romane. Aici totul era de o liniște neclintită ca piatra. Le spuse celor de la recepție cine era și fu condus pe scări de un tânăr în haine negre.

Biroul părintelui Peter Riga era la ultimul etaj, la capătul unui coridor lung și întunecat. După cât de respectuos bătu tânărul la ușă, Fleming își dădu seama cât de important era Riga în acea Societate.

— Intră, se auzi o voce puternică, având accent american.

Camera era simplă, dar confortabilă: un birou cu o lampă de citit, făcută din bronz, un laptop, rafturi cu cărți înghesuite, două ferestre înalte, un covor cam uzat pe podeaua de marmură și două scaune de ambele părți ale unei măsuțe. Fiecare lucru era minunat în felul său - rafturile erau sculptate cu arabescuri, cărțile legate în piele -, dar biroul antic din lemn de nuc întrecea orice așteptări.

Așezat în spatele biroului, poleit parcă în lumina aurie care inunda camera, se afla un bărbat bine făcut, cu păr cărunt buclat, dar tuns scurt, cu o față ridată și ochi albaștri foarte pătrunzători. Când Fleming intră, bărbatul se ridică: era mic de statură, cam un metru șaiszeci și opt, dar cu un piept vânjos ca de luptător. Trebuie să fi avut șaptezeci de ani, dar arăta foarte bine

pentru vârsta lui. Lângă el, pe birou, erau două fotografii puse într-o singură ramă. Una era cu el mai tânăr, în picioare, lângă un cuplu zâmbitor cu două fetițe care parcă se îmbrățișau. Cealaltă, mai recentă, era cu Riga, Amber Grant și mama ei. În ambele pozele, ca de altfel și acum, părintele avea veșminte negre de sus până jos.

— Bine ai venit, dr. Fleming, zise Riga cu o voce răgușită.

Riga nu vorbea pe tonul mios al unui preot obișnuit, dar iezuiții - intelectualii Bisericii Catolice - rar vorbeau așa. Lui Fleming i se păru că are accentul unui prieten de-al lui la Harvard, un băiat venit din New York. Fleming îi strânse mâna cu putere.

Ochii vioi ai lui Riga îi fixară pe ai lui, cântărindu-l.

— Ce mai face nepoata mea? Întrebă cu o voce învăluită de dragoste.

— Speram să aflu asta de la dumneavoastră.

Riga înclină capul ușor, dar nu-și schimbă expresia.

— Am văzut-o acum câteva zile în San Francisco. Îmi spunea că îi faci niște teste pentru durerile acelea fantomă și că a avut un vis ca și cum ar fi murit - un vis despre care ea nu credea că a fost un vis. Ea crede că sufletul ei este încă legat de al lui Ariel. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că se întorcea să vadă ce ai descoperit. Deci, ai găsit ceva?

Fleming se uită la Riga, dar nu-și dădu seama cât de multe știa. Iezuitul aflase probabil că fusese suspendat de la Barley Hall, așa că îi spuse toată povestea de la început. Îi vorbi despre NeuroTranslator și despre experimentul cu fratele său. Apoi, pomeni de noaptea când auzise țipătul lui Amber din laboratorul de investigații. Și că fusese suspendat, iar momentan era investigat referitor la moartea fratelui său.

Fața lui Riga se mai destinse puțin, dar când Fleming îi spuse despre unda sufletului pe care presupunea că a descoperit-o, ceva ca o frică trecu peste trăsăturile feței neclintite a iezuitului.

— Și atunci, să înțeleg că ea a plecat înainte să-i explici toate astea?

— Da, ca să meargă la mama ei.

Riga dădu din cap.

— Mda, Gillian este foarte bolnavă. Și n-ai mai vorbit cu Amber de când ai plecat de la clinică?

— Nu.

Ochii lui Riga se micșorară.

— Deci, spui că acea undă a sufletului lui Amber e motivul pentru care

te-au dat afară?

— Nu e evident?

— Și cum rămâne cu dumneata, dr. Fleming? Amber spunea că nu ești un tip religios.

— Nu, nu sunt. Sunt un om de știință. Nu cred în Dumnezeu sau în viața de după moarte și nici nu-mi doresc. Dar sunt un om căruia îi place să înțeleagă lucrurile, iar acest lucru mă frământă mai mult decât aș fi crezut. Vreau mai mult ca oricând să mă asigur că am avut dreptate. Pentru liniștea mea sufletească trebuie să dovedesc că această lungime de undă e un fel de aberație - o ultimă efortare a minții sau o urmă a semnalului unui creier mort fizic. Iar fără Amber, îmi este imposibil.

— Dar, dacă te înșeli? Dacă descoperi că există viață după moarte? Dacă știința ta găsește dovada? Atunci ce te faci, Domnule Ateu?

— O să decid atunci când se va întâmpla asta. Problema este că mi se dă posibilitatea, cu ajutorul lui Amber, să răspund la cea mai mare întrebare a omenirii - și nu pot lăsa să-mi scape din mână așa ceva. Voi, iezuiții, sunteți cunoscuți pentru rigoarea intelectuală și curiozitate, dorința de a afla cât mai multe.

— Ce spui tu este mai mult decât o dorință de *a înțelege*, spuse Riga. Noi nu ne dorim cunoaștere numai de dragul cunoașterii. Părintele se crispă puțin. Țsta e și motivul pentru care oamenii au fost alungați din rai. Mottoul Societății este *ad majorem Dei gloriam* - spre o mai mare glorie lui Dumnezeu. Tot ce facem aici are ca scop descoperirea gloriei *Lui*, și nu a noastră.

— Ce vreți să spuneți? Că sunt lucruri de care Dumnezeu n-ar fi prea încântat să le știm?

— Ce vreau să spun, dr. Fleming, este că anumite cunoștințe sunt vătămătoare și se abuzează de ele. Mai ales în ziua de azi. Pentru prima oară calmul său imperturbabil de iezuit se risipi și cuvintele se rostogoliră cu repeziciune. Biserica mea este pe cale de dispariție. Iar primejdia nu vine dinspre atei, evrei sau musulmani, ci dinspre frații noștri creștini, din afara și din interiorul bisericii. Papa, conducătorul nostru, nu are forță și facțiunile de dreapta se agață de influența și de bogăția lor, ignorând reformele și devenind mai dictatoriale și dogmatice, în timp ce biserica se prăbușește în jurul lor. În același timp, puterea Papei cel Roșu se întărește tot mai mult. Îl știu pe Xavier Accosta de pe vremea când era cardinal la Vatican, un om

admirabil. Deștept și foarte înfocat. Ar fi ieșit un bun iezuit din el. Dar erau multe lucruri care îl diferențiau de fondatorul nostru - Sfântul Ignatius Loyola - amândoi charismatici, războinici ale căror răni i-au făcut să se convertească la credința absolută în Dumnezeu. Dar, pe când Loyola a întărit biserica din interior, Accosta nu a avut nicio remușcare să plece și să profite de sănătatea subredă a celuiilalt.

A înființat o biserică rivală în momentul în care s-au ivit disensiuni în sânul bisericii mamă. Papa Ioan Paul al II-lea era bolnav și juca deseori cum îi cântau cei din aripa de dreapta, în Europa și Statele Unite, tinerii se îndepărtau de biserică cu miile. În America Latină, Biserica Evanghelică începea să câștige teren în defavoarea celei catolice. Ar fi trebuit ca Accosta să rămână și să consolideze biserica din interior, dar el s-a pus pe sine pe primul loc. Obsesia lui pentru tehnologie și pentru ceea ce numește el adevăr nu este mai puțin dogmatică decât aroganța aceea oarbă a smintiților din Curia.

Riga se opri să-și tragă răsuflarea și vocea i se mai domoli, dar nu și înflăcărea.

— Noi aici, la Societate, avem un singur scop. Supraviețuirea. Trebuie să protejăm biserica noastră de ea însăși și de cei precum Papa cel Roșu, care nu s-ar sfii să ne distrugă. Dr. Fleming, ai intrat într-o zonă de război și trebuie să ai grijă ce faci cu lucrurile pe care le descoperi și cu cunoștințele pe care le cauți. Cei din Vatican și de pe lângă Papa cel Roșu ar face orice să intre în posesia lor și să le *controleze*.

— Dar tocmai asta e ideea, îi răspunse Fleming. Odată ce știm ce ne așteaptă după moarte, nicio religie nu ne mai poate controla.

Riga râse scurt, aproape sarcastic.

— Și crezi că asta o să-i bucure pe cei de la Vatican sau pe Papa cel Roșu? Gândește-te atât spiritual, cât și științific - ce implicații ar avea căutările tale. Te pui în calea unor forțe puternice - și tu, și Amber.

— Dar n-ar trebui ca Amber să fie cea care să decidă dacă vrea să se implice? Ea a venit la mine s-o ajut și această lungime de undă poate fi vitală pentru vindecarea durerilor ei de cap.

— Poate. N-am mai vorbit cu ea de acum o săptămână, când ne-am întâlnit în San Francisco.

Fleming se încruntă.

— Și nu te-a mai sunat deloc de atunci?

— Bănuiesc că are multe lucruri la care să se gândească, mai ales că mama ei este bolnavă. Dar sper să mă sune curând.

— Când o să sune, o veți ruga să mă contacteze și pe mine?

— Sigur, nicio problemă.

Fleming se ridică, în semn de plecare, dezamăgit că nu aflase nimic venind la Roma.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse și întinse mâna spre Riga.

Riga îi strânse mâna.

— Mi-a făcut plăcere, dr. Fleming. O vei căuta în continuare, nu?

— Absolut. E singurul lucru pe care îl am de făcut acum.

— Atunci, îți urez spor și ai grijă de tine.

* * *

La scurt timp după Fleming ce pleca, părintele Peter Riga închise ușa, se întoarse la biroul său și formă pentru a opta oară - de când îl sunase Fleming - numărul lui Amber. Răspunse robotul, dar nu lăsă niciun mesaj. Apoi, formă un interior care dădea undeva în birourile din aceeași clădire.

La al treilea apel, se auzi o voce.

— Părintele Peter la telefon. Vreau să vorbesc cu starețul superior.

Aeroportul Leonardo da Vinci. Roma. Trei ore mai târziu

Fleming își făcu cu greu loc prin mulțimea din fața ghișeului de bilete de la British Airways. Pe când se apropia de funcționar, își dădu seama că încrederea în forțele lui îl părăsise cu totul. Cariera lui, care îi fusese cel mai apropiat prieten, se prăbușea, iar viața lui personală era inexistentă. Nu avea cui să ceară ajutorul. Obișnuia să-l sune pe Rob când avea vreo problemă de suflet, iar pentru cele de serviciu - vorbea cu directorul de la Barley Hall. Dar acum, tocmai acele persoane erau sursa necazurilor sale.

Mai rămăsese o singură persoană care ar fi înțeles ce i se întâmpla, dar era de negăsit. Tot ce mai putea face era să se ducă acasă și să aștepte un telefon de la Amber Grant.

Felming se uită împrejur și simți cum devine paranoic când își aminti de sfatul lui Riga. O clipă, atenția îi fu atrasă de un om afabil, cu un păr de culoarea șoarecelui, îmbrăcat cu o jacheta ușoară - crezu că e urmărit de necunoscut. Scoase biletul de întoarcere din buzunarul jachetei, se uită la ecranele care anunțau plecările și simți deodată nevoia să vorbească cu cineva căruia îi păsa de el. Scotoci în servietă, puse mâna pe telefonul mobil și formă numărul părinților săi. Răspunse mama lui.

După ce se asigurară reciproc că se simt bine, ceru să vorbească cu Jake.

Când ajunse la telefon, băiețelul răsufla întretăiat, dar era vesel.

— Bună, Milo. Să știi că azi am jucat fotbal.

Fleming se învioră și el.

— Nemaipomenit, Jake. Foarte bine.

— Când vii înapoi, o să mă iau la întrecere cu tine.

— Eh, știi și eu. Ai picioare bionice acum.

— Ah, nu-i nimic, se auzi Jake. O să te las pe tine să pleci primul, dacă vrei.

— Bine, o să mai vedem. Sper că ai grijă de picioare, așa cum am stabilit, da?

— Sigur că da.

— Ce mai e pe acolo?

— E bine, și vocea lui Jake se frânse un pic. Milo?

— Da.

— Unde ești?

— La Roma.

În acel moment, auzi cum se anunța zborul lui către Londra și se uită la ecranele indicatoare. Dar alt zbor îi atrase atenția. Memoră numărul porții și ora decolării, apoi se uită la ceas. Soluția era atât de evidentă încât se enervă cât de neghiob fusese. În ultimele zile aproape că înnebunise încercând să dea de Amber, dar nu făcuse ce era logic. Chiar dacă nu avea să reușească, i se părea cel mai bun lucru de până acum.

— O să vii repede, Milo?

— Nu chiar, Jake, răspunse, înviorat de gândul la ce avea să facă în curând. Se îndreptă spre ghișeul de la Alitalia. Poate, dar am ceva de terminat întâi. Spune-i bunicii că o iubesc și ai grijă de ea, bine?

— Bine, Milo.

— Pa, Jake. Mi-e dor de tine.

— Pa, Milo. Și mie mi-e dor.

Șapte minute mai târziu, Fleming părăsea ghișeul de la Alitalia și se îndreptă către poarta avionului, fără să băge de seamă cum omul cu părul de șoarece scrisese un mesaj pe telefonul său.

Fleming nu mai este în avionul BA 671 către Heathrow.

Acum e în Alitalia AI 102 ETA. 09.15 a.m. ora locală

Destinația: San Francisco

VenTec. Alaska

Primul lucru de care își dădu seama Amber când se trezi era că nu-și pierduse cunoștința, urmat de o senzație grozavă de mâncărime a capului.

Deschise ochii. Nu se întâmplă nimic. Cu toate că încercă din răsuferință să-și miște pleoapele, ele se încăpățănară să rămână închise. Simți nevoia să se scarpine în cap, dar mâinile erau inerte. Disperată, vru să-și miște măcar o parte a corpului, dar fu imposibil.

„Ce se întâmplă? Am paralizat?”

Nu înțelegea nimic. Deși timpul nu mai avea nicio semnificație, încerca să gândească, deși capul îi ardea. În ultimele zile - sau or fi fost ore? - de-abia dacă simțise prezența oamenilor din jurul ei. Avea asta de-a face cu ceea ce se petrecuse la Barley Hall? Descoperise ceva Fleming despre gândurile ei cu ajutorul NeuroTranslatorului? Și dacă da, atunci ce?

„Gândește, fir-ar să fie, gândește-te”, se îndemna.

Cu siguranță se întâmplase ceva în limuzina care o luase de la Barley Hall. Exista o singură explicație, dar nu o pricepea. Fusese drogată și apoi răpită. Dar de ce?

Deodată, auzi vocea unui bărbat și a unei femei. O recunoscu vag pe cea a femeii și simți un miros de mosc în aer. Amintiri din trecut îi reveniră în minte pentru câteva secunde.

Patul se mișca acum, era pe un coridor, și percepea dindărătul pleoapelor închise cum lumina se intensifica.

O ușă scârțâi în stânga, iar patul fu adus într-o cameră cu lumină mai puternică. Mai multe mâini o ridicau din pat și o puneau pe un altul. Un zgomot ușor învălui încăperea.

Cineva îi trase pleoapele în sus, iar ea clipi. Văzu o față deasupra ei, purtând niște ochelari grosolani. Apoi, simți cum i se picură un lichid înțepător în ochii larg deschiși și cum i se fixează pleoapele ca să nu se mai miște. Durerea era îngrozitoare, dar Amber nu putea face nicio mișcare. Apoi, i se băgară în ochi niște lentile de contact transparente.

Când îi ridicară capul, ea văzu deasupra ei o sferă de sticlă care semăna cu o cască de astronaut. Fața i se oglindi în sticla curbată și imaginea ei păru

distorsionată ca aceea de pe fundul unei linguri. Șocul cel mai mare îl avu atunci când își dădu seama că părul îi fusese ras.

Amber intră în panică.

În dreapta ei zări o siluetă într-un costum alb, cu ochelari de protecție, care ținea în mână o seringă hipodermică. Femeia zise: „Ea e norocoasă, o să moară numai în vis“.

În secunda în care chipul acela apropia acul de pielea expusă a brațului ei drept, o izbi un miros cunoscut. Dar nu apucă să-și dea seama cine era femeia, fiindcă auzi un fâșâit și un gaz fără miros inundă casca și coloră lumea ei într-un verde strălucitor.

Apoi, simțurile ei se stinseră și intră în întuneric.

* * *

Nici nu intră bine în acel univers, că și începu cursa spre conul de lumină, unde avea să găsească liniștea. Încercă să-și stăpânească frica în timp ce se apropia de acel punct, dar vedea cum niște forțe o țineau din spate, parcă s-o rupă. Tensiunea aceea se mări din ce în ce mai mult până când fu absorbita de lumină și ajunse aproape de sursa ei. Dar chiar în momentul în care avu senzația că percepe prezența luminoasă a lui Ariel lângă ea, aproape s-o atingă, forța o trase cu putere înapoi. Înapoi în întuneric, înapoi în ea însăși.

De data asta însă, nu mai luă nicio pauză, ci muri încă o dată. În loc să se trezească sau să se întoarcă la somnul normal, fu catapultată înapoi către conul de lumină. Trăind iarăși sentimentul fricii de moarte, ea se uni încă o dată cu lumina, și intră parcă mai adânc, mult mai aproape de sursă. Dar tot departe de Ariel...

Apoi, fu trasă de lângă lumină. Și iarăși trimisă înapoi, încă o dată și încă o dată.

De fiecare dată când intra în lumină, era din ce în ce mai aproape de sursă, de moarte și de întâlnirea cu sora ei. Dar de fiecare dată i se interzicea acest lucru. Cu cât ajungea mai aproape, cu atât era mai mare forța care o trăgea înapoi.

Semăna cu un pendul care bătea între viață și moarte, neatingând-o pe niciuna, ca și cum ar fi fost blestemată să fie între cele două lumi, în voia sorții.

Sala de ședințe din sectorul negru.

VenTec

— Bradley, ești sigur că se simte bine? Accosta era foarte încordat în timp ce se uita la fața lui Amber, palidă, transpirând abundent înăuntrul căștii de sticlă.

În sală erau Carvelli, Diageo, Knight și Soames și toți se uitau înăuntrul laboratorului prin peretele cu oglinzi reflectoare. Pentru că Proiectul Sufletului era pe ultima sută de metri, toți membrii Consiliului își lăsaseră celelalte treburi și veniseră la VenTec. Toți voiau să fie de față la acel experiment.

Bradley Soames se uită calm la un ecran de deasupra capului său.

— Semnele ei vitale sunt bune, Înălțimea Voastră. Inima îi bate un pic mai repede, dar pulsul este între limite.

Și chiar dacă ar fi avut ceva remușcări că-și transformase partenerul de afaceri într-un cobai, tot nu ar fi lăsat să se vadă.

Accosta îi spuse încă o dată cât de recunoscător îi era pentru dedicarea lui totală în acel proiect.

— Dar injecția? N-o să-i interfereze visele?

Neluându-și ochii de la ecran, Soames continuă netulburat:

— Ba dimpotrivă, Înălțimea Voastră. Revelax este un medicament neurologic extraordinar, pe care ni l-a recomandat însăși Virginia Knight.

Knight încuviință: fața ei palidă era trasă, iar broboane de transpirație i se vedeau pe frunte. Se uită fix la Amber și spuse:

— O s-o ajute în somn pe dr. Grant și, de asemenea, o să-i stimuleze creierul să intre în starea de REM mai repede și pentru mai mult timp. Ne va ajuta pe noi să culegem informații despre visele ei, să le mărească frecvența și să le facă de zece ori mai lungi.

— Cu alte cuvinte, adăugă Soames, episoadele ei de moarte vor dura mai mult și se vor intensifica, așa că de fiecare dată când condensatul Bose-Einstein părăsește corpul ei, vom putea monitoriza momentul trecerii sufletului în cealaltă parte. Folosind tehnologia modificată similară cu cea a calculatorului optic, vom fi în stare să prindem acea frecvență.

La picioarele patului lui Amber erau o mulțime de aparate: un calculator optic, câteva monitoare și o cutie neagră de mărimea unui televizor, cu patru dungii verticale de lumină așezate ca niște coloane. Fiecare coloană avea patru culori diferite, care licăreau independent una de alta în sus și în jos și reflectau niște coloane mai mici de lumină de pe casca de sticlă. În momentul în care ar fi găsit o frecvență, luminile de pe toate cele patru coloane s-ar fi aliniat, formând patru rânduri de culoare.

Pentru că momentul final se apropia, Accosta se simțea sfârșit. I se risipise toată energia aceea incandescentă care îl susținuse în ultimele zile. Presa oficială a Vaticanului răspândise vestea că Accosta era muribund -, iar silueta lui fragilă și absența lui de pe Arca Roșie întăreau zvonurile. Fiindcă nu avea niciun succesor, se spunea, biserica lui avea să se destrame - credincioșii lăsați în derivă pe o mare tulburată. Roma dăduse de înțeleș credincioșilor că sunt bine-veniți înapoi în rândurile bisericii mamă.

Era desigur și un dram de adevăr în acele vorbe. Cancerul de prostată diagnosticat cu șase ani în urmă se extinsese la oase și la ficat, iar la plămâni avea deja metastază. Boala era în stadiul final. Iar în lunile rămase, dacă nu săptămâni, de viață, era un candidat ideal pentru unul dintre azilurile bisericii lui.

Amber Grant era singura lui salvare.

— Intră iarăși în starea de REM, îl auzi pe Carvelli spunând, cu o voce slabă.

Numai Soames era calm și se uita la monitoare foarte liniștit.

— Excelent. A fost cel mai lung timp în care am reușit să ținem condensatul ca un sistem de bosoni integrat.

— De ce este excelent? întrebă Accosta, uitându-se la coloanele de lumină care se mișcau haotic. Încă nu ai reușit să găsești acea frecvență, nu-i așa?

— Nu, încă nu, Înălțimea Voastră, dar după aceste prime episoade de moarte, excursii ale conștiinței ei în afara trupului, ne-am apropiat mai mult decât niciodată.

— Atunci, de câte zile mai ai nevoie ca să obții un rezultat? se interesă Accosta.

Soames râse și cicatricea din jurul gurii lui se urâți și mai mult.

— Zile, Înălțimea Voastră? Nu zile, ci ore, poate chiar minute. Cu ajutorul medicamentului, Amber intră și iese din starea de vis la nesfârșit. Ea o să continue să moară până când noi prindem acea frecvență - exact ca la un telefon, când vrei să vezi de unde sună și îi determini să te sune de mai

multe ori. De fapt, o să moară de atâtea ori, încât o să-și dorească să fi murit cu adevărat. Soames râse din nou. Nu vă îngrijorați, Înălțimea Voastră, nu mai e o problemă să prinzi sufletul omenesc, acum trebuie să ne focalizăm atenția asupra modului în care cum să comunicăm cu el.

Soames se întoarse spre Carvelli.

— Frank, ajută-l pe Înălțimea Sa să facă pregătirile pentru ultimul act. Trebuie să ne gândim și la Miles Fleming.

— N-o să ne ajute, spuse Knight.

— Nu *te* ajută pe *tine*, Virginia, dar nu are niciun motiv să nu aibă încredere în mine, replică scurt Soames. Și nici nu am de gând să-l întreb dacă vrea să ne ajute. O să mă ofer să-l ajut eu pe *el*.

Chiar atunci se auzi un bip și cele patru coloane de lumină încetară mișcarea haotică și se aliniară în patru rânduri nemișcate de culoare.

Pentru prima dată Soames se precipită.

— Citiți numerele, strigă el asistenților din laborator. Apoi se întoarse cu un rânjel la Accosta și exclamă: Gata!

Dar Accosta nu se mai uita de mult la Soames sau la lumini. Privirea îi era îndreptată spre Amber, întrebându-se de ce părea că zâmbește.

**Casa de sănătate a Bisericii Adevărul Sufletului,
Districtul Marin. A doua zi**

Veșmintele vișinii ale măicuței fâșâiră atunci când verifică ecranul calculatorului. Se uită la bărbatul acela înalt, zâmbi și spuse:

— Din câte înțeleg eu, tatăl dumneavoastră este bolnav și ar avea nevoie de spitalizare în azil.

— Exact. Dar înainte de toate, aș vrea să arunc o privire să văd cum este pe aici.

— Oh, desigur. O să rog pe cineva să vă însoțească, iar apoi o să vă dau toate formularele care trebuie completate pentru tatăl dumneavoastră. Să știți că avem locuri limitate aici, așa că va exista o anumită prioritate.

— Da, înțeleg. Dar aveți locuri libere?

Măicuța se uită la ecran și zâmbi larg.

— Acesta este un azil, domnule Kent. Locurile se eliberează destul de des. Dacă vreți să mai așteptați câteva minute, o să vă pregătesc formularele și o să chem o măicuță să vă prezinte spitalul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

După ce plecă măicuța, bărbatul se întinse către calculator și-l roti spre el. Nu-i luă decât un minut să afle numele și numărul camerei. Era și un asterisc lângă nume, dar nu avu timp să verifice ce însemna. Lăsă calculatorul și se întoarse în sala de așteptare. Pe perete trona o poză a lui Xavier Accosta, Papa cel Roșu, și o poză a Arcei Roșii.

Se așeză și după câteva momente veni la el sora Angela, după cum se recomandă, și-l scoase de acolo ca să-i arate spitalul. Bărbatul asculta cu atenție explicațiile ei despre facilitățile oferite pacienților, dar nu scoase nicio vorbă până când ajunse la scara care ducea la etajul doi, camera 21, unde stătea Gillian Grant.

— Pot să folosesc toaleta? întrebă bărbatul politicoș și se bucură când măicuța îi spuse să meargă în capătul coridorului.

— O să aștept aici, spuse ea.

Când trecu pe lângă ușa de la 21, se opri o clipă. Se asigură că sora Angela

nu-l putea vedea și că nu era nimeni pe coridor, iar apoi se apropie de ușă.

Auzi voci și se dădu la o parte în momentul în care ușa camerei 21 se deschise. Un bărbat și o femeie îmbrăcați în alb împingeau pe roate un coșciug alb, mare, cu emblema Bisericii Adevărul Sufletului pe el. Trecură pe lângă el și o luară spre capătul celalalt al coridorului. Prin ușa întredeschisă, bărbatul văzu că patul era fără așternuturi, iar camera fusese golită.

Se întoarse la sora Angela.

— Mulțumesc pentru amabilitate. Cred că am văzut destul.

* * *

Fleming ieși în soarele de afară, se duse spre Fordul Taurus pe care îl închiriasse și se îndreptă spre podul Golden Gate. Nu prea știa la ce se așteptase să găsească venind în locul acela, dar știa că era încă foarte departe de adevăr.

După călătoria aceea neprevăzută peste Atlantic, se dusese la casa luxoasă a lui Amber, dar nu era nimeni acolo. Între timp, îl mai sunase și pe părintele Riga să vadă dacă avea vești de la Amber. Nu vorbise direct cu el, dar primise un mesaj destul de ciudat, aproape criptic, de la secretara lui: „Părintele Peter Riga îți împărtășește preocupările și a luat măsuri pentru a te ajuta”.

— Ce măsuri? Despre ce este vorba?

Dar secretara nu putuse sau nu dorise să-i deslușească acele vorbe, așa că acum Fleming era mai confuz decât înainte. Casa de sănătate rămăsese singurul răspuns la întrebările lui.

Era clar de-acum că Virginia îi bloca drumurile și-i păta reputația. Chiar dacă folosisse aceeași metodă ca a vreunui reporter de scandal amărât, aceea de a se da drept altcineva ca să intre în contact cu Amber prin mama sa, planul nu-i reușise. Gillian Grant murise.

Din mașina lui care trecea peste Golden Gate, nu văzu că era urmărit la distanță de două mașini. Atenția lui era atrasă de centrul orașului San Francisco și de podul de pe partea cealaltă. Era concentrat asupra ultimei lui soluții de a o găsi pe Amber.

Uzina Optrix

Zâmbetul femeii de la recepție era foarte binevoitor, dar nu la fel erau și cuvintele ei.

— Mă tem că domnul Soames de-abia a sosit din Alaska și nu primește pe nimeni în acest moment.

Fleming se uită împrejur la holul din marmură de la Optrix și văzu, spre exasperarea lui, camerele de luat vederi cu circuit închis și pe oamenii de pază.

— Nu-ți cer decât să îmi anunți că sunt aici și că vreau să-i vorbesc despre partenerul lui de afaceri, dr. Amber Grant. Sunt doctorul ei curant și am niște informații pe care ea trebuie să le știe.

Micuța blondă nu se lăsă convinsă.

— Îmi pare rău, dar dacă nu aveți nicio programare, nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

— Te rog, nu poți să anunți că sunt aici?

În secunda următoare, o cameră de luat vederi își îndreptă obiectivul spre el și un om care păzea holul se apropie. Își ținea degetul pe căști, ca și când ar fi ascultat instrucțiunile cuiva. Îi zâmbi lui Fleming, la fel de profesionist ca și recepționera.

— Domnule, mă puteți urma? Îl întrebă pe Fleming. Era de aceeași înălțime cu doctorul, dar mai corpulent.

Instinctiv, Fleming se dădu un pic în spate.

— Uite, nu am venit aici să vă fac necazuri, vreau doar să vorbesc cu Bradley Soames.

— Da, domnule, înțeleg, spuse celălalt, pe când asculta ce i se spunea în cască. Îi arătă lifturile, în celălalt capăt al holului. Vă rog, luați liftul acela și coborâți la ultimul etaj. Luați-o la dreapta și veți găsi biroul dr. Soames pe stânga, prima ușă.

Fleming nu-și crezu urechilor. Se uită în sus la camera de vederi și apoi la recepționeră, care nu schiță niciun gest. Se îndreptă spre lift și auzi o voce:

— O zi bună, dr. Fleming, înainte ca ușile să se închidă în spatele lui.

Apăsă pe primul buton de sus. Câteva secunde mai târziu, liftul se opri la

etajul patruzeci și doctorul păși afară pe un covor plușat. Coridorul circular era gol și nu se auzea niciun sunet, semn că toată lumea stătea în birouri la ora aceea. Ferestrele birourilor dădeau spre exterior.

Cu excepția unuia.

Pe ușa de lemn de stejar erau doar două cuvinte. Nimic altceva, nici măcar un titlu sau alt indiciu, doar un nume. Bradley Soames.

Deschise ușa și fu întâmpinat de o femeie înaltă, blondă, cu un păr des. Ea îi arătă o altă ușă în dreapta.

— Dr. Fleming, dr. Soames vă așteaptă. Vă rog, intrați.

* * *

— Ești bun, m-ai bătut, spuse Soames în timp ce se ridica de la biroul lui, în încăperea fără ferestre. Dacă nu m-ai fi găsit, aș fi venit eu după tine. Pot să-ți spun Miles? Spune-mi Bradley.

Încercând să-și ascundă surpriza, Fleming dădu mâna cu Soames. Strângerea acestuia era slabă, iar Fleming îi răspunse pe măsură. Îi văzuse cicatricile și nu voia să-l rănească.

— Eram aproape sigur că mă vei da afară.

Soames râse.

— Oh, n-aș face nimănuui așa ceva. Arată în spatele lui. Ei o fac.

Fleming își aruncă ochii în celălalt capăt al biroului și de-abia desluși cele două umbre de pe covor. Între ele, era ceva ce semăna cu un os. Abia atunci musafirul simți un miros de animal în încăperea, pe lângă cel înțepător de medicament.

— Nu te speria de ei. Așa cum spuneam, mă bucur că ai venit. Ia loc. Servește-te cu ceva de băut.

De pe canapeaua unde se așezase, cu o sticlă de Coca-Cola în mână, Fleming se uita la interlocutorul său și își dădu seama că arăta mai rău decât îl văzuse în orice fotografie. Pielea lui era înfricoșător de subțire și se vedeau semnele operațiilor estetice. Părul blond-auriu și ochii albaștri accentuau aspectul acela ciudat al feței lui ciopârțite. Cu toate astea, Fleming simți că stătea de vorbă cu un om inteligent.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, zise deodată Soames. Foarte rău, sincer. Virginia Knight a fost mereu o lașă în problemele de genul ăsta.

— Adică?

— Să recunoaștem că este un foarte bun administrator și că este bine pregătită. Înțeleg că odinioară a fost un doctor strălucit -, dar spre deosebire

de mine sau de tine, nu se aventurează în acest domeniu. Nu-și prea riscă pielea. E ca un politician, iar tu ai căzut în plasa fricii ei de a nu fi receptată negativ.

Soames se aplecă sub birou și trase de acolo ziarul *The Times* din Londra. Era deschis la pagina patru, unde era un articol subliniat cu roșu: „Doctor neurolog faimos destituit, sub investigație pentru moartea unui pacient”. Poza lui Fleming era dedesubtul articolului.

— Cred că ai auzit despre Fundația VenTec, nu? îl întrebă Soames.

Oricine cu un oarecare interes în știință auzise despre VenTec. Circulau mai multe legende despre realizările științifice ale acestui loc secret, care spuneau că acele calculatoare optice nu erau decât niște imitații ale altui supercalculator al puterii deținute de Soames în acea locație. Specializat în a găsi cele mai noi calculatoare industriale, VenTec era cunoscută pentru cercetările sale în tehnologia de vârf, care erau apoi materializate în laboratoarele de la Optrix sau în altele la fel de importante.

— Da, sigur că am auzit, răspuse Fleming, deloc impresionat de acea primire. Venise aici să-l înnebunească pe Soames cu întrebări despre Amber Grant - și când colo, el era pus la zid.

— O să trec la subiect, Miles. Precum știi, sunt un mare admirator al muncii tale cu NeuroTranslatorul. E de departe cea mai interesantă și cea mai bună aplicație a calculatorului optic pe care am văzut-o. De aceea, am încercat s-o conving pe Amber să vină la tine pentru tratament. Și tot de aceea am făcut o donație impresionantă pentru îmbunătățirea tehnologiei aplicate de tine. Dar fiindcă nu mai ești la Barley Hall, am retras-o. Îți dai seama ce încântată a fost Virginia Knight, rânji Soames. Eu cred din tot sufletul că plecarea ta de la Barley Hall va fi un câștig pentru VenTec. Vreau să folosești donația și echipamentul de aici pentru a-ți îmbunătăți aparatul NeuroTranslator.

Fleming se gândi ce să răspundă. Era într-adevăr flatat că un om de calibrul lui Soames îl aprecia, după ce spusese cuvintele acelea despre Kinght. În plus, ce putea găsi la VenTec nu era deloc de neglijat. Ar fi fost chiar ideal să continue ce începuse cu frecvența aceea. Cu excepția însă a unui singur lucru.

— E foarte interesant ce spui, Bradley, și în situația mea aș spune da, dar...

— Dar ce?

— Nu am venit la tine pentru o slujbă. Vreau s-o găsesc pe Amber Grant...

— De ce? Ea nu te mai privește.

— E mai complicat decât pare.

— Adică?

— Trebuie să vorbesc cu ea imediat și mă întrebam dacă îmi poți spune unde este. E ceva ce trebuie să știe, ceva legat de durerile ei de cap.

— Ce este?

Fleming îi spuse toată povestea. Când termină, Soames fluieră ușor, se ridică și începu să se plimbe prin încăperea. Gluga de protecție împotriva ultravioletelor era dată pe spate și i se vedeau umerii înguști.

— Asta e incredibil. Trebuie neapărat să mă lași să te ajut să-ți continui cercetările. Dacă am înțeles bine, vrei să confirmi că acea lungime de undă e numai o aberație, ca o urmă de abur a unei minți care moare, dispăre în întuneric. Asta ar însemna că fratele tău nu mai suferă, iar tu ai avut dreptate când nu i-ai lăsat să-l resusciteze. Am dreptate?

Fleming fu impresionat de modul în care pusese Soames problema.

— Da, cam așa ceva.

Ochii celuilalt sclipiră de entuziasm.

— Fascinant. Această undă ți-a clătinat convingerile și vrei să o explici?

— Da, cred că da. Oricât de introvertit era Fleming, se găsea în situația de a încerca să răspundă la întrebările unui străin despre cele mai ascunse gânduri ale lui.

— În termeni pur științifici, numai încercând să dovedești că acea undă a sufletului *nu* confirmă existența vieții după moarte, nu crezi că faci o greșală enormă? Întrebă Soames. Nu uita, e aproape imposibil să dovedești ceva ce *nu există*. Ar fi mai ușor să demonstrezi că acel ceva *există*.

— Ce tot spui? zise Fleming. Că sunt pe drumul greșit?

— Exact. Nu ai de ales, Miles, dacă vrei să-ți găsești liniștea. În loc să folosești acea undă să dovedești falsă existență după moarte, folosește-o să confirmi că *există*. Și dacă n-o poți găsi, cel puțin o să-ți spui ție însuși că nu există pentru că nu ai cercetat destul. Asta așa face eu. Soames se opri puțin. Dar e un singur risc în toată această strategie.

— Da, știi, spuse Fleming, care de-abia acum își dăduse seama de ce nu se gândise la asta până acum. Se prea poate să găsec lucrul care mă sperie.

Soames zâmbi.

— Dar e prea greu să te întorci din drum. Nu ai de ales decât să continui cu cercetarea cu NeuroTranslatorul - ca om de știință, dar și ca frate.

— Da, dar am nevoie să ajung la Amber Grant. Și mai cred că trebuie să i se

spună asta ca să știe. Pentru moment, ea n-are nici cea mai mică idee de acest lucru. De aceea tot încerc s-o gălesc.

— Mda, sigur. Mama ei de-abia a murit și cred că Amber a plecat undeva, să petreacă puțin timp singură. Habar n-am unde e și, cinstit vorbind, nu e treaba mea, mai ales că și-a luat o lună concediu ca să vină la tine la tratament. Oricum, mă mai sună din când în când. Soames se opri pentru o clipă și se aplecă spre lupi. Vorbi cu ei într-o limbă numai de ei știută, apoi dezlipi o coajă de pe pielea lui, o dădu lupului cel mai mare și se jucă pentru câteva secunde cu blana lui.

Fleming se strâmbă. Deși lupii nu-i dăduseră nicio atenție, prezența lor îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Știi ce, continuă Soames. Acceptă oferta mea. O să ai tot ce trebuie ca să îmbunătățești NeuroTranslatorul. Nu vreau să mă laud, dar am cei mai buni informaticieni la VenTec. Te pot ajuta să faci o versiune mult mai performantă a aparatului pe care îl aveai la Barley Hall. Se ridică în picioare. Să fiu sincer, Miles, un client de-al nostru, KREE8, e foarte interesat de tehnologia ta, mai ales în aplicațiile educaționale și divertisment ale imaginilor generate de calculator, controlate de gânduri, și de proteze. Deja ne-au rugat să construim o versiune mai bună a prototipului NeuroTranslator. Dar fiindcă nu avem cunoștințele tale despre lungimile de undă neurale, ne-ar lua ani ca s-o scoatem la capăt. Pentru tine, ar dura câteva zile. În paralel, îți poți continua cercetările despre acea undă la care lucrezi, cu tot echipamentul de la VenTec la dispoziția ta. Numai gândește-te la câte poți face cu acei oameni pricepuți la calculatoare pe lângă tine.

— Ar trebui să-mi accesez dosarele de la Barley Hall.

Soames dădu din mână cu dispreț, cum numai cei bogați și puternici o fac.

— E ușor cu Virginia. Știu cum lucrează și ce vrea. Așa că, dacă îți ia partea și ceva merite pentru munca ta - dar niciun pic de vină, dacă e ceva ce nu merge - n-o s-o deranjeze deloc ce faci. Crede-mă pe cuvânt, Miles. Pot să obțin tot ce vrei de la Barley Hall.

— Și Amber?

— Apucă-te de treabă acum, iar când o să mă contacteze Amber, am să-i spun să te sune ca să vorbești. Nu văd de ce nu ar coopera. Trebuie să-și rezolve problemele ei cu durerile de cap și cu Ariel. Sau pe cele cu mama ei. Soames era de-a dreptul extaziat. Ce zici, Miles? Descoperirea aia a ta este incredibilă. *Trebuie* să avansezi și *trebuie* să mă lași să te ajut. Asta este exact

tipul de descoperire pentru care este merit VenTec.

Se aplecă peste birou și ridică telefonul.

— Laura, pregătește avionul pentru Fairbanks cu un elicopter de legătură, destinația VenTec. Nu te deranja să-i anunți pe cei de la Fundație, îi sun eu. Trebuie să pun niște lucruri la punct. Da, o să-l întreb. Soames își ridică privirea, cu un zâmbet așa de luminos și cu ochii strălucind, încât păru chiar frumos. Miles, cât îți ia ca să împachetezi?

Molipsit de entuziasmul lui Soames, Fleming nici nu stătu pe gânduri. Era mai mult decât își dorise vreodată.

— Tot bagajul meu este în mașina de afară.

Soames îl lovi peste spate.

— Hai, atunci, ce mai așteptăm?

Cazare în sectorul negru.

VenTec

Când se trezi, Amber Grant era așa de liniștită, încât fu sigură că murise.

O mână i-o strângea pe a ei. Și simțea o prezență lângă ea, familiară, care o calma. Gândul că murise de repetate ori n-o mai speria atât. Ceva se schimbase în adâncul sufletului ei. Răpitorii ei făcuseră ceva și reușiseră să deblocheze un mecanism din interiorul ei. De parcă îi luaseră prizonier corpul, dar îi eliberaseră mintea. Nu mai era singură. Sora ei era acolo, nu încătușată sau luptând să-i stea aproape, ci mereu acolo. Chiar și grija pentru mama lor era mai ușor de îndurat, pentru că o purtau împreună.

Trezită din efectul medicamentelor și fără cătușe, Amber întinse mâna dreaptă s-o atingă pe Ariel, dar dădu în schimb de aștemuturile de pe pat. Deși putea simți mâna lui Ariel într-a ei, ținându-se strâns cum făceau în copilărie, și o simțea aproape, alinând-o, era totuși în pat. Deschise ochii și văzu că era singură într-o cameră fără niciun tablou sau ferestre. La capătul patului era o cameră, cu o canapea, un televizor, un scaun și un birou. Înapoia lor era o ușă, care părea a fi de la o baie. Toate lucrurile dimprejur, simple, camera cu pereți albi și mobilă puțină, îi erau oarecum familiare.

Se ridică în capul oaselor și văzu că era îmbrăcată într-un costum alb. Era așa de obosită fizic, de parcă trecuse printr-o boală, dar se bucura că, în sfârșit, avea controlul asupra corpului ei.

Ciudat. Ar fi trebuit să se simtă disperată, îngrozită și singură. Dar nu ea așa.

— Unde ești? întrebă o voce. O voce care parcă venea din ea, dar și din afara ei.

— Nu știu, se auzi răspunzând.

Se ridică în picioare și încercă iarăși să-și dea seama unde este. Îi amintea de unele locuri unde fusese în trecut. Se duse la ușa principală, o încercă, dar era închisă.

Apoi, văzu halatul alb de baie atârând de ușa băii, cu logo-ul V în dreptul buzunarului și cu mottoul: „Înmânează prezentul viitorului”.

De-abia atunci făcu legătura. Mirosul acela de mosc și vocea: Felicia

Bukowski, unul dintre oamenii de paie ai lui Bradley, pe care Amber o întâlnise când venise în vizită la Fundație cu ani în urmă.

Era la VenTec. Și asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

Bradley Soames era implicat în asta.

Chiar partenerul ei orchestrase acțiunea.

Alaska

Miles Fleming nu fusese niciodată așa de departe în nord. Cu trei ani în urmă urcase cu Rob pe vârful Denali, cel mai înalt din America de Nord. În zborul lui lung de 2 500 de kilometri de la San Francisco spre Fairbanks, avionul lui Soames depășise deja munții din Alaska. De acolo luaseră elicopterul ca să-i ducă în regiunea arctică, în șirul de munți Brooks și terenurile petrolifere ale lui Prudhoe și Point Meintyre.

— O să vezi imediat clădirea Fundației, zise Soames de lângă el, arătând cu degetul spre crestele înzăpezite care ieșeau din norii de dedesubtul lor. La câțiva kilometri spre est se află Rezervația Națională Arctică - bunicul meu a cumpărat majoritatea munților pe care-i vezi în stânga. Cu foarte mult timp în urmă se aflau sub apă. Sunt din rocă marină și conțin mari rezerve de petrol. Bunicul meu a creat Alascon Oil, dar tatăl meu a construit de fapt compania după descoperirea zăcămintelor de țiței din anii '60 și '70. A pus la punct procesul de forare în inima muntelui. Așa s-a îmbogățit, iar eu am moștenit acei bani. După ce a murit, am vândut Alascon lui BP pentru a fonda Optrix, dar am păstrat o mie de acri. Îmi place aici, clima este perfectă pentru mine. Din noiembrie până la începutul lui februarie nu răsare soarele, ceea ce e nemaipomenit. Iar vara, mă rog, nu ies afară prea mult și nu e nimeni care să mă deranjeze.

Fleming se uită în jos la crestele pline de zăpadă și se simți un pic agitat. Munții părură un semn bun, întărindu-i decizia de a-l acompania pe Soames. Unde altundeva ar fi fost mai în siguranță sufletul lui Rob, decât în mijlocul munților pe care îi îndrăgise atât?

Printr-o spărtură a norilor, Fleming văzu un ciorchine de cabane și întrebă:

— Acolo este?

Soames râse atât de tare, că Fleming îi zări în geam pe cei doi lupi ridicându-și capetele.

— Nu, zise Soames într-un sfârșit. Acolo se află adăpostul pentru pădurarii rezervației. Arătând spre lupii din spatele lui, continuă: De acolo i-am luat când erau pui; fuseseră abandonăți. Fundația e un pic mai încolo.

În față apăru un vârf mai înalt și elicopterul urcă puțin. Pe când se

apropiau, Fleming se surprinse evaluând pantele ca un alpinist - care avea cel mai bun urcuș, cum să abordeze fiecare porțiune. Era o mare varietate de stânci acolo.

— Asta este VenTec, se auzi vocea lui Soames, aproape speriiindu-l. Dedesubt apăru o cupolă neagră, sprijinită pe opt stâlpi, chiar pe platou. Construcția masivă era acoperită de sticlă neagră și Fleming văzu litera H uriașă din neon de pe platforma de oțel din partea nordică.

Inițial, a fost o instalație mecanică pentru petrol, menită să fie legată de rafinăria din muntele de alături. Fleming văzu un cuib de clădiri nefinisate, o uzină abandonată și niște schele de oțel, aflate la o altitudine mai joasă. Planul era să se construiască un sistem de țevi care să spargă muntele, legând instalația de rafinărie și să meargă până la țărșm. Am vândut Alascon înainte ca planul să fie dus la îndeplinire și am transformat instalația într-un institut pentru tehnologia de vârf. Potrivit geologilor, mai sunt încă rezerve uriașe de petrol dedesubt. După mine, țțișeiu este un produs al trecutului, iar eu sunt interesat de cele din viitor.

Lui Fleming i se întoarse stomacul pe dos când elicopterul pierdu din altitudine și se îndreptă spre locul de aterizare.

Tălpile atinseră solul, iar zăpada adunată pe platformă fu spulberată. Când coborî, Fleming se simți ca și cum ar fi fost înjunghiat de mai multe cuțite: vântul tăios parcă trecea prin el, deși nu era foarte puternic.

— Hai, vino înăuntru. Sunt sub zece grade aici, îl anunță Soames în timp ce-și dezlega lupii, fericiți să poată alerga, scăpați din cabina mică a elicopterului.

Deși nu-i mai vedea, Fleming le auzi urletul.

— Unde s-au dus? întrebă el, în timp ce doi oameni de pază le luau bagajele. În câteva secunde, erau înăuntru.

— Unde le este locul, bănuiesc. Vin și pleacă după bunul plac. Aici, sunt acasă la ei.

Pe coridorul principal, Fleming observă în partea dreaptă o ușă din geam ignifug, pe care erau diverse semne. Înăuntru, erau paltoane arctice, cizme, accesorii pentru alpinism - camera de supraviețuire, conținând toate hainele, echipamentul medical, cam tot ce trebuia în cazul unei evacuări. Pe peretele de lângă ușă era o schiță colorată a complexului VenTec, cu cele cinci sectoare distincte: o clădire centrală și celelalte patru așezate radial.

— Hai vino, Miles, îi zise Soames. Te duc în camera ta și pe urmă îți arăt ce

e pe aici.

VenTec. Patruzeci de minute mai târziu

Fleming își tot freca urechile și se întreba dacă bâzâitul pe care îl auzea era de la zbor sau de la sunetele din interiorul clădirii.

— Îți place camera? îl întrebă Soames, în timp ce îl conducea pe Fleming prin sectorul alb spre cel albastru, urmând indicatoarele.

— Da, îmi place. Camera lui era mai mult practică decât luxoasă, dar avea toate utilitățile necesare. Am observat că nu pot forma un număr de telefon din exterior.

— Mda, din motive de securitate. Cercetările de aici au un grad foarte mare de confidențialitate și legătura cu exteriorul este restrânsă la maximum. Apoi, nu prea avem nevoie de lucruri care să ne distragă atenția prea mult. Dar ne și distrăm aici, să știi. Fiecare sector are o cameră specială cu telefon prin satelit pentru urgențe. Și, bineînțeles, avem modem de acces total la descărcarea datelor. E vreo problemă cu asta?

— Nu, nu chiar.

— Bine. Țsta e sectorul alb și cele mai multe facilități sunt la vedere. Este zona folosită de toată lumea și, precum coridoarele albe, sunt la dispoziția întregului personal. Sunt și unele laboratoare aici, dar lucrările cu grad mare de confidențialitate sunt făcute în sectoarele colorate, iar sectoarele nu comunică între ele. Știm tot ce se întâmplă aici și luăm foarte în serios securitatea dintre sectoare.

Ajunseră în fața unei uși cu geamuri întunecate care ducea la sectorul albastru, iar Soames îi ridică un dispozitiv lângă fanta pentru dischetă.

— Numai eu am acces în toate sectoarele. Acesta este un scanner pentru ADN, culege o bucățică de piele și dacă se potrivește cu ADN-ul meu - ușa se va deschide. Soames ridică mâna și-și răsfiră degetele ca pe un evantai. Oasele mele pe post de... Ce vrei, drepturile șefului! Arată dincolo de ușă. În acest sector albastru ne-am specializat pe lucrări de realitate virtuală. Mulți dintre clienți vin aici să se consulte cu specialiștii noștri și să-i întrebe cum să-și dezvolte afacerile la un alt nivel. Ai auzit despre KREE8?

Fleming dădu din cap în semn că da. Cei de la KREE8 erau cunoscuți pentru tehnologia lor de comunicare hologramică și pentru crearea primilor actori

virtuali, inclusiv staruri care decedaseră. Numai cu un an în urmă, fusese lansat un film cu Marilyn Monroe și George Clooney, al cărui succes fusese răsunător.

— Ei, bine, continuă Soames, nu cred că îți dezvălui prea multe secrete dacă îți spun că KREE8 folosește VenTec cu rezultate nemaipomenite pentru departamentele lor. Cred că optzeci la sută din programul lor nou vine din ce s-a făcut în acest sector albastru.

Soames se opri și se uită la silueta care se îndrepta spre ei pe coridor. Bărbatul avea un crucifix mic roșu, ten măsliniu și coadă de cal, și era îmbrăcat în negru: pulover, pantaloni și pantofi foarte scumpi de piele. Fleming îl știa din fotografiile din ziare.

— Oh, vorbind de lup, spuse Soames. Miles, aș vrea să ți-l prezint pe Frank Carvelli, directorul de la KREE8.

Carvelli zâmbi, dar pielea dimprejurul ochilor săi căprui de-abia i se mișcă. Fleming se gândi că își făcuse vreo operație plastică, deși nu se vedea niciun semn care să-l trădeze.

— Dr. Fleming, sunt un mare admirator al aparatului NeuroTranslator, spuse.

— Mulțumesc.

— Miles a fost de acord să ne ajute să aducem îmbunătățiri versiunii KREE8.

Carvelli și Soames se uitară pentru o secundă unul la altul și Carvelli ridică o sprânceană, ceea ce i se păru lui Fleming un gest de uimire.

— Chiar așa? Nemaipomenit. Se uită la ceas. Mă iertați, dar am o ședință.

— Da, sigur, Frank. Eu merg cu Miles să-i mai arăt pe aici.

— Îmi pare extern de bine că ne veți da o mână de ajutor. Ne mai întâlnim, se despărți Carvelli foarte respectuos de ei.

După ce dispăru în sectorul albastru, Soames se întoarse spre Fleming și zâmbi.

— Ești într-adevăr o surpriză. Când i-am spus lui Frank că avem nevoie de experiența ta, el a pariat că nu vei veni niciodată să ne ajuți.

— O să lucrez în sectorul albastru?

— Nu, fiindcă Frank are și alte proiecte și se teme de intruși. E mult mai important însă ca tu să ai un spațiu propriu pentru a te ocupa de lungimea aceea de undă și ca nimeni să nu te întrerupă. Hai, să-ți arăt și restul, iar apoi te duc la locul tău.

Soames se întoarse pe lângă sectorul central și-l duse pe Fleming prin sectorul alb spre cel verde.

— Aici, lucrăm pentru guvern. Nu numai pentru al nostru, spuse.

Apoi, ocoliră centrul și Fleming îl urmă pe Soames spre partea de sus a sectorului roșu și partea de jos a celui negru. Trecură de două ori pe lângă personalul îmbrăcat în halate albe, care păreau a fi hainele obișnuite de lucru. Zâmbiră ușor și nu scoaseră un cuvânt. Atmosfera era serioasă, nu încuraja pierderea de vreme cu vorbitul. În ciuda faptului că adăpostea tehnologie de ultimă oră, lui Fleming îi amintea de vizita lui la sediul iezuiților din Roma, care munceau întruna.

Soames se opri într-un hol pătrat. În stânga, indicatoarele arătau spre sectorul negru. La dreapta, unul roșu, mare, direcționa spre liftul central, protejat de o ușă de securitate „Numai personal autorizat. Ochelari de protecție”. Zgomotul pe care-l auzise Fleming mai devreme era mai puternic în acea secție.

— Sectorul roșu, zise Soames. Puse mâna în buzunar și scoase un plic transparent. Avea un disc argintiu cu un semn roșu în centru. I-l dădu lui Fleming. Acest disc îți aparține și te va ajuta să intri în toate secțiile albe, în camera rezidențială și în sectorul roșu, unde vei lucra. Discul e pe numele tău și va înregistra tot ce faci - fiecare ușă pe care o deschizi, fiecare mâncare pe care o comanzi, fiecare aparat pe care îl folosești, fiecare obiect perisabil pe care îl iei din depozitul nostru. Vezi să nu-l pierzi. Se dădu într-o parte și-l lăsă pe Fleming să bage discul în acel orificiu.

— Dar în sectorul negru ce este? întrebă el într-o doară, surprins că Soames, care fusese atât de deschis în privința celorlalte, nu menționase nimic despre acea zonă.

Pe fața lui Soames se întipări o expresie ciudată, ca și cum ar fi vrut să divulge un secret, dar nu era în stare.

— Mai târziu, acum vino să-ți arăt unde vei lucra, spuse Soames. Sectorul roșu este dedicat tehnicii pure, de calculator, și este mândria și bucuria mea.

Fleming se uită încă o dată la indicatoarele care duceau la sectorul negru, dar nu mai zise nimic. Introduse discul în locul arătat și, când ușile liftului se deschiseră, pătrunse înăuntru.

Etajul avea geamuri întunecate peste tot, iar lumina te orbea aproape complet. Sunetul acela, ca un zumzăit, se auzea mai tare și părea că vine de la lumină. Începură să coboare.

Soames își lăsă în jos mânecile puloverului, iar Fleming observă că făcuse din ele niște mănuși care-i acopereau complet pielea. Apoi, își acoperi capul și fața, completând camuflarea cu ochelari de soare.

— Încă nu am găsit nicio metodă să neutralizez razele ultraviolete de aici, spuse Soames în timp ce îi întindea niște ochelari lui Fleming. N-o să-ți afecteze pielea, dar e mai bine să-i porți.

Ușile de la lift se deschiseră și o lumină prea puternică îl făcu pe Fleming să închidă ochii. Clipi mult și merse după Soames. La început, nu fu în stare să vadă nimic. Acea strălucire îi aminti despre ce-i spusese Amber de momentul morții, atunci când te confunzi cu lumina, te contopești cu fotonii care o formează. Zumzetul nu mai era de fond, ci era un zgomot care parcă-i înconjura, și simți miros de căldură și de electricitate ca și când s-ar fi apropiat o furtună.

Pupilele sale se mai obișnuiră cu lumina și văzu ce era împrejur. Când, în sfârșit, înțeleșese ce era acolo, auzi pe cineva cum icnește de surpriză. Și nu-și dădu seama că el fusese acela.

Sectorul roșu

Fleming stătea pe ceva ca o rampă de lansare, o punte largă și circulară care înconjura o cameră cilindrică. Era ceva impresionant. Dar ce văzu dedesubtul lui fu lucrul care îl surprinse cel mai mult.

Se duse mai aproape de marginea rampei, se aplecă puțin și se uită în centrul abisului cilindric. Suspendat în spațiu, cam la treizeci de metri, era un punct de lumină la fel de strălucitor ca soarele. Cu cel puțin șaiszeci de metri diametru, punctul pulsa și zumzăia. Pereții dimprejur erau întunecați, iar dincolo de ei se aflau laboratoare și camere de control.

— Și locul ăsta ce este?

— Ne aflăm acum înăuntrul muntelui, acolo unde a săpat tatăl meu când căuta țigeti. Mult dedesubtul nostru este o rezervă neexplorată de țigeti care a fost sigilată. Am mărit diametrul în această zonă ca să fac loc laboratoarelor de sub noi. În ceea ce mă privește, e perfect: temperatura e joasă, nu ne deranjează nimeni - mai bine de-atât, chiar că nu se poate.

Aplecându-se mai mult peste balustradă, Soames arătă spre sferă.

— ăsta e copilul meu, mama tuturor calculatoarelor optice. Este Ultimul Calculator - prototipul. Cât ai zice pește, poate asimila și procesa o cantitate imensă de informații. Scotocește toată rețeaua și înghite ce e nou în milisecunde cu memoria lui pe bază de lumină. Miles, dacă lumea ar pieri mâine, tot ce s-a știut vreodată e aici, în siguranță, în acest sistem de fotoni îmbibați de date și cunoștințe. Și acest creier de sub noi poate accesa orice și toată informația, totul cu viteza luminii. Este Mama Lucifer, adevărata purtătoare de lumină - sau să-i spun iluminare?

Fleming nu zicea nimic, rămăsese fără cuvinte și stătea cu ochii ațintiți la sferă. Soames se porni pe un râs incontrollabil.

— Unii dintre colegii mei mă tachinează cu asta. Le amintește de acea poveste veche - știi și tu, un om de știință genial, dar cu o doagă lipsă, este mânat de dorința de a construi un supercalculator destul de puternic ca să știe tot ce se petrece în lume și să-i răspundă la o singură întrebare care-l obseda. Într-un sfârșit, folosindu-și toată priceperea, banii, timpul, reușește să construiască acel calculator, iar în prima zi de la punere în funcțiune,

savantul vine cu întrebarea: „Există Dumnezeu?”

Soames se uită în jos la creația lui.

Nedezlipindu-și ochii de la calculator, Fleming zise:

— Și calculatorul ce a răspuns?

— Prima dată, nimic, așa că omul l-a întrebat încă o dată: „Există Dumnezeu?” După un timp, se aude calculatorul: „Acum există”.

Fleming zâmbi amabil.

— Gândește-te cum ar fi să conectezi toată puterea asta la noul tău NeuroTranslator, șopti Soames. Și așa o să fie posibil să descoperi lucruri nu numai în lumea asta, dar și în *cea de dincolo*, să comunici cu mințile celor care nu mai sunt printre noi. Îi poți întreba, practic, orice pe cei care au murit. Să îi întrebi ce este după momentul morții. Dacă există rai și iad. Dacă cei dragi ție sunt în suferință sau nu. Poate ajungi să cunoști ce e în mintea lui Dumnezeu.

Fleming simți furnicături pe spate. Venise acolo să găsească o explicație la acea lungime de undă, să raționalizeze că nu este mai mult decât o ultimă suflare a unui creier muribund și să se convingă pe sine că nu este viață după moarte - dacă așa era, atunci Rob nu mai suferea. Dar așa cum prezenta problema Soames, posibilitățile păreau infinite și nimic nu mai era imposibil, pe pământ sau oriunde altundeva.

De-abia atunci Fleming îi văzu pe cei doi care stăteau lângă Soames. Unul, un bărbat înalt, de culoare, chel și cu niște ochelari cu rame de oțel așezați în spatele celor de protecție. Fruntea îi era foarte ridată, spre deosebire de pielea din jurul gurii care era parcă neatinsă de vârstă. Arăta ca și cum s-ar fi încruntat toată viața, și nu ar fi zâmbit niciodată. Cealaltă persoană era femeie. Halatul alb îi scotea în evidență silueta, iar părul lung și blond era strâns într-o coadă la spate. Era frumoasă, cu pomeți înalți și ochi de un albastru intens. Fleming se gândi pentru câteva secunde la Amber Grant și compară frumusețea de gheață a acelei prezențe cu căldura exotică a celeilalte.

— Te rog, fă cunoștință cu cei doi asistenți ai tăi, zise Soames, și îi prezentă numele - dr. Walter Tripp și dr. Felicia Bukowski, specialiști în hardware și software. Și te asigur, continuă Soames, că îi eclipsează pe mulți dintre cei care se numesc specialiști în domeniu.

Dădură mâna, iar Fleming observă că Bukowski nu clipise deloc.

Soames zâmbi ușor.

— Așa cum am spus înainte, noi și clientul nostru KREE8 încercăm de ceva vreme să aducem îmbunătățiri invenției tale. Prototipul nostru de ultimă oră a fost mutat din sectorul albastru în laboratorul de sub această balustradă. Mare parte din hardware este completă. Convertorul analog digital este mai bun decât cel cu care ești tu obișnuit, la fel și amplificatorul de semnal neural.

— O, desigur, confirmă Tripp.

— Pe scurt, am încercat să construim aparatul NeuroTranslator, cu oarecare îmbunătățiri, fără a încălca patentul.

— Mă simt cu adevărat flatat, se bucură Fleming.

— Dar, bineînțeles, vom avea nevoie de experiența ta și de dosarele de semnale neurale umane pe care le-ai strâns în tot acest răstimp, zise Bukowski repede. Vocea ei era neobișnuit de caldă și de blândă. Îi amintea lui Fleming de accentele din Boston pe care le știa din anii lui de la Harvard. Informațiile tale vor fi vitale pentru a putea să calibrăm aparatul astfel încât să interpreteze corect fiecare indicație neurală, fie că e vorba de lungimi de undă individuale sau combinate.

— Da, dacă aș avea posibilitatea de a-mi accesa de aici dosarele de la Barley Hall, așa cum spune Soames, atunci ar fi relativ ușor.

— Oh, toate dosarele tale sunt accesibile, spuse ea, în timp ce îi conducea pe toți spre lift. Apăsă pe un buton și liftul coborî. Le poți verifica oricând dorești. Ușile se deschiseră și intrară într-un laborator impresionant, de unde acea sferă pulsatoare se vedea în partea stângă.

Fleming îi recunoscă pe cei doi NeuroTranslatori, deși arătau diferit de prototipul lui de la Barley Hall. Trăsăturile lor erau mai cizelate și includeau o sferă într-un cub albastru aproape transparent, cu colțuri rotunjite, care sprijinea un ecran de plasmă cu taste. Aparatul era cu cel puțin douăzeci la sută mai mare decât al lui Fleming și avea difuzoare încorporate. Era, de asemenea, și mai puternic.

— De ce două aparate? se interesă Fleming.

— Asta este politica noastră, răspunse Soames. Întotdeauna facem prototipuri în două exemplare - ca să avem o rezervă.

— Frumos, zise Fleming, uitându-se în spatele aparatului. Văzu doi conectori de infraroșu, wireless, lucru nou pentru el. Cel din stânga era „receptorul”, iar dreptul „transmițătorul”. Nu știu ce este cu aceste conexiuni. Un nou tip de senzor de comunicare?

Tripp dădu din umeri.

— Cam așa ceva. Le-am încorporat ca să fim siguri că aparatul este compatibil cu ultima noastră tehnologie de rețea optică.

— Uite ce e, Miles, îi intrerupse Soames, noi am construit surrogatul propriu.

Fleming se întoarse și văzu manechinul de mărimea unui om, stând lângă ușă. Straniu, dar semăna cu Brian.

— Sunt impresionat, Bradley, dar și speriat. De cât timp mă copiați?

— De vreun an, zise Soames, fără niciun semn că i-ar fi rușine de asta. Dacă-ți aduci aminte, am încercat să te recrutăm cu ani în urmă, dar fiindcă ne-ai refuzat, a trebuit să dezvoltăm sistemul nostru. Zâmbi. Și apoi, invenția ta se bazează pe Lucifer, invenția noastră. Bucură-te că suntem într-un stadiu așa de avansat cu lucrul. O să te ajute mult de-acum.

Cuvintele îl speriară pe Fleming, dar își reveni repede.

Soames se uită la el.

— Deci, ce-ai hotărât?

Fleming se gândi să meargă înainte decât să se întoarcă la mai rău.

— Când începem?

— Credeam că am făcut-o deja, replică Soames.

**Sectorul albastru
O oră mai târziu**

La câteva sute de metri mai încolo, Xavier Accosta era în camera virtuală a sectorului albastru, cu un costum mulat pe piele, încărcat de electrozi, care îi accentua fiecare mușchi al corpului. În dreapta lui, pe un ecran mare, era o siluetă formată din puncte care arătau unde este fiecare electrod și care îi imitau orice mișcare. Camera era izolată fonic, avea echipament audio și video-digital și console albe pentru calculatoare optice.

Carvelli stătea în fața unui calculator, uitându-se când la monitor, când la ecranul mare de pe perete.

— Vă puteți urca pe banda de alergare, Înălțimea Voastră?

— Chiar trebuie să-l obosești așa de mult? se auzi vocea autoritară a Virginiei Knight. Stătea lângă moseniorul Diageo și verifica stația de oxigen pe care-o pregătise. Sistemul lui respirator este slăbit. N-ar trebui forțat.

Carvelli se uită în sus și zâmbi stânjenit.

— Înțeleg, dar am nevoie să înregistrez toate mișcările în calculator, ca programul să fie cât mai aproape de realitate.

Accosta se strâmbă de durere fiindcă suferința lui se acutizase de când sosise în Alaska. Întinse mâna după masca de oxigen și inhală adânc în plămânii lui bolnavi aerul acela pur.

— Stai liniștită, Virginia. Frank își face doar meseria.

Knight oftă.

— Nu-ți face griji, te rog.

— Oricum, suntem și așa aproape de sfârșit, spuse Carvelli, făcând câteva modificări din mouse-ul sferic de lângă el. Am capturat toate expresiile feței de care aveam nevoie. Mai puteți să mișcați brațul, pentru ultima dată?

Accosta făcu ce i se ceruse, trecând prin toată gama de mișcări, îndoindu-și coatele și întinzând brațul, arătând fiecare mușchi și terminând cu degetele.

— Foarte bine, Înălțimea Voastră. Vreți să vedeți cum arată?

Accosta nu prea era sigur de cât de realist avea să arate, deși tot auzise de minunile tehnologiei folosite în Hollywood.

I se explicase faptul că trei dintre filmele cu cel mai mare succes din vara

trecută avuseseră „actori virtuali”, iar spectatorii nu fuseseră în stare să-i diferențieze pe cei adevărați de cei creați de calculator. Cu sumele prohibitive în creștere plătite actorilor și cu efectele digitale fără niciun cusur - mulțumită tehnologiei calculatorului optic, actorii creați erau o alternativă demnă de luat în seamă.

Carvelli apăsa trei butoane de pe monitor și, în câteva secunde, silueta animată umplu ecranul și apăru îmbrăcată în niște chiloți. Accosta își recunosc corpul, dar numai după ce apăru și capul, și ochii lui se măriră de uimire. Persoana de pe ecran era el - ca și cum s-ar fi uitat în oglindă.

— Ceea ce vedeți, Înălțimea Voastră, este o figură compusă din informații genetice, ajustate după vârstă. Mișcărilor le-am terminat deja, la fel și toate acele fotografii digitale. Fața, creată de calculator, este un amalgam din bagajul dumneavoastră genetic și o imagine cu rezoluție mare, de miliarde de pixeli, a dumneavoastră. Mișcărilor pe care le-am înregistrat mă vor asigura că imaginea se mișcă natural. Uitați-vă.

Cu ochii lipiți de ecran, Accosta văzu cum acea imagine se îmbrăca. Întâi ciorapii, apoi pantofii, hainele una câte una și apoi roba lui vișinie, toca și lanțul de la gât. Chiar și inelul oficial era acolo, pe degetul lui.

— Extraordinar, spuse el.

Carvelli era foarte încântat.

— Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, cred că sunteți mai mult decât impresionat.

Răsuci un buton și se aprinse o diodă roșie de pe un disc negru emailat, orizontal, cu diametrul de un metru și douăzeci din fundul camerei. Instalația începu să zumzâie.

— Îi ia ceva timp să se încălzească, spuse Carvelli.

Roșul se schimbă în verde.

Apoi, apăru o siluetă care se completă de jos în sus, ca și cum ar fi fost pictată de o mână invizibilă. Accosta se recunosc pe el însuși, îmbrăcat în toată splendoarea acelor haine vișinii, ca în realitate. Dar, de data asta nu mai era bidimensională, ci o persoană reală. Era ca și cum Accosta ar fi fost înghețat și pus pe discul negru. Chiar se întreba dacă ar vedea diferența dintre acea imagine și el stând alături, îmbrăcat la fel.

Atunci, Carvelli atinse monitorul de lângă el.

Iar Accosta se uită cum acea imagine se trezește la viață.

Prima dată, observă toate amănuntele: răsuflarea, mișcarea pieptului în sus

și în jos, buzele care se deschideau câte puțin. Chiar și cum clipeau ochii sau cum zâmbea.

Spre mirarea lui Accosta, se surprinse imitându-și copia, de parcă ar fi fost în oglindă. Era ca și cum se uita la reflecția lui, asupra căreia nu avea niciun control. Când imaginea se apropia, Accosta se dădea mai în spate fără să realizeze.

— Imaginea nu va ieși din ecran, îl asigură Carvelli. Va face numai ce-i comandă calculatorul să facă, dar holograma nu se mișcă mai departe. Ce credeți, Înălțimea Voastră? Vă place cum arătați? Oricum, eternitatea este un timp îndelungat.

Accosta făcu un pas înainte și puse mâna pe ecran, buimăcit de acea asemănare. Era chiar el, în toată splendoarea. Dar acel trup, acea înviere a trupului lui suferind, nu avea să moară niciodată.

— Da, se auzi el. Sunt foarte bucuros.

Deodată, holograma se mișcă și Accosta văzu cum imaginea zâmbea în timp ce îngenunchea în fața lui.

— Vreți să-l binecuvântați, Înălțimea Voastră? întrebă Carvelli.

— Da, răspunse calm Accosta, întinzându-și mâna și negăsind nimic acolo. Dar trebuie să vorbească. Ce s-a întâmplat cu vocea lui?

— Adică vocea *dumneavoastră*? interveni Knight de undeva din spatele lui. Accosta încuviință din cap.

Carvelli arată spre aparatele video și cele două microfoane de pe holopad.

— Ei, tocmai asta vom face acum.

Cantina sectorului alb
Trei zile mai târziu. 11.18 p.m.

— Știam eu c-o să te gădesc aici, Miles. Ai dormit în ultimele zile?

Miles își ridică privirea din salata Caesar și zâmbi.

— Nu, nu prea. Dar după ce termin aici, o să dorm cel puțin opt ore.

Era noaptea târziu. Tripp și Bukowski se retrăseseră câteva ore. Iar el era prea obosit ca să mănânce cum trebuie.

Soames se așeză lângă el. Pe tava lui erau un bol cu fructe, o Cola la cutie și o chiflă. Era nerăbdător să vadă cât progresase Fleming între timp.

— Cum mai merge?

— Bine.

— Walter și Felicia te tratează cum se cuvine?

— Oh, sigur.

Ba chiar Bukowski era uneori mult prea atentă cu el.

— Walter mi-a spus că ai terminat formele de undă.

— Pentru mâine, am un demo pentru tine și Frank.

Ochii lui Soames sclipiră.

— Bravo. Ai făcut o treabă bună.

Fleming zâmbi puțin. Și el era mulțumit de progresul pe care-l făcuseră în numai trei zile.

Îi luase mai mult de șaizeci de ore, cu pauze scurte ca să mănânce și să doarmă vreo două ore, pentru a ajunge în acel punct. Așa cum bănuise, hardware-ul din laboratorul în alb și crom era excelent, iar prototipul lor era superior celui de la Barley Hall. Ținându-se de cuvânt, Soames îl ajutase să-și acceseze și să descarce dosarele lui de la clinică. Petrecuse ore întregi meșterind la casca pentru aparatul surogat ca să o calibreze în așa fel încât să fie în stare să decodeze corect modelele complexe ale semnalelor neurale când aveau de-a face cu cele mai simple sarcini. Îi luase șase ore numai ca să pună la punct dispozitivul de interpretare a mișcărilor ochilor.

Odată îndeplinite operațiile de bază, celelalte mișcări ale corpului fuseseră mai ușor de reglat - aparatul învăța singur. Toate calibrările importante fiind terminate, NeuroTranslatorul era așa de rapid, încât nu era nicio diferență

de timp între gând și acțiune. Îndată ce se gândi să ridice o sprânceană, corpul surogat făcu la fel. Lumea aceea abstractă era perfectă.

De la controlul mișcărilor, care fusese relativ ușor de făcut, trecuse la interpretarea cuvintelor gândite. Și acolo o pornise de la început, trecând prin vocabular de bază și avându-i în preajmă pe Tripp și pe Bukowski care-l ascultaseră orbește. Treptat, îmbogăți vocabularul până în punctul în care rețeaua neurală preluă controlul.

În acea seară, după ce Tripp și Bukowski se retrăseseră în apartamentele lor, Fleming își puse casca și făcu o ultimă verificare NeuroTranslatorului. Mutându-se de jos în sus pe ecran, el înregistrase undele standard ale creierului care apăreau pe monitor: alfa, mu, teta și beta, dar și pe celelalte. Totul părea în ordine. Toate undele fuseseră înregistrate.

Cu excepția uneia.

Pentru că NeuroTranslatorul funcționa, descărcase înregistrarea neurală a lui Amber Grant, care conținea acea lungime de undă unică în dosarele lui de la Barley Hall. După ce terminase operațiunea, se întorsese spre aparat și văzuse o linie nouă în partea de sus a ecranului, mult deasupra registrului de unde. După ce o studiase câteva ore, ajunsese la o concluzie evidentă.

— Și cum te simți?

— Mort de oboseală.

— Vorbesc despre NeuroTranslator.

— Merge destul de bine. O să vezi mâine.

Tăcură pentru câteva minute. Fleming mânca din salată, iar Soames bea din Coca-Cola și pescuia fructe din bolul său.

— Dar cu lungimea aceea de undă, ce-ai mai descoperit? urmă Soames. Le-am spus și celorlalți despre ea și sunt fascinați. Te-ai mai ocupat de ea?

Fleming se încruntă. Nu vorbise despre acel lucru decât cu Soames și nu era încă pregătit să discute și cu alții.

Soames ghici ce gândea.

— Ei vor să dea o mână de ajutor. Ești printre prieteni aici. Carvelli e un tip deștept și nici cu Walter și Felicia nu-mi e rușine. Folosește-ne ca să-ți dezvolti ideile. De aceea suntem aici.

Fleming se relaxă: ar fi fost bine să împartă grijile cu alții și să folosească acea minte colectivă.

— Mulțumesc.

— Deci, te-ai mai uitat la chestia aia?

— Puțin. E încă prea devreme, dar sunt vreo două probleme care mai trebuie rezolvate.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Fleming era prea obosit.

— Mi-ar plăcea, dar sunt mort de oboseală. Nu acum. Se ridică de la masă. Îmi arde creierul și trebuie să mă odihnesc. Mi-ar plăcea să discut, dar numai mâine, după demonstrație.

— Bine. Soames se ridică și puse o mână pe umărul lui Fleming. Du-te și te odihnește, Miles. Mâine va fi o zi grozavă.

Mai târziu, aceeași noapte

Fleming adormi imediat ce se dezbracă, se urcă în pat și-și puse capul pe pernă.

Câteva ore mai târziu, Amber Grant apăru în visele lui despre Rob și Jake, întrerupându-le. Îi șoptea în ureche, mâna ei i se plimba în lungul coapsei, iar atingerea ei era așa de blândă, încât tot corpul îi răspunse. Degetele ei reci îi atinseră pânțele și-l masă până când se excită la maximum.

Aerul de noapte îi răcori pielea atunci când cearșaful fu dat la o parte și cineva se strecură în pat lângă el. O formă caldă se contopi cu el, o răsuflare fierbinte și dulce îi încălzi obrazul, iar degetele insistente se mișcă și mai repede.

El gemu în somn când simți răsuflarea coborând pe gât, piept și ajunse la stomac. În secunda următoare, o limbă i se plimba în jurul buricului, în timp ce degetele, încheștate pe penisul său, slăbiseră strânsoarea și se jucau mângâindu-l. Se lăsă pradă senzațiilor, iar când limba se mișcă mai jos, își strânse fesele și zvâcni în sus, încă inconștient.

— Amber, gemu tare atunci când gura femeii se încolăci împrejurul penisului.

Se trezi brusc. Atunci își dădu seama că nu visase. Și că femeia aceea nu era Amber.

— Ce naiba se petrece aici?

În timp ce capul ei se mișca de sus în jos, părul blond al Feliciei Bukowski strălucea de la lumina fosforescentă a ceasului deșteptător. Iar când se uită la el, irișii palizi ai ochilor scânteiară ca niște discuri metalice. Toate instinctele lui îi spuneau s-o lase să continue. Dar ceva îl făcu să se aplece și

s-o alunge:

— Nu, nu, oprește-te. Îmi pare rău, dar asta e o greșeală.

Nu prea știa de ce o oprise, numai că știa că așa trebuie să facă. Poate era ce văzuse în ochii ei: o fulgerare care parcă îl avertiza că, odată ce o lăsa să-l învingă, ea ar fi mers mult mai departe cu victoria.

Bănuî totuși că o respinsese fiindcă simțea că trădează. Era de neînțeles, mai ales pentru un bărbat care nu punea mare preț pe fidelitate. Dar era ceva care îl lega de Amber Grant. Și era o legătură așa de strânsă încât orice uniune fizică i se părea foarte aproape de necredință față de ea.

Privirea Feliciei se înăspri, dar Fleming nu văzu nicio durere în ei. Doar furie și dezamăgire. Nu scoase niciun cuvânt, ci îl îmbrățișă încă o dată, în speranța că se răzgândea. Apoi, se ridică, își puse halatul și ieși.

Fleming rămase în întuneric, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Deși era obosit, știa că nu avea să mai adoarmă.

* * *

La câțiva metri mai încolo, fără ca Fleming să aibă habar, Amber Grant era la fel de trează.

În ultimele zile, își mai recăpătase puterile și începuse să observe când se schimbau gărzile, când o verificau, ora la care îi aduceau mâncarea și când luau farfuriile din salon. Observa și cronometra tot ce se întâmpla, căutând să schițeze un orar cât de cât regulat.

Își plănuia evadarea.

Sectorul roșu.

A doua zi

Walter Tripp și Felicia Bukowski erau la demonstrație a doua zi dimineața, în sectorul roșu. Fleming se gândise să-l întrebe pe Soames cum a reușit Bukowski să ajungă în camera lui, dar fiindcă se gândea că nu are nicio importanță, renunță. La lumina zilei, aproape se convinsese că, de fapt, nu se întâmplase nimic. Dacă avea să nu pomenească nimic despre acel incident, era sigur că nici ea n-ar fi făcut-o. Spera numai ca relația lor de serviciu să nu se schimbe în vreun fel. Așa că simți o mare ușurare când văzu că ea se purta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic - era doar un pic mai rece în gesturile ei.

— Extraordinar, exclamă Soames, când văzu cum manechinul își întinde brațul.

Încercând să stea cât mai liniștit, Fleming lucră cu manechinul, făcându-l să-și miște ochii, umerii, să-și întindă brațele, răsucindu-și torsul, flexându-și genunchii și îndoindu-și degetele de la picioare.

Frank Carvelli zâmbi de unde stătea, lângă Soames.

— Poți să faci toate astea numai prin puterea gândului?

— Cu puțin ajutor, spuse Fleming, arătând spre Tripp și Bukowski care erau în picioare lângă NeuroTranslator.

Tripp zâmbi. Bukowski își lăsă ochii în jos.

— Poate să controleze imaginile de pe ecran la fel de bine ca manechinul? întrebă Carvelli.

— Absolut. Controlează orice mediu dorești. Corpul surogat este cel mai greu de mânuit. Imaginile de pe ecran și cele generate de calculator sunt mult mai ușoare.

— Dar poți să-l faci să vorbească? întrebă Soames.

— O să-ți arăt. Ca să impresionezi pe cineva ca Soames, care era pe cât de entuziast, pe atât de genial, era o adevărată provocare. Să-l fac să vorbească nu este foarte convingător fiindcă mișcările buzelor sunt încă artificiale, dar pot pune cuvinte în gura lui. N-o să arate prea bine, dar vei auzi foarte clar acele cuvinte ieșind din difuzorul de deasupra capului tău. Ce vrei să spună?

Soames îi întinse lui Fleming o foaie de hârtie pe care o pregătise pentru

orice eventualitate - un text din Biblie.

— Se potrivește, nu? spuse Soames. Creație. Ceva în genul ăsta.

Fleming atinse ecranul de deasupra NeuroTranslatorului, asigurându-se că funcția de comunicare era activată. Apoi, luă textul lui Soames și citi primul rând în gând. Imediat, văzu cuvintele apărând pe ecran, și calculatorul traduse gândurile lui în text. Apoi, corpul surogat păru că vorbește. Sau, mai bine spus, cuvintele din difuzor se impregnară în capul lui de latex.

— Și a zis Dumnezeu: „Să se facă lumină” și a fost lumină. Și Dumnezeu văzu lumina și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Dumnezeu a numit Lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

— Extraordinar, izbucni Carvelli. Era într-adevăr impresionat.

După încă două demonstrații la fel de reușite, Soames dădu din cap, vizibil încântat.

— Dar despre lungimea aceea de undă, ce ne poți spune? Vrei să vorbești acum?

Fleming se uita la ei cum așteptau.

— Desigur. Mai trebuie s-o studiez, dar uitându-mă la datele pe care le-am cules la moartea fratelui meu și după examinarea lui Amber Grant la Barley Hall, unele chestiuni sunt evidente.

— Ca de exemplu? întrebă Carvelli.

— Ei bine, cum i-am spus și lui Bradley când ne-am întâlnit prima dată în San Francisco, însăși reprezentarea materială a ei *nu* reprezintă dovada unei vieți după moarte sau o legătură cu cealaltă lume - încerc să dovedesc contrariul. Iar ca să confirm că lungimea de undă a sufletului nu este doar un semnal de muribund prins din greșeală de NeuroTranslator în momentul morții, trebuie să *mențin* contactul cu sufletul după moarte, să-l mențin cumva pe o perioadă nedefinită. Asta-i prima problemă - să dovedesc existența sufletului prinzându-l după ce moare. Iar ca să fac acest lucru fără Amber ar însemna să experimentez pe sute de oameni muribunzi până s-o pot prinde pe ecran și ar fi absurd și lipsit de etică.

— Și cea de-a doua problemă? întrebă Soames repede.

— Să zicem că pot să captez sufletul unui muribund și să dovedesc existența vieții după moarte - a fratelui meu, de exemplu. Ca să reușesc, aș avea nevoie de un identificator, o adresă unică, care să-mi dea posibilitatea să comunic cu el.

— OK, zise Soames. Deci, dacă vei avea șansa să prinzi și să comunici cu sufletele, în mod individual, folosind NeuroTranslatorul și lungimea de undă, atunci le-ai confirma existența?

Fleming era impresionat de cât de repede înțeleșese Soames conceptele, numai cât ai clipi.

— Sau nu, depinde de ce voi descoperi. De aceea am nevoie de Amber. Studiind visele ei de moarte clinică - când, în realitate, ea moare - mă gândesc că aș fi în stare să găsec o frecvență de fixare cu care să intru în contact cu cealaltă lume, sau poate o explicație rațională.

Carvelli se strâmbă.

— Dar partea cu identificarea și contactarea sufletelor care sunt deja moarte?

Fleming zâmbi.

— Toate la timpul lor. De vreme ce sper să nu găsec nicio dovadă a vieții după moarte, problema cu contactarea sufletelor va fi numai de interes academic.

— Și spui că nu poți merge mai departe fără Amber? zise Soames.

— Exact, răspunse Fleming. O să mă învârt în jurul cozii, pentru că fără Amber nu am cum să dovedesc nimic, oricare ar fi soluția.

— Bine, spuse Soames gânditor. E de înțeles. Acum ar fi bine să te mai odihnești, în timp ce eu am să încerc să dau de Amber.

**Sectorul negru, sala de ședințe
O oră mai târziu**

— Testul o să aibă loc diseară, zise Soames, cu un rânjel de bucurie.

Knight se întoarse spre el, din scaunul ei.

— Te-a ajutat Fleming? întrebă ea. Deja?

— L-am văzut, îi confirmă Carvelli, chiar din scaunul alăturat.

Soames încuviință.

— NeuroTranslatorul e acolo, deja calibrat, cu toate modificările făcute pentru a-l lega de hardware-ul cu capturarea sufletului. Suntem gata.

— Diseară? zise Accosta, care nu-și credea urechilor.

Se părea că proiectul progresa cu pași uriași pe măsură ce el se apropia de moarte - de parcă Dumnezeu îl făcea să se grăbească. Din scaunul de lângă monseniorul Diageo, el se uită prin peretele-oglină care dădea în laborator. Două asistente pregăteau patul și sferile de sticlă.

— Diseară, confirmă Soames. Se întoarse spre Knight. Avem un candidat adus de la azil, nu?

Knight nu răspunse imediat.

— De când experimentăm pe Amber, n-am mai recrutat așa de mulți muribunzi. După cum știi, este o muribundă în coșciugul special din sectorul verde, dar a fost adusă aici dintr-un alt motiv.

— Nu cred că avem vreun motiv să n-o folosim, doar e aici deja, nu? o chestionă Soames. Ce vreau să spun este că ea îndeplinește aproape toate condițiile, dacă nu cumva toate, nu-i așa?

Knight păru că nu este de acord.

— Da, mă rog, dar sunt...

— Nu avem timp de niciun dar, Virginia. O vom folosi.

— Când putem trece la fapte? întrebă Accosta.

Soames se uita la ceas.

— Tripp și Bukowski o să fie gata în șase ore.

Șase ore. Neliniștea lui Accosta crescuse în timp ce întindea mâna după aparatul lui mobil de oxigen. Viața lui depindea de acel experiment. Dacă era un succes, atunci viitorul lui era asigurat și toate lucrurile pe care le făcuse

până atunci, sacrificiu și decizie brutală, și-ar fi găsit justificarea. Era așa de aproape de îndeplinirea visului său, încât nu putea suporta sentimentul. Toate eșecurile din trecut dispăruseră complet. Disperarea era mai puțin capricioasă decât acceptarea stoică. Speranța cu toate promisiunile ei era mult mai crudă.

Reuși să se mai tempereze puțin și se întoarse spre Soames. Încă o dată, omul de știință își ținuse promisiunea și-l recrutase pe Fleming pentru proiect fără ca acesta să aibă cea mai mică bănuială. Deși avea unele rezerve în privința sa, acum trebuia să admită că făcuse tot ce spusese că va face.

— Bravo, Bradley. Ai făcut o treabă bună. Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumiți încă, Înălțimea Voastră. Așteptați după experiment. Dar sunt destul de încrezător.

Accosta se uită la Carvelli.

— Și dacă merge?

Suflecându-și mânecele, Carvelli se aplecă peste masă.

— Ei bine, Înălțimea Voastră, tot echipamentul multimedia a fost instalat pe Arca Roșie. Ați văzut planurile și toate amănunțele pentru catedrală - ne așteptăm la un impact maxim în camere. Felul cum vor fi așezați spectatorii le va da posibilitatea să confirme veridicitatea celor văzute.

— Dar celălalt echipament? întrebă Accosta, scoțând o batistă albă din buzunar.

— Nu e nicio problemă. Am trimis deja copii ale hardware-ului pentru capturarea sufletului pe Arca Roșie. Presupunând că acest experiment va fi un succes, atunci când se va termina, vom transporta și restul acolo.

Accosta tuși și scuipe în batistă, iar apoi o strânse fără să se uite la saliva însângerată. Tăcut, monseniorul Diageo se aplecă înspre el, luă batista și-i dădu una curată. Accosta îi mulțumi printr-un zâmbet și se întoarse spre Carvelli.

— Presupunând că acest experiment va fi un succes, cât îl vom putea ține secret?

— Treizeci și șase de ore.

— Numai atât? Dar ce facem cu publicitatea? Este esențial ca Ziua Adevărului Sufletului să fie văzută de cât mai mulți oameni.

Carvelli zâmbi și-și trecu mâna cu unghii îngrijite prin părul său neobișnuit de negru.

— Credeți-mă, Înălțimea Voastră, publicitatea nu este deloc o problemă.

Cu zvonurile despre sănătatea dumneavoastră șubredă, toată lumea e cu ochii îndreptați aici - și nu vorbesc numai despre credincioși. Chiar în aceste momente, cei care îmi fac mie legătura cu mass-media așteaptă un comunicat de presă. În momentul în care voi ști că acest experiment a reușit, îl voi face public imediat. Se opri. Fiți sigur, Înălțimea Voastră, va fi ce ați intenționat să fie. Cel mai mare eveniment al istoriei omenirii. Când oamenii vor afla ce este Ziua Adevărului Sufletului, nu prea cred că va vrea cineva - oriunde ar fi sau oricare i-ar fi credința - să rateze evenimentele.

Sectorul alb

Nu mai avea somn. Întins în pat, Fleming își simțea ochii înțepându-l de oboseală și capul foarte greu, dar gândurile nu-i dădeau pace. După ce se spălase și mâncase foarte devreme, adormise, dar se trezise și mai obosit. Era zece seara și nu avea de gând să adoarmă, deși nu mai dormise ca lumea de când plecase din San Francisco.

Fără Amber nu putea face nimic, dar mintea lui tot întorcea pe o parte și pe alta informația din dosarele aparatului NeuroTranslator. Poate că omisese ceva. Poate că ignorase niște aspecte minore ale lungimii de undă a sufletului care o calificau drept o anomalie.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama mai bine de adevărul pe care voia să-l dovedească. Moartea minții era un moment pasager al naturii - boabe de rouă în răsăritul de soare care se evaporau în aburi și dispăreau înghițite de aerul cald. Cuvintele lui Rob după moarte, tremurânde, erau puțin mai mult decât acea boare, și nu însemnau mai mult decât trecerea înfricoșătoare de la viață la uitare. Numai dacă ar fi fost sigur de asta, ar fi fost mai liniștit că Rob nu suferea și s-ar fi întors la Jake cu sufletul împăcat.

Încă o dată își spusese în sine să se calmeze. Nu putea face nimic până când Soames n-o găsea pe Amber. Dar orice și-ar fi spus ca să adoarmă, tot nu putea. Gândurile îl tot sâcâiau. Și nu toate erau îndreptate spre Rob.

Se gândea și la Bukowski. Auzea zgomotele din fața ușii, apoi mintea i se întorcea înspre Amber - ca la un pacient care trebuia vindecat, ca la șansa de a-l îngropa a doua oară pe Rob, și ca la o femeie frumoasă și iar la Rob, la NeuroTranslator și la lungimea de undă a sufletului.

Respira adânc, sperând că mintea i s-a limpezit și că va reuși să adoarmă: o noapte de somn ar fi adus ordine în viața lui.

— Fir-ar să fie. Se ridică în capul oaselor. Nu avea rost să mai stea întins acolo, răsucindu-se pe toate părțile. Știa din proprie experiență că singura soluție pentru insomnie era munca. Asta până când și-ar fi rezolvat problema sau până când s-ar fi convins pe sine că nu se putea rezolva.

Îmbracă o pereche de blugi și un tricou cu însemnele VenTec, își puse pantofii și ieși din cameră. Nu era nimeni pe coridor, iar luminile erau mai

slabe decât în timpul zilei. Avu grijă să pășească încet - ieși din zona apartamentelor oficiale, trecu de cantină, o luă în stânga spre sectorul verde și ajunse în holul pătrat din afara sectorului roșu. Nu prea știa ce o să descopere dacă o să se mai uite la NeuroTranslator, dar prefera să se ducă acolo decât să stea degeaba. În clipa când băgă mâna în buzunar ca să scoată discul-cheie, auzi un zgomot și niște voci. Apoi, ușa de la lift se deschise. Din instinct, se dădu câțiva pași înapoi.

— Fiți atenți, îl auzi pe Tripp șoptindu-le celor doi oameni care-l asistau.

Fleming recunoscu aparatul care era cărat pe acel pat mobil. De ce oare mutau NeuroTranslatorul în miez de noapte?

Primul impuls fu să iasă din ascunzătoare și să-l întrebe pe Tripp, dar se opri când văzu că se îndreptau pe coridorul care ducea la sectorul negru. Deși era curios din fire, aproape că uitase de sectorul negru fiindcă fusese prea absorbit în munca lui de a aduce la zi NeuroTranslatorul. Dar acum voia niște răspunsuri pentru a-și potoli nervozitatea.

Îi lăsă să dispară din raza vizuală, apoi ieși din colțul lui și porni după ei.

Pe când se furișa prin coridorul slab luminat, Fleming își dădu seama că era cam de unul singur în acea clădire din munți, și că nimeni din familia lui nu știa unde era. Nici familia, nici cei de la Barley Hall, nimeni. Inima începu să-i bată mai tare.

— Haideți, mumură Tripp, chiar în fața lui. Dr. Soames ne așteaptă.

Rămânând aproape de zid, Fleming se uită pe furiș după colț și-l văzu pe Tripp cum bagă discul-cheie ca să deschidă ușa de acces în sectorul negru. Cei trei oameni trecură de partea cealaltă și ușa întârzie să se închidă. Fleming își încercă norocul -, dar ușa se închise în nas. Disperat, băgă discul lui, dar lumina rămase roșie.

— Rahat, se necăji el, și se retrase în întuneric, întrebându-se ce să facă în continuare.

* * *

Cu câteva secunde înainte, în apartamentul ei păzit din sectorul negru, și Amber se simțea tot neliniștită. Paznicul ei avea deja un program: în fiecare seară la ora șase îi aducea cina. Apoi, cu puțin înainte de ora unsprezece, bătea ușor la ușă. Dacă Amber îi răspundea, intra și-i lua tava din cameră. Dacă nu primea niciun răspuns, atunci el aștepta până dimineața.

Își petrecuse toată ziua căutând o armă, dar toate obiectele din cameră erau inofensive. În cele din urmă, se dusesse în baie și reușise să desprindă

bara de crom unde se punea prosopul.

Când îi aduseseră mâncarea, încercase să pară liniștită și să mănânce cât mai mult, apoi așezase tava lângă pat și rulă cuvertura să pară că dormea. După aceea, se duse în baie și așteptă, ținând bara ca pe o bătă de baseball.

Aștepta în întuneric, iar capul ei ras se reflecta în oglindă. De câte ori se uita la ceas, parcă trecuseră numai câteva minute. Într-un final, când crezu că n-o să mai vină înapoi, auzi cioncănitul în ușă.

— Sunt gata, spuse ea.

Ușa se deschise cu un clic.

Lumina de pe coridor se furișă în cameră, iar apoi fu urmată de paznic. Pentru câteva secunde, nu crezu că o să aibă curajul să-l lovească pe la spate, cu sânge rece. Apoi se gândi cum o răpiseră, prin tot ce trecuse după aceea și strânse bara mai bine.

— V-a plăcut peștele? întrebă bărbatul, ducându-se spre pat, cu spatele spre baie.

Amber se apropie de el și-l lovi de două ori în cap, cu toată puterea.

— Nu prea mult, spuse ea, în timp ce se uita la el cum gemea, întins pe podea.

În două minute, îl puse în pat, îi îndopă în gură una dintre fețele de pernă și-i legă strâns mâinile la spate. Apoi, îl acoperi de tot, verifică dacă avea discul de acces în sectorul negru și părăsi camera. Spera să treacă vreo câteva ore până să-l descopere cineva.

Nu avea niciun plan bine definit de ieșire din Fundație. Fără un elicopter, nu era posibil să iasă de acolo - știa cât de izolat era locul acela. Așa cum era cu capul ras, se îndoia c-o să fie recunoscută de cineva. Și chiar dacă avea să alerteze oamenii din sectorul alb despre răpirea ei, nu prea credea că ei ar fi ajutat-o să scape. Aceea era împărăția lui Soames. Oamenii de acolo depindeau de el în totalitate. Singura ei soluție era să găsească un telefon prin satelit într-una dintre camerele de comunicare și să sune pe cineva din afară. Cineva în care avea încredere, cum era părintele Pete Riga.

Pe coridor, se luă după semnele care arătau ieșirea din sectorul negru. La un moment dat, auzi voci. Așteptă și văzu trei oameni care se apropiau și care duceau un aparat pe un pat mobil. Spre ușurarea ei, o luară la dreapta, spre laboratorul principal. Stând lipită de pereți și cu urechile ciulite ca să prindă cel mai mic zgomot, ajunse până la urmă la ușa de ieșire. Folosi discul gardianului și deschise ușa. Ajunse pe coridor și stătu în cumpănă dacă s-o ia

în dreapta sau în stânga.

În secunda aceea, un om ieși din întuneric și o strigă pe nume.

* * *

Fleming n-o recunoscuse în prima clipă, din cauza capului ras. Dar îi văzu ochii. I-ar fi cunoscut dintr-o mie. Se întoarse foarte mirată spre el. Pentru câteva secunde, se uitară unul la altul, neștiind ce să facă.

— Ce naiba faci aici? șopti ea.

— Încerc să intru aici să văd ce vrea să facă Soames cu NeuroTranslatorul meu. Dar tu?

— Încerc să fug de aici.

Nici nu a avut timp să o întrebe de ce fiindcă auziră niște pași. El o prinse, o trase înspre el și se afundară în întuneric. O auzi respirând, îi simți cum bătea inima. Văzu mai departe trei fețe care se apropiau dinspre sectorul verde. Era Bukowski. La vederea ei, amândoi se crispară. Mai erau doi oameni care împingeau un căruț pe care se afla un coșciug alb.

Unul dintre oameni alunecă și coșciugul se izbi de perete.

— Incredibil, exclamă Bukowski în șoptă și aproape izbucni în râs, cucuveaua nu a murit încă. Să n-o trezim înainte de vreme.

Bukowski deschise ușa de la sectorul negru. Gura lui Fleming se uscase.

Recunoscuse simbolul de pe coșciug, acea arcă vișinie stilizată, și crucifixul. Chiar dacă era întuneric, tot putu să ghicească cuvintele de dedesubt: „Casa de sănătate a Bisericii Adevărul Sufletului”.

* * *

În clipa în care văzu coșciugul, cu acel logo distinctiv, care dispărea în sectorul negru, Amber nu se mai gândi deloc la evadare. Totul se rezuma la tremurul acela pe care îl simțea în stomac.

Nu putea să fie ce credea ea. Chiar nu putea.

Strânse și mai mult discul în mână și pași pe coridor, ducându-se spre sectorul negru. Miles Fleming o urmă fără să scoată o vorbă.

Sala de conferințe din sectorul negru

Lupii aceia se purtau de parcă erau parte din Bradley Soames. De-o parte și alta a scaunului din fruntea mesei din sala de conferințe, cu limbile atârând printre fălcile uriașe, se uitau de-a lungul mesei, nemișcați. Din când în când, Soames legăna mâna pe sub masă, iar unul dintre ei prindea ceva cu dinții.

Cei prezenți, printre care și Accosta, stăteau în capătul celălalt. Majoritatea se temeau de lupi, dar Accosta îi ura pur și simplu. Aveau ceva păgân în ei, lipsit de dumnezeire. Se ridică de la masă și se apropie de geamul-oglină, sprijinit de brațul puternic al lui Diageo. Coșciugul alb fu așezat lângă canapeaua din laborator. Se uită cum era ridicat capacul, cu masca de oxigen și toate celelalte aparate de menținere în viață, și se întristă. Dar aceea avea să fie ultima crimă necesară. Ultimul sacrificiu - înainte să se sacrifice el însuși.

— Vedeți NeuroTranslatorul, Înălțimea Voastră? întrebă Soames, arătând cu degetul spre cubul albastru transparent în care era o sferă pulsatoare, și care era legat la un monitor. Cu legăturile lui de infraroșu modificate se poate conecta la ecranul detectorului de fotoni ai sferei-cască ce înregistrează codul unic al sufletului muribundului. Arată spre picioarele patului din laborator, la cutia neagră pe care se vedeau patru coloane de lumină care licăreau. Iar dacă fixăm semnalul blocare pe care l-am obținut de la Amber, vom putea ține linia de comunicare deschisă la infinit. Cu acest experiment, avem intenția să lăsăm sufletul să scape. Apoi, în câteva secunde, o să-l chemăm înapoi, folosind codul lui unic și semnalul de bloc. După ce reușim asta, o să comunicăm cu acesta prin lungimea lui de undă și cu ajutorul NeuroTranslatorului.

Accosta se uită cum puneau pacientul acela fragil pe pat și cum îi căscau ochii. O invidie pentru că urma să moară repede, aproape că voia să fie în locul ei. Dar avea să vină și timpul lui.

— Începând cu această seară, vom pune capăt suferințelor, spuse el, după ce sfera fu pusă pe capul pacientei. Iar după ce Ziua Adevărului Sufletului va veni, nu vom avea nevoie să mai facem așa ceva, pentru că adevărul va fi văzut de toți, și răul nu va mai avea loc în lume.

— Da, Înălțimea Voastră, încuviință Soames. Chiar așa.

* * *

— Uite, șopti Amber!

Fleming se aplecă și se uită prin ferestrele circulare ale laboratorului din sectorul negru. Prin geamurile întunecate urmăriră cum deschid coșciugul alb și cum ridică un corp. Bukowski și Tripp îi obstrucționau vederea, dar reuși să vadă că acel corp avea o mască de oxigen și avea o perfuzie intravenoasă în brațul stâng.

— Oricine ar fi acolo nu e mort încă, șopti Amber.

— Da, văd, răspunse Fleming. Voia să continue, dar zări cubul transparent de pe masa de lângă canapea. ăsta e NeuroTranslatorul îmbunătățit pe care l-am construit la cererea lui Soames.

Amber se încruntă.

— Dar de ce construiești unul pentru Bradley?

— Asta mă întreb și eu acum.

Se uită prin laborator. La piciorul patului, erau o mulțime de aparate care scoteau un zumzăit. Era un monitor care nu afișa nimic pe ecran, iar pe altul se vedeau patru coloane de lumină tremurătoare. Unul dintre oamenii de acolo se mișcă. Prin geamul închis la culoare, Fleming văzu că persoana de pe canapea era o femeie și că fusese rasă în cap. Apoi, îi puseră ceva în ochi.

— Așa mi-au făcut și mie, zise Amber, atunci când îi puneau femeii sfera de sticlă pe cap.

— Ce vrei să spui?

— Când au făcut experimente pe mine.

— Poftim? Fleming se întoarse spre ea, parcă nevenindu-i să creadă. Cine a experimentat pe tine? Soames?

— Cine altcineva? zise ea. Se pare că se folosește și de tine, și de mine. Nu știu de ce. Tot ce știu e că a obținut ceva care are de-a face cu Ariel și cu visele mele.

El nu înțelese și continuă să se uite pe fereastră. Deasupra patului, erau două ecrane care îl arătau pe pacient de aproape, dar Fleming nu putea vedea clar din cauza reflexiei în geam. Unul dintre oamenii de știință, Tripp, se întoarse spre oglinda care era pe peretele din stânga și ridică degetul mare - de parcă ar fi făcut semn cuiva din spatele oglinzii.

Încă nedeslușind lucrurile pe care le vedea, Fleming se întoarse spre Amber. Ea se uita țintă la scena care se desfășura acolo, în fața ei, și tremura

de furie.

— Cum poate să facă una ca asta? Cum poate? șopti ea.

Zumzetul se auzi mai tare și cei doi oameni se dădură mai în spate, punându-și ochelarii de protecție. Apoi, Fleming văzu cum sfera aceea se luminează puternic. Părea că lumina venea din ochii femeii înainte de a pulsa în jurul învelișului exterior al sferei, ca un halou.

În acea secundă, se auzi un sunet ascuțit și cele patru coloane de lumină se aliniară perfect. Pe ecranul care fusese gol se afișă un model ca de zebră alcătuit din puncte fotonice albe, care semăna cu cel al interferenței din experimentul pe fanta dublă.

Apoi, lumina din sferă deveni mai slabă.

Câteva secunde mai târziu, înainte să-și dea seama ce se întâmplase, haloul se întoarse înapoi, ca și când ar fi fost chemat la ordin. Pentru numai o secundă, lumina se reflectă în monitoare în așa fel încât fața femeii se văzu foarte clar.

Amber sări de parcă ar fi aruncat cineva apă fiartă pe ea, dădu drumul mâinii lui Fleming și se avântă urlând pe ușile de la laborator.

* * *

Fleming nu avu altceva de făcut decât s-o urmeze.

Bukowski se întoarse prima și încercă s-o oprească, dar Amber o împinse atât de tare, ca și cum ar fi fost din hârtie. Amber urlă:

— Ticăloșilor! Nenorociților!

Fleming văzu monitoarele de deasupra capului său și fața fragilă care se oglindea în ele. Ochii cășcați, deschiși, rămăseseră fără viață în spatele ochelarilor ciudați.

— Mamă, țipă Amber, și întinse mâna spre canapea.

Un bărbat se repezi spre ea, dar Fleming îl împinse la o parte, după ce îl lovi puternic în bărbie. Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Amber trase sfera de sticlă de pe capul mamei sale și-i scoase lentilele din ochi, dar femeia era deja moartă.

— Ticăloșilor! urlă din nou Amber, așezând ușor capul mamei sale înapoi pe canapea. Luă sfera în mână și se uită spre peretele care dădea înspre sala de conferințe.

Lui Fleming i se făcu părul măciucă atunci când văzu lungimea de undă a sufletului pe monitorul NeuroTranslatorului cum se animă și se auzi în difuzoare un țipăt la fel de puternic precum al fetei:

— *Amber.*

În acea clipă, Fleming își dădu seama cum se folosise Soames de el și știiu cu siguranță că mersese dincolo de dovada științifică - mintea exista și după moarte. Tot sistemul de convingeri pe care și-l construise el ca om de știință se dărâmă la auzul vocii înfuriate a celei care era întinsă pe canapea.

— Ucigașilor, se auzi din difuzoarele NeuroTranslatorului.

Amber aruncă sfera spre peretele-oglină. Pentru o secundă nu se întâmplă nimic, dar după aceea sticla se sparse pe toată suprafața.

Apoi, oglinda ei se desprinse și căzu pe podea cu un zgomot asurzitor.

În spatele lui erau Xavier Accosta, Bradley Soames și Virginia Knight.

Liniștea care se așternu era parcă mai asurzitoare decât zgomotul sticlei izbindu-se de dușumea.

Fleming și Amber fură conduși de două gărzi în sala de conferințe. Acolo, Accosta fu singurul care încercă să liniștească spiritele.

— Vă rugăm așezați-vă, le spuse politicos. Trebuie să vă dăm o explicație.

În acel moment, Amber văzu pentru prima dată lupii, în spatele stăpânului lor, foarte agitați.

— Da, încuviință Soames.

— Îmi pare rău că nu am putut să-ți spunem mai multe înainte. Îi prezentă pe monseniorul Diageo și pe Frank Carvelli, ca și cum s-ar fi întâlnit la o petrecere.

— Ce naiba se întâmplă? izbucni Fleming.

Amber voi să-l lovească pe Soames, dar fu împinsă într-un scaun.

— Ce ai făcut, Bradley? Ce dracului ai făcut? țipă la el. Cum ai putut? Eram parteneri, pentru numele lui Dumnezeu.

Soames se arătă surprins de-adevăratelea. Părea să nu înțeleagă de ce era așa de pornită împotriva lui.

— Am adus-o aici din cauza ta, Amber, și oricum era pe moarte. Odată cu moartea ei, nimeni nu va mai fi rănit. Nici tu, nici Miles sau altcineva.

Amber se uită la el fără nicio expresie și înecându-se de furie. Moartea mamei sale și izbucnirea ei de după o storseseră de puteri. Fleming își puse mâna pe umărul ei.

* * *

Simțea nevoia acută de a o liniști pe Amber, dar situația îl depășea. Nici măcar pe el însuși nu se putea calma.

Faptul că o văzuse pe Virginia Knight lângă Soames și Accosta, cu broșa în formă de cruce vișinie a Bisericii Adevărul Sufletului îl ajutase să treacă peste șoc. Iar la vederea lui Accosta, tras la față, cu un zâmbet de triumf, îl făcu să-și aducă aminte de cuvintele părintelui Peter Riga care-l avertizase.

El și Amber fuseseră lucați pe la spate. El fusese așa de orbit de dorința de a afla adevărul despre fratele lui, încât nu deslușise minciunile lui Soames. Cel puțin Amber fusese adusă acolo împotriva voinței ei, dar el se oferise să-i *ajute* pe ticăloși. Fleming se simțea așa de umilit, încât îi venea să-i bată pe toți. Dar nu voia să izbucnească. Încă nu venise timpul.

Soames se uită la el.

— Ți-aduci aminte când ne-am întâlnit prima dată? Voi ai să dovedești viața de după moarte prin lungimea de undă, dar eu ți-am spus să mergi pe cale științifică. Îți mai amintești? Ei bine, cum e să știi că acele lucruri există?

Fleming nu mișcă un mușchi.

— Și cum pot să știu că există?

— Ai auzit sufletul lui Gillian Grant.

— Am auzit cum v-a făcut ucigași. O reacție întârziată probabil.

Soames clătină din cap, parcă nerăbdător.

— Nu, tu i-ai auzit sufletul. Nu în momentul morții, cum a fost în cazul fratelui tău, ci numai după ce l-am chemat noi înapoi. Da, aveai dreptate când spuneai că pentru a dovedi viața după moarte, va trebui să găsești un mod de a bloca sufletul și de a-l chema după ce pleacă. În acest fel, ai fi avut siguranța că acea ultimă suflare nu este o simplă ultimă suflare. Ei, am făcut asta. Am folosit-o pe Amber ca să fixăm sufletul - așa cum ne dorisem de altfel. În primul rând, ea ne-a oferit coordonatele. Apropo, am încercat experimentul pe un număr de pacienți muribunzi - așa cum ai pomenit-o tu, dezaprobat. Soames păru mulțumit că împărtășise ce știa. Bănuiesc că vrei să știi cum chemăm sufletul, cum identificăm conștiința individuală.

— Nu știu de ce, dar sunt sigur c-o să-mi spui, indiferent de ce o să zic eu.

— Ai auzit de experimentul pe fantă dublă, Miles?

Fleming dădu din cap că da.

— Ei bine, eu am modificat-o, făcând-o să treacă de la detectarea energiei fotonilor standard care se mișcă printr-o fantă dublă, la detectarea fotonilor de energie a vieții care părăsesc un corp muribund. Am făcut acest lucru de mai mult de o sută de ori și fiecare suflet iese din corp pe un model diferit, unic. Se pare că fiecare dintre noi nu numai că are un model genetic fizic, deosebit de al celorlați, dar și un model de fotoni pentru sufletul metafizic. Soames zâmbi. Dualitatea cuantică e peste tot.

Fleming și Amber se uitară la Soames parcă nevenindu-le să creadă ce auzeau.

— O sută? se auziră ei la unison.

— Cu alte cuvinte, ai omorât o sută de oameni pentru asta? gâfâi Fleming în pragul unei crize de nervi. Se întoarse spre Virginia. Iar tu l-ai ajutat. Doamne, amândoi ați lucrat mână în mână împotriva noastră. Aveați nevoie de frecvență de la Amber și de NeuroTranslator de la mine.

Knight avu cel puțin decența să arate că-i părea rău.

— Vei vedea, Miles, o să fie spre binele tuturor. Crede-mă.

— *Să te cred?* Cum dracu' mai pot să cred un cuvânt de-al tău? Pentru Dumnezeu, mi-ai fost șefă, eu trebuia să am încredere în tine, iar tu, în tot acest timp, ai fost implicată în proiectul ăsta macabru.

— Nu, nu-l numi așa, dr. Fleming, interveni Accosta, împăciuitor. Grant e cea mai bună dovadă că lucrurile nu stau așa. Ne-a fost oferită atunci când aveam mai mare nevoie de ea. Amber e unică, un dar de la Dumnezeu. Poate nu mă crezi acum, dar în timp îmi vei da dreptate.

— Dar nu numai că ați abuzat de Amber, dar i-ați omorât și mama. Ce să mai zic despre nenorocțiile cărora le-ați luat zilele? Asta cum o mai explicați?

— Ei erau pe moarte, așa cum sunt eu acum. Doar le-am ușurat trecerea pe lumea cealaltă. Iar acest experiment final a fost într-adevăr un succes. Mama lui Amber și-a îndeplinit misiunea, așa cum noi încercăm s-o îndeplinim pe-a noastră în fața lui Dumnezeu.

Fleming își dădu seama că acea discuție nu ducea nicăieri. Auzise odată că oamenii își sacrificau viața pentru credința lor, pe când cei din camera aceea omorau pentru ideile lor religioase. Riga avusese dreptate: Accosta era la fel de arogant și de dogmatic precum nebunii din Vatican - și chiar mai periculos.

— Dar ce credeți că veți obține dacă v-ați bătut joc de acele suflete?

— Salvarea, zise Accosta, simplu. Salvarea a milioane de suflete. Și ar trebui să fii mândru că ai pus și tu umărul la asta. Amândoi ne-ați ajutat. În zilele noastre, trăim într-o lume inundată de tehnologie, unde ai foarte multe posibilități de alegere. Oamenii trebuie îndrumați mai mult decât în alte vremuri. Ei nu mai sunt pregătiți să creadă orbește într-o religie sau în informații de-a valma. Ei vor - ei chiar *cer* - adevărul.

Cu aceasta tehnologie am să înlătur îndoiala despre cea mai mare întrebare care frământă omenirea. Ce se întâmplă cu noi după ce murim? Și, spre deosebire de ceilalți lideri religioși, eu nu cer credință, ci le *voi arăta* adevărul despre sufletul omenesc. Le voi arăta adevărul întrupat, astfel încât nimeni - fie el ateu, evreu, catolic, musulman, budist sau umanist - să nu se îndoiască de viziunea mea. Iar toți se vor alătura Bisericii Adevărul Sufletului pentru că nu vor avea niciun motiv *rațional* să n-o facă.

— În cazul în care, bineînțeles, viziunea este una corectă, se auzi Fleming.

Accosta îi zâmbi compătitor. Era zâmbetul cuiva care era așa de sigur de credința lui, încât cu cât îi prezentai mai multe argumente întemeiate

împotriva, cu atât era mai convins de ignoranța ta și de câtă dreptate are.

— Am înțeles de la dr. Soames că ești îngrijorat pentru fratele tău, de faptul că el are un suflet și că ar putea să fie în suferință. Cred că este o grijă justificată, dr. Fleming. Dar orice ți-aș spune despre destinul lui, sau despre soarta care te așteaptă pe tine, este irelevant pentru că fac parte dintr-o biserică în care tu nu crezi. Dar după Ziua Adevărului Sufletului te voi converti, pe tine și pe toți ceilalți, indiferent de credința lor, îți voi *dovedi* că eu sunt singurul care știe adevărul despre ceea ce se întâmplă cu sufletul după moarte.

— Și cum naiba o să faci lucrul ăsta?

— Pentru că nu voi mai fi pe pământ când o să dovedesc, răspunse Accosta, cu o voce calmă.

Înainte ca Fleming să-și dea seama ce însemnau acele cuvinte, Soames făcu un pas înainte, îl bătu pe doctor pe spate și adăugă:

— Chiar nu știi de ce ești supărat, Miles. Ți s-a dat ce ai cerut. Ai venit aici să afli mai mult despre fratele tău și vei găsi răspunsul la timpul potrivit. Aveam de gând să-ți fac o surpriză. Acum, cred că ne putem purta ca oamenii maturi.

Fleming se uită la el: acelui om îi lipsea o doagă. Cândva, în timpul vieții sale, pierduse orice urmă de empatie pentru ceilalți. Fleming începu să vorbească rar, parcă numărându-și silabele.

— Bradley, ai răpit-o și ai experimentat pe Amber, ai omorât-o pe mama ei și încă vreo sută de oameni din cauza unui plan bolnav, iar pe mine m-ai păcălit în tot timpul acesta. Și tot tu te întrebi de ce sunt supărat.

— Da.

Fleming dădu din umeri, parcă recunoscându-se învins și zâmbi la Soames în semn de iertare.

— Da, ai dreptate, cred că am reacționat exagerat.

Și cu zâmbetul pe buze, își strânse pumnul, și-l lovi pe Soames în față cât putu de tare. Până să se dezmeticească gărzile, lupii se și năpustiseră la el, acoperindu-l cu trupurile și mirosul lor. Cel mai mare își încleștase colții în brațul cu care încerca să-și protejeze gâtul.

— Cheamă-i! strigă Papa cel Roșu. Nu e nevoie de și mai multă violență.

Soames murmură un ordin printre dinți și lupii se potoliră. Amber se uită repede la brațul lui Fleming - din fericire, nu era decât o ușoară zgârietură.

Pe când gărzile îi escortau pe Fleming și Amber afară din cameră, Fleming

se simți mai bine văzând furia din ochii lui Soames în timp ce își mângâia bărbia care-l durea. Amber îl scuipă pe Soames chiar în fața aceea roșie, contorsionată de mânie.

— Chiar nu văd de ce ești așa de supărat, Bradley, spuse Fleming. Ți s-a dat ce ai cerut.

* * *

— Ce ai de gând să faci cu ei? îl întrebă Accosta pe Soames, după ce Amber și Fleming părăsiră camera.

Soames încă își mai mângâia falca.

— Țineți-i departe până la ziua cea mare, Înălțimea Voastră. Nu ne putem permite să ne-o strice.

Accosta nu reuși deloc să-i citească intențiile. Voia să creadă că motivul pentru care se implicase Soames atât de mult în acel proiect și investise timp și bani era credința lui în Dumnezeu și convingerea că Accosta era Păstorul lui. Dar chiar și în acele momente, Papa cel Roșu nu era deloc sigur de motivele lui Soames.

— N-aș vrea să le faci nimic rău, Bradley, spuse el cu grijă. Nici înainte și nici după Ziua Adevărului Sufletului. E clar?

Soames se încruntă, ca un adolescent care nu prea înțelege de ce i se dau sfaturi pentru ceva care nu îl privește.

— Am ajuns așa de aproape de scopul nostru și trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, continuă Accosta. E drept că am făcut și niște lucruri nebunești ca să ne atingem țelul. Dar după Ziua Adevărului Sufletului chiar nu avem nevoie de mai multă violență sau dezacorduri. Ne-am înțeles?

— Desigur, Înălțimea Voastră.

Accosta se întoarse spre ceilalți. Cu ei se înțelegea mai bine. Carvelli era înfumurat și superficial, dar slujise biserica foarte bine. Knight credea cu adevărat, nu făcea paradă de asta și i se alăturase lui Accosta când trebuise să ia decizii cruciale pentru îndeplinirea vocii Domnului. Iar monseniorul Diageo fusese dintotdeauna mâna lui dreaptă, sprijinul său. Curând, serviciile lor aveau să fie răsplătite. Venise momentul în care aveau să știe că au contribuit din plin la un lucru nobil și minunat.

— Dr. Soames și-a exprimat dorința de a rămâne aici în Ziua Adevărului Sufletului, într-un loc mai liniștit, anunță Accosta.

— Și fără soare, adăugă Soames.

Accosta zâmbi înțelegător.

— Noi ne vom întoarce la Arca Roșie pentru a face ultimele pregătiri.

Toți erau triști, dar Accosta mai spuse:

— Nu fiți îngrijorați. Acesta nu e sfârșitul, ci începutul. Bucurați-vă alături de mine. Suntem în pragul unei ere de glorie nesfârșită.

Virginia Knight zâmbi ușor.

— Da, Înălțimea Voastră, va fi o zi cu adevărat glorioasă.

— Glorioasă, repetă Diageo.

Carvelli merse mai departe.

— Ziua Adevărului Sufletului va fi o revelație.

Soames dădu din cap aprobator.

— Va fi într-adevăr ziua Revelației, Înălțimea Voastră - sau, cum ar spune grecii, ziua Apocalipsei.

**Sectorul albastru
Două zile mai târziu**

— Nu e cine știe ce, zise Soames în timp ce-i conducea pe Fleming și Amber prin camera de realitate virtuală din sectorul albastru, dar o să vedeți. Tu n-ai mai fost aici, Amber, nu-i așa? E un proiect la care lucrează VenTec împreună cu Uzinele KREE8.

Amber nu se uita deloc la Soames. Îi era încă greu să accepte faptul că o trădase într-un mod atât de mârșav, să se împace cu ideea că el o răpise și că își dăduse acordul la omorârea mamei ei. El era omul pe care îl respectase și-l admirase ani la rând.

— Este tot prima oară și pentru tine, Miles.

Fața lui Bradley, încă umflată, și vânătaia atrăgeau parcă mai mult atenția asupra unei cruste de pe bărbia lui, deja acoperită de coji. Mânia îi trecuse, de parcă nu se întâmplase absolut nimic cu treizeci și șase de ore înainte.

Dar nu și pentru Fleming și Amber. Doctorul parcă nu vedea nici gărzile, nici pe Soames. Cei doi erau îmbrăcați într-un costum strâns pe corp, de culoare bleumarin, și aveau mânuși și pantofi cu detectori de senzori. Țesătura costumului era făcută din mii de mărgelile microscopice, precum pixelii de pe ecranul calculatorului. Soames și gărzile purtau același fel de haine.

Camera era spațioasă, dar impresionantă. Podeaua, pereții și tavanul erau bleumarin precum costumele lor. Podeaua era solidă, și Amber se gândi că, de-a lungul pereților și în tavan era amplasat un ecran cu rezoluție mare.

— De vreme ce vom fi spectatori în momentele următoare, m-am gândit să ne simțim bine, zise Soames în timp ce le făcea semn să ia loc pe cele două scaune din față. El și cu gărzile se așezară în spate. Ținea un calculator în mâna stângă și atinse ecranul acestuia cu mâna dreaptă. Cum să ne îmbrăcăm? întrebă Soames. În haine confortabile, cred.

În secunda următoare, costumele bleumarin se schimbară. Fleming avea acum un costum de seară, cu papion, iar Amber era într-o rochie neagră, fără bretele. Ceea ce era înspăimântător era faptul că pielea de pe brațele ei arăta foarte real, iar mâinile ei nu mai aveau nicio mânușă. Ba chiar mai mult, mâinile se simțeau de parcă nu mai purta mânuși deloc! Dacă s-ar fi

uitat cu atenție și și-ar fi frecat mâinile de costum, de-abia ar fi avut timp să zărească locul unde se terminau -, dar Soames transformă din nou camera, iar ea fu transportată în alt loc - iluzia era perfectă.

Acum ea și Fleming erau în rândul din față dintr-o biserică imensă, într-o sală care era o combinație între un teatru și o catedrală. Erau coloane de ambele părți, ca într-o navă din biserică, iar în fața lor era o scenă. Sus, ceea ce ar fi trebuit să fie un tavan arcuit semăna cu un cer însoțit, cu norișori ici-colo. Amber avea senzația că vor ieși heruvimi și serafimi din clipă în clipă. Simți o boare de aer proaspăt și, ca vrăjită de ceea ce o înconjură. Recunoscuse catedrala Arcei Roșii așa cum o văzuse când fusese în vizită la casa de sănătate.

În ultimele două zile, petrecuse mai mult timp în camera ei, plângându-și mama și încercând să se împace cu ideea morții acesteia. Se uitase la televizor la știrile de pe canalele CNN și BBC. Reporterii dădeau explicații despre Ziua Adevărului Sufletului și numai atunci înțelesese aroganța uluitoare a pregătirilor lor. Dar, oricât de mult ar fi încercat, tot nu pricepea cum de se prinseseră acei oameni într-o asemenea alianță. Îl știa pe Soames de ani buni și nu observase niciodată vreo aplecare spre religie. Ideea de a-l servi pe Accosta sau de a-i fi ucenic i se părea ciudată. Soames se asocia numai cu oameni care îl puteau servi *pe el*, și niciodată invers.

Un murmur se auzi trecând printre spectatori, precum vântul printr-un lan, și apoi văzu intrând un bărbat înalt, îmbrăcat în roșu, care își ocupă locul în mijlocul scenei. Se uită la zâmbetul mulțumit al lui Accosta și hotărî în inima ei că aveau să plătească cu vârf și îndesat pentru ce făcuseră.

Întoarse capul și se uită la Fleming. Prinse și mai mult curaj când văzu aceeași determinare și pe fața lui.

Arca Roșie. 18° 55' N, 16° 99' V

Xavier Accosta nu se simțise niciodată mai viu ca acum, când era pe moarte. Stătea pe podiumul catedralei de la bordul Arcei Roșii și se uita la cei din sală, puțin peste o sută la număr. Fuseseră trimise invitații la câteva adrese de e-mail din data de baze, în funcție de locul unde erau în momentul acela. Nimic nu se schimbase, nici în privința Zilei Adevărului Sufletului, deși pentru acel eveniment fuseseră înmânate câteva invitații speciale celor mai importante religii. Și, foarte interesant, niciuna nu refuzase invitația. Toate delegaseră câte un personaj de vază, care avea să asiste la slujbă și să discute pe larg ce se întâmplase acolo.

Accosta auzise că multora dintre cei prezenți li se oferiseră mii, chiar milioane de către reprezentanții presei și de bogătași, ca să le cedeze locul în sală. Era mulțumit că foarte puțini, o cifră infimă, își vânduseră locurile în acea zi istorică. Dar cei din sală erau numai o fracțiune din numărul real de spectatori. Potrivit lui Carvelli, numărul celor care priveau la căști, monitoare de calculator și televizor depășea patru miliarde - nouăzeci la sută din lumea conectată electronic. Carvelli avusese dreptate. Era cel mai mare eveniment de presă din istoria omenirii.

Înainte de slujba propriu-zisă, Accosta făcu o introducere în care le mulțumi tuturor credincioșilor și îi binecuvânta pe toți cei care-l priveau, indiferent de religia lor. Atunci, oprindu-se ca să se mai odihnească puțin, Papa cel Roșu ridică mâinile, își adună toată forța care-i mai rămăsese în trupul firav și vorbi lumii întregi:

— Astăzi am să pornesc într-o călătorie. Mulți înaintea mea au mers pe același drum, de la viață la moarte, și toți mă vor urma, la timpul potrivit. E destul de trist că moartea e ultimul lucru pe care trebuie să-l facem, fiindcă ne-ar destăinui foarte mult despre viață. Dar această călătorie finală este încă un secret pentru noi.

Nesiguranța despre ceea ce se întâmplă sufletelor noastre după moarte este întrebarea religiei, iar fiecare dintre religii îi îndeamnă pe credincioși să creadă numai în ceea ce se predică în acea biserică. Toate - inclusiv Biserica Adevărul Sufletului - cere asta, numai pe baza unui act de credință.

Acum două mii de ani, un om a fost crucificat pentru păcatele noastre. Omul despre care noi, creștinii, credeam că a fost Fiul lui Dumnezeu care a venit să trăiască printre noi și să ne ajute să vedem dincolo de credință, să descoperim adevărul. Parabolele și învățăturile lui au fost interpretate în multe moduri și numai o mână de oameni l-au văzut pe el și miracolele lui. Nici măcar moartea sau învierea lui nu sunt foarte clare pentru urmașii lui adevărați.

Astăzi, eu nu vă voi predica. Nu vreau ca voi să credeți în mine sau să aveți credință în Dumnezeu. Am să vă arăt adevărul - tuturor celor care mă privesc. Veți vedea, cu mic cu mare, învierea mea și veți *auzi* adevărul cu urechile voastre.

Am fost ales să fiu al doilea Mesia al lui Dumnezeu, să mor și să reasc astfel încât să pot exista în ambele lumi, cu un picior lângă Dumnezeu, iar cu celălalt lângă voi. Astăzi, eu, cardinalul Xavier Accosta, voi scoate coarnele lui Satana și astfel, îndoiala spirituală va dispărea și din inimile voastre, fiindcă el o întreține pentru a crea conflict și răutăți. După ziua de azi, nu vor mai exista scuze când vă veți încrede în Satana, fiindcă atunci îl veți fi cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu vostru cel adevărat, și veți ști că există.

La sfârșitul călătoriei mele de azi, mă voi întoarce ca să vă împărtășesc secretele vieții și ale morții. Vă voi dezvălui Adevărul Sufletului și, cu acest act de sacrificiu, voi găsi salvarea sufletului vostru și a tuturor sufletelor din această lume.

Când termină, nimeni nu aplaudă; era o liniște plină de venerație.

Diageo și Virginia Knight apărură lângă el și-l escortară în partea stângă a scenei, unde Bukowski și Tripp așteptau lângă aparat și canapeaua de laborator.

Diageo avea lacrimi în ochi în timp ce îl ajuta pe Accosta să se așeze pe canapeaua care avea să-i fie și patul de moarte.

— Nu fi trist, prietene, șopti Accosta. Nu te părăsesc deloc. Făcând lucrul ăsta, voi fi cu tine pentru totdeauna.

Diageo încercă să zâmbescă în timp ce Knight, cu mâinile tremurânde, așeza electrodul pe tâmpla lui Accosta.

Bukowski se apropie, îi deschise larg ochii și-i puse lentilele. Îl înțepau ochii, dar își spuse că, oricum, durerea nu mai avea să dureze mult. În curând, el avea să fie înconjurat de pace și de bucurie în dragostea lui Dumnezeu.

Tripp îl ajută pe Accosta să se ridice în capul oaselor și-i puse sfera de sticlă

pe cap.

Apoi, Carvelli veni din stânga scenei, pe lângă echipamentul de sunet și holopadul KREE8. Împreună cu Tripp, mai verifică încă o dată dacă interfața wireless dintre NeuroTranslator și celelalte aparate funcționa bine. Apoi, se uită la camerele de luat vederi și la echipamentul care făcea legătura cu presa. Spectatorii se uitau la el, cuprinși de venerație.

Bukowski se apropie de NeuroTranslator și se asigură că lungimea de undă a sufletului era afișată pe ecran.

Knight așteaptă până când ceilalți membri din echipă îi făcură semn că au terminat partea lor. Apoi, se întoarse spre Accosta.

— Totul e gata, Înălțimea Voastră.

Accosta oftă, parcă ușurat. Era așa de aproape. Numai câteva minute îl mai despărțeau de apoteoza lui.

— Începem, Înălțimea Voastră, zise Carvelli. Dacă, dintr-un motiv sau altul, nu...

Accosta îl întrerupse:

— Sunt gata. Niciodată nu fusese mai pregătit pentru un lucru în viața lui.

Carvelli era foarte încordat.

— Dumnezeu să fie cu tine.

— Dumnezeu mă așteaptă, răspunse Accosta în șoaptă.

Ceilalți apăsară pe butoane și sunetul se intensifică. Gazul intră în sferă și lumea, pe care o vedea deja tulbure, se coloră în verde strălucitor. În stânga lui, o văzu pe Virginia Knight că se ruga. Zâmbi. Nu era nevoie de nicio rugăciune.

Se auzea și altceva pe lângă acel zumzăit. Dinspre spectatori se înălța un plâns fără cuvinte, o respirație care stătea în așteptare. În acel moment, își dori ca muzica să fi fost aranjată de Carvelli - iar pentru o secundă, se gândi ce muzică ar fi ales el pentru acele momente.

Numărătoarea inversă începu.

10... 9... 8... 7...

În dreapta, mâna Virginiei Knight tremura pe suportul care controla electrodul așezat pe fruntea lui - electrodul care avea să emită șocul electric letal, care avea să-l omoare pe loc. Și își dădu seama că asta era ultimul lucru pe care îl vedea ca un om muritor.

6... 5... 4...

Precum un cosmonaut spiritual, Accosta răsufli adânc și se pregăti pentru

lansare.

3... 2... 1...

* * *

La început, era ca un gol negru. Apoi, observă o lumină undeva departe și se grăbi spre ea. Viteza era amețitoare, dar îl înviora. Nu-i era deloc frică. Cu cât alerga mai iute, cu atât avea să ajungă mai repede la sfârșitul călătoriei.

Într-o clipită, se afla înlăuntrul conului de lumină care se mișca așa de repede, încât părea că stătea nemișcat în jurul lui ca o furtună de particule argintii. El se contopi cu lumina și deveni de nedespărțit de fotonii care îl atingeau. Știa că rămăsese și el *însuși*, dar era și parte a unui întreg mai mare, un sine mai cuprinzător.

Pe măsură ce se apropia de sursa de radieră, îl cuprindea o stare de bine. Se lăsă în voia luminii, știind că era foarte aproape de momentul revelației - de clipa în care va fi una cu Dumnezeu urmând să aibă cunoașterea a tot ce există.

În momentul în care ajunse la sursă, îl orbi o supernovă alb-albastră care spulberă totul. Se topi într-o volbură de culori și lumină, o străfulgerare atât de puternică încât îl descompuse și-l puse la loc într-o secundă, încă o dată și încă o dată.

Deodată, furtuna dispăru și viziunea lui se întoarse -, dar nu așa cum fusese înainte. I se dezvălui ochilor săi o mare de imagini pe care nici nu le visase. Era ca și cum putea să vadă *totul*.

Atunci, înțelese ce vedea.

Și tot atunci, sufletul îndepărtat al lui Xavier Accosta își dori să poată vorbi.

Dar nu avea voce și rămase într-o disperare mută.

Camera realității virtuale Sectorul albastru

Fleming se uită la sfera de sticlă de pe capul lui Accosta în momentul în care viața ieși prin ochii Papei cel Roșu, lovi ecranul de detecție a fotonilor și formă haloul distinctiv în stratul exterior al fibrei optice. De-abia acum înțelese cum funcționează: zgomotul care țiuia și cele patru coloane de lumină care se aliniau pe ecranul aparatului de la picioarele patului și care reprezentau codul care le permitea să localizeze sufletul lui Accosta. Modelul cu linii de pe ecranul de lângă lumini era semnătura unică a sufletului lui Accosta. Cu acele două lucruri - codul de localizare și semnătura - puteau să intre în contact cu Accosta. Cu ajutorul NeuroTranslatorului lui Fleming și a lungimii de undă a sufletului lui Amber, descoperită de Tripp și de Bukowski, aveau posibilitatea de a comunica direct cu sufletul Papei cel Roșu.

În acel moment, Fleming nu mai simți niciun fel de mânie. Nu se mai gândea la moralitatea acțiunilor care duseseră la asta: dezamăgirea pe care i-o pricinuiseră Soames, crimele și ambiția nemiloasă și perseverență a Papei cel Roșu erau toate de domeniul trecutului. Când văzu cum se trece bariera dintre moarte și viață, nu se mai gândea decât la fratele lui și la Jake.

Când stătuse de vorbă cu Amber prima dată în acea cameră, Fleming hotărâse să nu-i dea satisfacție lui Soames prin aprobarea vrăjitoriilor lui tehnice sau a spectacolului de teatru al Papei cel Roșu. Dar acum, îi era foarte greu să rămână impasibil la acel spectacol. Fascinația lui mersese mai departe de curiozitatea științifică sau de grija lui pentru sufletul lui Rob. Era ceva instinctiv. Toată viața lui crezuse că nu exista nimic după moarte, darămite un Dumnezeu. Chiar și evenimentele recente nu aduseseră decât niște concluzii vagi, mai mult sub formă de întrebări decât răspunsuri. Totuși, curând el nu va mai fi în stare să aleagă în ce să creadă: avea să *cunoască* adevărul, iar acest gând îl împietrea. Dar nici nu se îndura să-i întoarcă spatele.

Lumina se disipase în sferă, iar Knight și doctorul verificară semnele vitale ale Papei cel Roșu și-l declarară mort. Carvelli se tot uita la echipamentul din dreapta scannerului, mai precis la discul negru circular de pe podea,

asigurându-se că este conectat la NeuroTranslator.

— Uită-te la holopadul KREE8, șopti Amber în urechea lui Fleming, iar acesta pricepu ce avea să se întâmple.

Oamenii lui Soames nu numai că aveau să folosească NeuroTranslatorul pentru a lăsa sufletul lui Accosta să vorbească lumii, dar și să formeze o hologramă, într-un mod similar cu cel în care el îl controlase pe Brian. Evenimentul care urma în câteva secunde nu avea să fie altceva decât învierea Papei cel Roșu. Își mută privirea către suportul negru și simți cum se înfioară.

Într-o secundă, holopadul parcă primise viață. Haloul reapăru în casca de sticlă a Papei și Fleming văzu cum lungimea de undă a sufletului de pe ecranul NeuroTranslatorului se mișcă.

Atunci se întâmplă.

Linii orizontale după alte linii orizontale - și apăru o figură în fața lor. Acosta părea că se naște din aer. Acum, Papa cel Roșu stătea în picioare la mai puțin de trei metri de propriul cadavru. Fiecare detaliu era perfect, până la cea mai mică grimasă.

Apoi, capul se întoarse, de parcă ar fi scrutat mulțimea, într-o mișcare înceată, studiată, ca un copil nou-născut care îndoia o mână. Fața lui avea o expresie gravă, iar ochii magnetici păreau că se adresează fiecăruia dintre ei. Fleming nici nu avu nevoie să se gândească la efectul pe care îl avea asupra lor. Palmele îi transpiraseră, iar inima stătea să-i sară din piept.

Fu liniște pentru o secundă, apoi buzele lui Accosta se mișcară. Cuvintele sale aveau să împartă istoria în două. Timpul de dinainte. Și timpul de după.

— Sunt un slujitor al Domnului. I-am văzut puterea și îi știu voia. El mi-a spus să mă întorc la voi și să vă dezvălui Adevărul Sufletului.

Pauză. Din scaunul lui, Fleming se aplecă în față.

Vocea lui Accosta era la fel de ciudată ca și în timpul vieții.

— Întotdeauna am crezut în Dumnezeu, spuse el solemn. Dumnezeuul *meu* care m-a creat după chipul și asemănarea Sa, pentru a-L sluji. Un Dumnezeu atotputernic, atotștiutor și înțeleghător.

Când eram tânăr, eram tulburat de ceea ce filosofii numeau problema răului. Cu tot răul din lume, cum poate să existe un Dumnezeu atât de atotputernic, atotștiutor și înțeleghător? Ori Dumnezeu știe despre rău, îi pasă, dar *nu poate* face nimic în privința lui - și în acest caz El nu este atotputernic - sau El știe de rău, poate face ceva, dar *nu-l pasă* - iar în acest

caz, el nu este nici înțelegător și nici nu are milă.

Fleming simți cum i se furnică pielea pe brațe. Era de parcă Papa cel Roșu îi vorbea chiar lui, folosind argumentele sale împotriva lui Dumnezeu și a religiei.

— M-am gândit mereu la contradicția asta, continuă Papa cel Roșu, crezând că Dumnezeu meu puternic, știutor a toate și bun, *a permis* răului să vină în lumea noastră, care suntem cea mai mare creație a lui, și să ne dăruiască libertatea de voință. Să ne încredințeze abilitatea și posibilitatea de a alege între bine și rău, chiar și când ne aflăm în fața celor mai teribile încercări din viață. Acum, știu adevărul despre bine și rău. Și mai știu că acest adevăr este ușor de înțeles. La urma urmei, ce fel de Dumnezeu ar crea omul numai ca acesta să-l slujească? Ce Ființă Supremă ar fi așa de neinspirată, așa de *meschină*? Papa scuipă ultimul cuvânt, ca și când ar fi avut un gust amar în gura lui.

Nu există nicio problemă a răului, fiindcă Domnul nostru nu ne-a creat ca să-L slujim pe El. Întotdeauna am bănuț că Dumnezeu a creat o lume perfect ordonată - un rai - apoi, a introdus șarpele răului pentru a ne pune la încercare. Nici vorbă! Domnul nostru a creat o lume rea în care a introdus binele. Starea naturală din această lume și din cea următoare este haosul - entropia. Răul este felul normal al lumii, iar binele a fost adus aici numai dintr-un capriciu. Domnul ne-a creat numai ca să-și satisfacă nevoia de a se amuza. Acesta este singurul motiv al existenței noastre.

Așa cum un copil care pune cărămizi una peste alta numai ca să le dărâme puțin după aceea, Domnul nostru ne îngăduie să urcăm din ce în ce mai sus, să credem în virtute și bunătate și onoare, numai ca să ne coboare într-o secundă prin rău.

Nu există rai, ci numai suferință întâmplătoare. Viața de după moarte este la fel de crudă și de haotică precum cea de pe pământ - numai că este veșnică. Nu mai ai nicio scăpare. Nu este nicio karma. Fără dreptate. Nici Câmpiile Elizee, unde cei buni vor găsi pacea după o viață grea. Nu este nicio ordine divină, ci numai haos. Adevărul Sufletului, despre care vă pot spune acum, este că Dumnezeu - Dumnezeul căruia i-am închinat toată viața mea pe pământ - nu există.

Fața lui Accosta se alungi, iar holograma avu expresia lui de oroare și disparare.

— Sunt un suflet chinuit. Domnul pe care l-am servit din toată inima toată

viața și Domnul pe care sunt nevoit să-l slujesc acum pentru totdeauna nu este Dumnezeu. Este un singur Domn și el este Domnul haosului și al întunericului. El este Diavolul. Chiar Satana.

Spectatorii icniră la unison. În alt context, cuvintele lui Accosta ar fi sunat ciudat, dar acum erau orice, numai ciudate nu. Fleming simți mâna lui Amber care căuta să i-o strângă pe a lui.

Papa cel Roșu își ridică brațele.

— Domnul nostru Satana vă va dovedi că nu există Dumnezeu și va folosi un agent de pe pământ care vă va dezvălui cele patru semne, continuă el, cu tonul unui profet din timpurile Vechiului Testament. Acești patru oameni care vor fi asmuțiți asupra acestei lumi și vor răspândi teroare înaintea lor și disperare după ei. Primul va veni în această noapte. Cel de-al doilea îi va urma în două zile. În ziua următoare, ceilalți doi vor apărea împreună, călărind unul lângă celălalt.

Accosta se opri și fața sa părea mai lividă decât corpul lui mort. Sufletul lui însuși părea îmbibat cu disperare.

— Iertați-mă. Am călătorit în tot acest timp sperând, și m-am întors cu nimic. Nu există speranță. Nu există Dumnezeu. Și nici nu mă pot ruga pentru voi.

Urmă un moment de liniște adâncă.

Apoi, imaginea lui Accosta dispăru, iar lumea fu aruncată în întuneric.

Șocat și înspăimântat, Fleming clipi, încercând să găsească lumina în acel întuneric care venise pe neașteptate.

Câteva secunde mai târziu, un sunet sparse tăcerea aceea ireală, dar Fleming nu se simți mai bine.

Erau lupii care urlau, afară, în întuneric.

PARTEA A TREIA

LUCIFER

Precum umbra unei eclipse care cuprindea globul pământesc, așa zbura electricitatea dintr-un oraș în altul, la căderea nopții. Începând de pe coasta de vest a Americii, întunericul merse după apusul din vestul Pacificului, țintind apoi Honolulu în Hawaii la ora 6.53 p.m., ora locală. Pentru următoarele 24 de ore, cât pământul își duse la capăt rotația lui în jurul soarelui, practic toate orașele mari din lume avură o pană de curent pe timpul nopții.

Acest întuneric aduse cu sine o gamă largă de sentimente, de la panică și îndoială până la furie. Un mic număr de oameni sărbători ceea ce pentru ei reprezenta primul semn, primul călăreț al Apocalipsei Papei cel Roșu. Era ca și cum umanitatea se întorcea în timpurile păgâne când se închina puterii soarelui, crezând că este singurul care poate alunga întunericul și singurul care aducea în lume tot ce este bun.

Alții se ascuseră în casele lor până când trecu îngerul întunericului. Alții se adunară în locuri publice căutând siguranță în mulțime. În Australia, până la miezul nopții, străzile erau pline de oameni care agitau lumânări, încercând să alunge întunericul. Același lucru se întâmpla și în Asia și Europa, când apusul ajunse în acele părți. Presa internațională înregistra traseul întunericului și raportă cum, pe măsură ce acesta se pogora asupra lor, li se întreprueau toate legăturile.

Unii încercară să contraatace panica, spunând că au de a face cu o alarmă falsă; că revelația Papei cel Roșu fusese aranjată și că acel întuneric era doar o coincidență. Dar fenomenul devenise așa de evident, încât frica se transformă în teroare și apoi în mânie. Un număr tot mai mare de oameni simțeau nevoia să găsească un țap ispășitor pentru disperarea și dezamăgirea lor.

În noaptea întunericului, se întetiră jafurile. Zone întinse din cartierul East End în Londra, în Paris și în Lower East Side din New York fură vandalizate de bande înverșunate. Dar cele mai mari violențe se petrecură în centrele mari de închinăciune. Principalele ținte ale furiei bandelor erau preoții în robe, care erau acuzați că îi mințiseră predicând despre rai și Dumnezeu. Biserica fusese sfătuitorul lor de-a lungul anilor și le ceruse să creadă orbește în ea și să o conceapă ca pe singura legătură cu Dumnezeu. Dar revelația Papei cel

Roșu le spulberase cu totul credința.

Și cineva trebuia să plătescă.

Cu cât era mai mare biserica, cu atât era mai mare ațâțarea: din hagia Sofia în Istanbul la Catedrala Canterbury în Anglia, din Catedrala Sfântul Petru în Roma până în sinagoga evreiască din Ierusalim. Nu prea conta religia. Preoții căutau refugiu în bisericile lor inutile, înconjurate de oameni cu torțe, în acele locuri de slujire ale căror turle ținteau spre cerul numit de Papa cel Roșu o minciună.

Multe țări declarară stare de alertă, în timp ce autoritățile încercau să explice întunericul. În ziua următoare, când electricitatea se întoarse odată cu soarele, președintele american apelă la calm și logică într-un discurs televizat adresat națiunii sale și lumii.

— Nu există, deocamdată, nicio dovadă care să confirme spusele Papei cel Roșu, încă nu putem ști dacă acele cuvinte sunt adevărate, declară el. FBI-ul și paza de coastă au urcat la bordul Arcei Roșii - lucru nemaiîntâlnit până acum - cât este în apele internaționale. S-a demarat, de altfel, și o anchetă.

Mult mai important, orice a spus sau n-a spus cardinalul Accosta nu prea are vreo legătură cu legile acestei țări. Nu pot controla ce se întâmplă și ce nu se întâmplă în rai sau în iad, dar o pot face aici, pe pământ. Indiferent de ce crede fiecare, legile rămân în picioare și trebuie respectate. Nu știu cine va fi sau nu pedepsit în viața următoare, dar un lucru e sigur: dacă încalci legea, vei fi pedepsit în *această* viață. Dacă ți-ai pierdut credința în orice altceva, crede în asta.

Singur în sala de conferințe din sectorul negru, Soames își mângâia lupii și se uita la buletinele de știri. Cei de la CNN și BBC anunțau că oamenii s-au mai calmat puțin peste tot. Soames zâmbi. Știa că lumea se pregătea pentru furtuna care se apropia.

VenTec. A doua zi

Se întetea furtuna în jurul platformei VenTec. Nori întunecați de zăpadă acoperiseră vârfurile munților și vânturile puneau la încercare elicopterul care-i ducea înapoi la Fundație pe cei din Consiliu.

— Ei, haide, nu e dracul chiar așa de negru, le spuse Soames liniștitor, în timp ce-i întâmpina în hol pe Carvelli, vizibil îngrijorat, și pe Knight.

Carvelli părea năucit: fața măslinie îi era palidă, iar părul, întotdeauna îngrijit, atârna acum în toate părțile. Virginia Knight arăta și mai rău: puteai citi pe fața ei toată oroarea la care fusese martoră pe Arca Roșie. Părea în pragul colapsului.

— După ce am plecat de pe Arca Roșie, a trebuit să ne furișăm afară împreună cu agenții FBI, spuse Carvelli. Cred că ne-au supravegheat încă de când am anunțat Ziua Adevărului Sufletului și, când a apărut primul semn de panică, ne-au înconjurat. Dacă am fi întârziat mai mult pe acolo, cu siguranță am fi fost nevoiți să răspundem la niște întrebări deloc ușoare.

— Aici suntem în siguranță, zise Soames, atingându-i ușor antebrațul. Trebuie să ne gândim la un alt plan și să vedem ce-o să mai urmeze.

Se uită la Tripp și Bukowski care îi urmau pe alți doi membri ai Consiliului Adevărului în Fundație. Când priviră spre Soames, fețele lor nu aveau nicio expresie în timp ce-și scuturau zăpada de pe umerii jachetelor groase. Dădură din cap și se grăbiră spre liftul care ducea la sectorul roșu.

— Unde este monseniorul Diageo? întrebă Soames. Credeam c-o să vină înapoi cu voi aici pentru... căută cuvântul potrivit... post-mortem.

Virginia Knight își scutură capul și nu scoase niciun cuvânt. Părul ei părea că încărunțise în numai câteva zile.

— A murit, zise Carvelli încet. S-a aruncat de pe puntea Arcei Roșii.

— S-a speriat, zise Soames, iar noi nu trebuie să-l imităm.

Îi conduse spre sectorul negru. Holurile Fundației erau goale. VenTec avea un generator propriu și toate accesoriile acestuia, iar mediul steril necesita doar un minimum de mentenanță. Cu excepția câtorva oameni de nădejde, evacuasă aproape pe toată lumea în ziua dinaintea revelației Papei cel Roșu.

Sticla spartă fusese curățată din sala de conferințe din sectorul negru, dar

peretele-oglinďă nu fusese pus încă la loc. Spațitul alb-albastru al laboratorului schimbăse acustica sălii de conferințe și o făcea să pară și mai rece. Cei doi lupi stăteau liniștiți. Carvelli și Knight luară loc.

Soames le turnă niște cafea din termosul din față lui, iar el sorbi din cutia lui de Cola.

Knight își prinse capul în mâini.

— Tot ce am făcut a fost în zădar - toate crimele, tot timpul pe care l-am pierdut cu ele. Nu mai avem nicio justificare pentru ele.

Soames zâmbi.

— Nu prea mai are importanță acum, nu-i așa?

Knight se întoarse spre el, contrariată.

— Am fost folosiți de Satana să facem lucrurile pe care le credeam ale lui Dumnezeu. Am făcut rău, crezând că este bine. Bineînțeleș că are importanță.

Zâmbetul lui Soames se lărgi.

— De ce? Bine, s-a dovedit că Dumnezeu este Satana - ei, și ce dacă? De fapt, sunt vești bune. Dacă nu există Dumnezeu, însemnă că nu vom fi pedepsiți pentru păcatele noastre.

— Cum poți să spui așa ceva, Bradley? Și tu ai crezut în astea. Cum poți să fii așa de indiferent?

— Hai să zicem că nu sunt atât de surprins. Arată spre față lui cu multe cicatrice. Nu te naști așa și te gândești imediat că Dumnezeu este de treabă. Dintotdeauna am crezut că ticălosul este un sadic, așa că acum este o adevărată ușurare că l-am demască. Așa se explică bazaconiile pe care le tot înșirau bisericile, încercând să găsească un răspuns la cum un Dumnezeu atotștiutor, atotputernic permite atâta rău în lume.

Zâmbi către Knight, care rămăsese cu gura deschisă.

— Dacă stai numai și te gândești, ceea ce a dezvăluit Papa cel Roșu a fost un adevăr așteptat și îmbucurător. De aceea nu prea are importanță. La urma urmei, nu s-a schimbat nimic.

— Bineînțeleș că s-a schimbat, spuse Knight mânioasă. *Totul* e schimbat.

Soames răsse.

— Nu, nu e adevărat. Singurul care s-a schimbat este lucrul *în care crezi*. Nu mai fi așa de dramatică, Virginia. Nu e ca și cum Dumnezeu și-a făcut bagajele și-a plecat. El n-a fost niciodată acolo - doar că tu nu ai știut asta. Acum, cel puțin, știi că viața e un joc de rahat, iar sorții sunt împotriva ta -

oprește-te din smiorcăială și mergi înainte.

Virginia se uită la Soames cu ochii îngustați de ură și de scârbă.

— Tu nu ai crezut niciodată în Dumnezeu, nu-i așa?

Soames nu răspunde. Dar, pentru o secundă, aproape că-i spusese totul. Nevoia de a o face să înțeleagă lucrurile secrete păstrate în inima lui era foarte mare. Dar trebuia să aibă răbdare. Așteptarea lui se apropia de final.

— Hei, hei, interveni Carvelli. Zâmbetul lui larg era forțat, dar încrederea îi revenise aproape complet. Hai să nu ne războim între noi. Am avut de trecut un obstacol, am fost dezamăgiți, dar trebuie să ne păstrăm capul pe umeri. Virginia, Bradley are dreptate. Poate ar trebui să acceptăm cursul nou al lucrurilor și să ne comportăm ca atare.

Knight oftă adânc.

Soames se aplecă spre ea.

— Virginia, trebuie să vezi jumătatea plină a paharului în toate astea. Și așa cum ai spus, am greșit - nu neapărat în ochii noului nostru Domn sau Stăpân, doar am încălcat legea.

Carvelli privi alarmat.

— Crezi că FBI-ul va găsi ceva despre Arca Roșie care să ne implice și pe noi în crimele...?

— Nu-ți face griji despre Arca Roșie. Autoritățile sunt deja prea ocupate să explice primul semn și le așteapă și pe celelalte. Totuși, să ne facem griji pentru martorii actelor criminale și de răpire.

Oroarea de pe fața lui Knight creșcu.

— Ce tot spui acolo?

— Amber Grant și Miles Fleming sunt niște persoane incomode.

— Da, dar Papa cel Roșu a spus să nu le facem niciun rău, zise Knight dintr-odată. El spunea că violența...

Soames pufni.

— Dar *se înșela*, nu? Încă n-ai înțeles nimic, Virginia. Papa cel Roșu era un nebun arogant care s-a înșelat pe el însuși, neștiind nimic. Se uită drept la Carvelli, și apoi la Knight. Uite, e foarte simplu. Fleming și Grant trebuie reduși la tăcere pentru totdeauna, așa că trebuie să dăm deoparte acest episod trist și să mergem mai departe cu viețile noastre. Virginia, nu mai face fața asta îngrozită. Nu mai ai nevoie de conștiință deloc, de vreme ce nu mai este niciun Dumnezeu care să te răsplătească pentru faptele bune.

— La naiba cu Dumnezeu! urlă Virginia. Cum rămâne cu *umanitatea* din

noi? Cu credința noastră *umană* în bine și rău?

Soames șopti, parcă misterios:

— Cum să rămână, Virginia? Ce vrei să spui despre această umanitate pe care ai descoperit-o dintr-odată? Este aceeași umanitate care ți-a permis să participi la moartea a sute de pacienți în faze terminale, și asta numai fiindcă aveai credința că-l servești pe Dumnezeu?

**Camerele securizate din sectorul negru
Două ore mai târziu**

În apartamentul ei, la două uși de camera lui Fleming, Amber dormea. După ce asistase la moartea mamei sale, fusese prea zbuciumată ca să poată dormi. Dar totul se schimbase după incidentul din Ziua Adevărului Sufletului, în ciuda tulburărilor care-i urmaseră. Căzu într-un somn adânc, parcă cel mai bun de când se născuse. I se strecură prin oase, relaxându-i mușchii și împrăștiindu-i neliniștea și oboseala.

Intră în starea de vis cu o seninătate calmă, fără niciun efort și fără să dea semne de încordare. Dimpotrivă, era liniștită și pleoapele rămaseră închise, respirația regulată, chiar dacă globii oculari se mișcară atunci când intră în starea de somn REM.

Apoi, ca și înainte, mintea ei se îndreptă spre tărâmul morții.

* * *

Întunericul o învăluie ca un cocon de catifea și starea de calm parcă o amorti. N-o putea ajunge niciun rău. Chiar și acum, când vedea raza de lumină atât de cunoscută și trecea prin vârtejul cel negru. De această dată, nu era singură în călătoria sa. Simțea o prezență acolo, mergând în fața ei. Parcă ea și Ariel nu ar fi fost niciodată separate în timp ce se apropiau de conul de lumină. Se contopeau și deveneau una, iar ce știa Ariel îi era cunoscut și lui Amber.

Trecând cu toată viteza prin întuneric, înțelese că Ariel o aștepta pe tărâmul nimănu, la granița dintre viață și moarte. Răbdarea surorii ei se topise în ziua în care Bradley Soames detectase prima dată sufletul uman în experimentele lui pe pacienții aflați pe moarte. În acea zi, dualitatea particulă-undă a sufletului și a corpului se prăbușise, și atinsese atât de tare membrana universală care lega viața de moarte, încât o afectase până și pe Ariel și-o făcuse pe Amber, sora ei geamănă prinsă în mreje, să simtă durerea.

Visele lui Amber despre moarte erau provocate de dorința lui Ariel de a-i spune lui Amber să-l avertizeze pe Soames să înceteze. Legătura lor era în așa fel concepută încât, de fiecare dată când Ariel încerca să folosească

momentul coborârii surorii ei în starea de vis pentru a pătrunde în universul ei, nu reușea decât să o îndeparteze și mai tare. Cu cât Ariel împingea mai vehement ușa spre viață, cu atât mai repede Amber se ducea spre moarte. În mod ironic, experimentele lui Soames asupra lui Amber au eliberat-o pe Ariel și i-au permis să ia legătura cu ea în acele intervale întârziate de după moarte. Iar acum, când sora ei o ducea prin lumină, Amber știa că Ariel voia să-și ia rămas-bun. Și că voia să-i arate ceva.

La intrarea în con, se mișcau așa de repede încât lumina părea că stă neclintită împrejurul lor ca un vârtej înghețat de particule de argint. Nu mai trecea prin acea lumină, ci era una cu ea, topindu-se cu fotonii care o înconjurau. Și nu-i era teamă, fiindcă Ariel era cu ea. Pentru câteva momente, fură împreună, unite, dansând în acord perfect. Pe măsură ce se apropie de vârful conului, o stare de extaz o cuprinsese. Apoi, deveni conștientă că îndeplinește mai multe roluri - era încă o parte independentă - ea însăși -, dar și o parte din sora ei și, de asemenea, o părticică din mai marele univers, dintr-un sine mai cuprinzător.

După aceea, o supernovă de lumină orbitoare albă-albastră amestecă totul, și o volbură de lumină o risipi și o reconstitui la loc, așa cum fusese.

Deodată, furtuna de lumină se opri, iar ea era singură, așteptând să fie trasă din lumină, înapoi la viață. Nu simți nicio tristețe sau că ar fi pierdut ceva. Se percepse, pentru prima dată, ca o ființă completă. Încă lângă vârful conului, putu să vadă din nou lumina care acum era plăcută vederii. Precum un alpinist pe cel mai înalt platou însorit, i se arătă unde se dusese sora ei. Și mama ei adoptivă. Și toți cei pe care îi iubise.

Într-o clipă de revelație, înainte de a fi trasă înapoi în vârtej, apucă să vadă ceea ce se afla în spatele sursei de lumină și ce trăia în lumea de dincolo.

* * *

— Amber, trezește-te! Trezește-te!

Confuză și tulburată, Amber nu-și dădu seama dacă vocea venea din visele ei sau era din lumea reală. Apoi, deschise ochii și-l văzu pe Soames în semiîntunericul ușii întredeschise, flancat de cei doi lupi.

— Voiam să mă asigur că ești bine, șopti el.

După tot ce i se întâmplase lui Amber în ultima săptămână, grija lui era total nepotrivită, nelalocul ei.

Amber se dădu jos din pat și merse spre el.

— Chiar nu înțeleg cum de tu și Accosta ați făcut parte din aceeași echipă...

tu n-ai crezut niciodată în el, nu-i așa? Știai ce va descoperi. Și mai știai c-o să fie ceva teribil.

— Amber, am vrut numai să știu ce se va întâmpla după ce murim. Cam ce încercase Miles - orice om de știință adevărat ar face-o dacă ar avea tehnologia necesară. Am avut tehnologia pe care tu m-ai ajutat s-o dezvolt. Tot ce am făcut a fost să caut adevărul. E chiar așa de rău?

— Dar cum ai făcut-o, omorând și răpind oamenii?

— A fost necesar, Amber.

— De ce?

— Ce să descopăr *adevărul*.

— Dar tocmai asta e ciudat, Bradley. Nici nu sunt sigură că asta *este* adevărul. Sau cel puțin, nu tot adevărul. E mult mai mult...

— Crezi? o întrerupse Soames. Fața lui se schimonosi în semiîntuneric, parcă încercând să-i ghicească gândurile. Nu, zise el, abrupt. Nu mai e nimic. Nu e decât un singur adevăr. Iar când vor apărea semnele, vei înțelege și tu.

Ea veni mai aproape.

— Dar dacă Accosta nu a spus decât jumătate de adevăr, Bradley? Chiar nu-ți pasă să afli dacă a greșit? Pe naiba, chiar îmi doresc să fi greșit. Așa ar fi normal. Chiar și tu vrei asta, nu, Bradley?

El se întoarse și plecă, iar lumina de pe coridor îi făcu ochii să lucească. Dintotdeauna Amber îl considerase un ciudat, dar trecuse cu vederea acel detaliu, fiindcă îl considera prea deștept și prea bolnav. Dar în acea clipă, știu că e mai mult decât atât. Nu era numai excentric sau lipsit de sentimente. Nu văzu răutate în ochii lui, ci altceva mult mai înfricoșător.

Văzuse un vid.

Camerele securizate din sectorul negru

Douăzeci și patru de ore după anunțul Papei cel Roșu, presa dezvăluie ceea ce constataseră agenții FBI de la bordul Arcei Roșii, grupul de savanți de renume mondial și o delegație de la Institutul de Miracole din Vatican. Fuseseră luate mărturii de la toți cei care luaseră parte personal la eveniment, incluzându-i pe invitații de frunte din cultele mari.

Toți fuseseră înclinați să numească înșelăciune revelația Papei. Dar după ce analizară cadavrul și echipamentul sofisticat, nu putură decât să confirme că singura informație din hologramă venise din NeuroTranslator, iar singura sursă a semnalelor din NeuroTranslator fusese casca de pe capul lui Accosta. Acea recunoaștere tehnică și mărturia celor care fuseseră la bordul Arcei Roșii în timpul anunțului nu lăsase comitetului nicio altă opțiune decât să ajungă la concluzia că „nu știau ce anume s-a întâmplat”. O altă sursă neoficială fusese citată; spunea că dacă acela era un vicleșug tehnic, „înșelăciunea nu fusese mai puțin miraculoasă decât sufletul lui Accosta vorbind după moarte...”

Directorul adjunct Morgan Jones, șeful Investigațiilor din FBI, un bărbat înalt de culoare, susținuse două conferințe de presă în care se arătase destul de sigur pe concluzia inițială, dar fără să spună nimic concludent. Reticența lui și refuzul Vaticanului de a comenta revelațiile Papei cel Roșu nu făcuseră decât să întărească rezultatele găsite și ultimele cuvinte ale lui Accosta.

Închis în camera lui, Fleming nu simțea decât oroare în timp ce se uita la televizor. Nu putea deloc să stea liniștit, cu mintea alergându-i într-o cursă, încercând să proceseze toată informația pe care o primise, astfel încât să se poată decide în privința părerilor personale. Nu pusese geană pe geană de când auzise vorbele Papei cel Roșu și era mai mult ca sigur că aveau un sâmbure de adevăr în ele. Ceea ce dezvăluiseră Accosta era prea aproape de singura teorie care avea sens în viziunea lui ateistă: religia era o forță malignă în lume.

Zgomotul din fața ușii îi întrerupse gândurile. Deschise și-l văzu pe Bradley Soames. Lupii stăteau liniștiți în spatele lui. Bărbatul zâmbea, jubilând.

— Cum te mai simți, Miles?

Fleming nu răspunde.

— Spune-mi, zise Soames, aducând lupii în cameră și închizând ușa. Cum te simți când vezi că temerile tale aveau temei? Se arăta interesat. Cum te simți să știi că fratele tău mai suferă și acum, iar tu nu ai încercat să-l salvezi? Cum face un tip ca tine, care a încercat toată viața lui să aline suferința din lume și care s-a bazat pe uitarea care te înghite pe lumea de dincolo, să se împace cu gândul că de fapt moartea aduce suferință *veșnică*?

Fleming nu zise nimic și nici nu se uită la Soames.

— Cum s-or simți părinții tăi, știind că fiul lor mai mare este mort, iar cel mai mic a refuzat să-l salveze? Cum se simte nepotul tău? Jake, nu? Cum o să primească el asemenea vești? Cred c-o să-l distrugă, nu crezi?

Fleming nu scoase o vorbă.

— Nu te simți prea rău, Miles, continuă Soames. În unele privințe, aveai dreptate. Nu există divinul Dumnezeu. Nu există un ultim judecător care să se asigure că toți primesc plată după fapte. Există numai un Domn al Haosului. Singura diferență dintre ce ai crezut atunci și acum este că, atunci când mori, haosul și suferința vor dăinui la nesfârșit.

Fleming căzu în genunchi, cu lacrimi curgându-i râuri pe obraji.

Soames se apropie de el.

— Îmi pare rău de tine. Cred că ți-e greu să te suporti, știind soarta la care l-ai împins pe fratele tău.

Deodată, Fleming atinse mâna lui Soames și o strânse cu putere într-ale lui. Lupii se neliniștiră, dar Soames le făcu semn să stea cumiți.

— Nu are rost să mă implori, Miles. Nu te pot ajuta. Nu acum. Râse scurt. Oh, sau poate te rogi? Eh, chiar ar fi prostesc. Își retrase mâna. La ce bun să te rogi când nu te aude nimeni? Leși cu lupii din cameră, fără zgomot.

Cu mâinile împreunate, Fleming stătu pe podea până când auzi că se închise ușa. Apoi, se ridică încet și deschise palmele.

Camera de comunicare, sectorul alb

Virginia Knight, cu fața fără nicio expresie, era amortită, învăluită de absența credinței sale. Puse telefonul prin satelit la locul lui. Nu mai avea decât o variantă.

Ieși din cameră, merse ca o somnambulă prin sectorul alb, pustiu, spre ieșirea prin care se vedea cum se aduna zăpada afară. Cu discul ei, deschise ușa la camera de urgență din apropierea holului. Neștiind ce să aleagă, se uită printre provizii și alese articole preambalate pe care le înghesui într-un rucsac.

Apoi, oftând, plecă de acolo și urcă în inima Fundației, spre sectorul negru.

Sectorul negru

Amber se plimba de colo-colo prin cameră, iar pașii ei frenetici măsurau haosul din mintea sa, plină de gânduri contradictorii. Ce văzuse în ochii lui Soames îi mărise neliniștea despre revelația lui Accosta. Fusesse martoră la primul semn, așa cum fusese prezis, și asta o făcuse să creadă că există un sâmbure de adevăr în vorbele Papei. Dar visul dinainte îi spunea altceva.

Se așeză pe pat, cu capul în mâini. Încă nu știa cu siguranță ce voise Ariel să-i arate, dar un lucru era sigur: sora ei era într-un cu totul alt loc decât cel descris de Papa cel Roșu.

Pentru a se calma, se gândi la ultima dată când o văzuse pe mama ei în viață. Dormea în rezerva de la casa de sănătate, lumina de amiază se strecura printre perdele, și se vedea verdeața de afară. Acea imagine o liniști de parcă mama ei îi pusese o mână pe frunte și o răcorise.

— Poate Ariel încerca să-mi spună ceva, zise ea cu voce tare. Ceva ce trebuie să spun lumii...

Amber se uită la camera ei în acea clădire bine ascunsă pe crestele insurmontabile ale Cercului Arctic. Chiar dacă știa ce să spună lumii, cum avea să ajungă la ea? Acel loc parcă nici nu aparținea lumii.

Clic.

Amber se întoarse repede și se uită la ușă.

Nu-i fusese niciodată frică de Soames, dar acum simți cum se acumula tensiunea ca pentru o nouă confruntare. Se ridică și așteaptă cu ochii țintă la intrare.

Ușa se deschise ușor.

Silueta nu era a lui Bradley Soames, era prea înaltă.

— Amber, șopti repede acea umbră și păși în cameră. Hai să ieșim de aici.

Amber rămase mută de uimire și inima îi bătu cu putere.

— Miles, cum naiba ai intrat aici? Mai precis, cum de ai ieșit din camera ta?

— Hai să zicem că am împrumutat o cheie de la Bradley. O să-ți explic mai târziu. Acum, trebuie s-o ștergem de aici cât mai repede.

Sectorul negru

Pe coridoarele întunecate, pustii, era o liniște înșelătoare.

— Ai vreun plan? îl întrebă Amber.

— Toate la timpul lor, zise Fleming. Întâi, să ieșim din sectorul negru. Apoi, ne ducem spre camera de comunicare din sectorul alb și o să folosim telefonul cu satelit ca să sunăm exteriorul.

— Pe cine?

— FBI-ul, oricine o să ne asculte.

Nu prea-i păsa pe cine sunau, atât timp cât le spuneau despre situația în care se aflau și despre rolul lui Soames în ultimele evenimente. Grija lui mare era pentru ce aveau să facă după aceea. Avea să dureze un timp până veneau ajutoarele, iar până atunci erau la mâna lui Soames. Dacă ar fi fost singur, ar fi coborât pe munte și s-ar fi dus la cabana pădurarilor pe care o văzuse când venise acolo. Dar era și Amber la mijloc.

Aflați la câțiva metri de ușa care dădea spre sectorul negru, Fleming văzu un om de pază prin geam. O împinse pe Amber în umbră și șopti:

— Când o să se dea mai încolo, am să încerc să deschid ușa.

Câteva secunde mai târziu, garda se îndepărtă.

— Hai, zise Fleming, și o conduse pe Amber spre ușă.

— Cum o s-o deschizi? se interesă Amber.

— Cu asta. Își deschise mâna dreaptă. Am luat-o de la Bradley.

Amber se uită la bucățica neagră din palma lui, cu o parte care strălucea în lumina chioară. Apoi, se strâmbă.

— Ce scârbos!

— Ne-a dus până aici, n-o lua așa. Aranjă bucățica de piele pe arătătorul lui drept și-l puse pe încuietorea de la ușă.

Simți o senzație de cald când scannerul de ADN trecu peste ea, apoi se uită la lumina roșie și se rugă ca garda să nu se întoarcă. Lumina era tot roșie și imediat se gândi la o alarmă care îl avertiza pe Soames.

— Haide, ticălosule, murmură el, scuturând pielița. Simți cum Amber era tot mai neliniștită, lipită de el.

Deodată, lumina se făcu verde, iar ei răsuflară ușurați.

Se deschise ușa, iar ei fugiră din sectorul negru, în direcția opusă celei în care o luase omul de pază. Când intrară în sectorul alb, Fleming avu senzația ciudată că erau urmăriți. Își întoarse capul de două ori, dar locul era pustiu. În stânga lui, era un geam fumuriu, prin care se vedea priveliștea de afară în toată splendoarea sa. Zăpadă grea, frământată de vânturile care o ridicau în văzduh.

Amber arătă spre o ușă care dădea spre un coridor în stânga.

— Aici, spuse ea.

Ușa de la camera de comunicare era deschisă, și se zăreau trei telefoane gri, prin satelit, aliniate pe o masă din centru. Fleming, căruia îi mai trecuse sperietura, îl luă pe primul și-l puse la ureche.

— Pe cine sunăm? îl întrebă Amber, din spatele lui.

Fleming încercă să-și aducă aminte numele celui pe care-l auzise la știri.

— Pe agentul FBI care a condus investigația.

Se auzi un sunet în spatele lor, iar Fleming nici nu apucă să se întoarcă. O voce spuse:

— N-o să suni pe nimeni. Nu funcționează niciun telefon. A fost întreruptă legătura cu exteriorul.

Fleming se întoarse, cu un ghem în stomac. Virginia Knight era în pragul ușii, cu ochii injectați și cu fața palidă, ca de mort.

Ea băgă mâna în buzunar.

— Asta e pentru tine, Miles, zise ea. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta...

Fleming se mișcă atât de repede, încât Amber uită să respire. O clipă fusese lângă ea, cu telefonul în mână, iar în cealaltă sărea prin aer, aruncând-o pe Virginia Knight la pământ.

Knight nici nu încercă să se lupte în timp ce Fleming băgă mâna în buzunarul ei, scoase discul de acces și se aplecă asupra ei.

— De ce nu merg telefoanele? întrebă poruncitor. Vocea îi era mânioasă.

Knight se uită fără nicio frică la el.

— Bradley a tăiat orice legătură cu exteriorul, răspunse ea. Nici eu nu pot să sun pe nimeni. Numai el poate.

— De ce?

— Nu știu. Cred c-a înnebunit de tot. Tot ce știu este că vrea să vă omoare. Trebuie să ieșiți de aici și să căutați ajutor.

— Și cum naiba să reușim? se răsti Amber. Trebuie să coborâm muntele.

— Asta e singura cale, spuse Fleming cu amărăciune.

Knight se uită la el.

— Lasă-mă să te ajut. Am hărți și planuri ale acestui loc.

— Unde?

— Într-un rucsac, în sala cu echipamente de protecție.

Fleming se uită la ea pentru câteva secunde, apoi o trase în sus.

— Să mergem.

Străbătură ceea ce rămăsese din sectorul alb, pustiu, și în câteva minute erau în fața ușii de la intrare. Fleming văzu afară zăpada îngrămădindu-se în fața ușilor cu V-ul gravat pe ele. La stânga lui, era camera cu echipamente de protecție, în care se aflau costume de alpinism, provizii și haine potrivite pentru vremea aspră din acele locuri. Folosind discul de la Knight, deschise ușa și le împinse pe femei înăuntru.

Pe un perete erau aliniate echipamente de protecție, toate de culoare roșie, strălucitoare, cu simbolul North Face pe ele. Diferite de hainele normale, ele nu atârnavă de umerase, ci stăteau în picioare pur și simplu, ca niște armuri. Fiecare costum avea un cablu care pornea de la piciorul stâng și era băgat în priză. În spatele costumelor, erau șiruri întregi de clăpări. Pe un raft se vedeau căciuli groase, cu vizete pentru zăpadă și lanterne. Pe peretele opus, pe rafturi deschise, se aflau provizii și diverse echipamente pentru alpinism:

târâcoape, frânghii, fierăstraie și săpăligi de zăpadă, picoane. Fleming fu impresionat, în special de costumele de supraviețuire: erau ca niște piese de artă, similare cu cele pe care le folosiseră pe Chamonix cu un an și jumătate în urmă.

În colțul din stânga al camerei, erau două seturi de costume, frumos așezate pe o bancă - unul mare și unul mic. Lângă bancă, era un rucsac burdușit.

— Aveți câte un set fiecare, iar rucsacul e plin cu cele necesare. Tu știi mult mai bine de ce lucruri ai nevoie decât mine, Miles, așa că mai bine vezi dacă lipsește ceva și ajut-o și pe Amber să se echipeze. Knight băgă mâna în rucsac și scoase un palm-top și i-l întinse lui Fleming. Are o hartă a zonei și planurile vechiului așezământ Alascon Oil. E chiar și o cabană de pădurari prin apropiere, în partea de est.

Fleming încuviință.

— Am văzut-o și eu din elicopter când am venit înapoi.

— Costumele voastre sunt echipate cu microfoane și transmițătoare pentru a vă contacta unul pe altul și a trimite semnale în caz de primejdie dar pentru legătură la distanță mai mare, trebuie să mergeți la pădurari. Se pare că nu e nimeni acolo acum, dar au un echipament de comunicații foarte bun. Puteți transmite de acolo. Grăbiți-vă, nu aveți prea mult timp la dispoziție.

Fleming începu să se uite prin rucsac, în timp ce Amber intra în costum.

— De ce faci toate astea, Virginia? întreba el.

— Mi-aș fi dorit să fac mai mult, dar nu pot ajunge la elicopter.

— De ce vrea să ne omoare? zise Amber. Știu că reprezentăm un pericol, dar oricum nu putem ieși de aici.

— Nu are niciun sens. Am încercat să sun autoritățile chiar înainte de-a veni să vă iau. Am vrut să mă predau și să cer ajutor dar, după cum ați văzut, n-am putut telefona. Și, chiar dacă aș fi scăpat de acest haos, ar fi trecut mult timp până s-ar fi așezat apele. Umerii îi căzură. Părea pierdută, tulburată. Dacă se vor așeza vreodată.

— De ce ne ajuți, Virginia? o întrebă Fleming încă o dată. De ce acum?

— Am greșit și încerc să-mi repar greșeala. Îmi pare rău că am lăsat să se întâmple ce s-a întâmplat - ceea ce am făcut să se întâmple.

— Dar de ce? insista Fleming, pe când verifica legătura prin cablu între costumul lui Amber și clăpării ei. Dacă nu există Dumnezeu, nu e cazul să-ți pui viața în pericol pentru noi. Nu te îngrijorează ce-o să-ți facă Bradley

pentru asta?

— Ba da, dar nu prea mai contează acum. Am făcut totul - bun și rău - fiindcă m-am gândit că-l serveam pe Dumnezeu prin misiunea Papei cel Roșu. Acum, după ce s-a întâmplat, nu mai e nimeni să-mi facă nimic. Nu mai am nimic de pierdut, nimic în ce să cred - cu excepția mea. Dacă nu mă pot agăța de ideea că viața mea este prețioasă, atunci am făcut totul degeaba.

Fleming îi văzu disperarea și tulburarea și parcă o recunoscuse pe femeia pe care o știa de la Barley Hall.

— Vino cu noi, zise el.

— Nu, nu pot. Trebuie să-l păzesc pe Soames. Nu e chiar cine credeam eu că este. Mi se pare că el știa ce o să zică Papa cel Roșu. Mai sunt multe de descoperit.

— Crezi că revelația Papei cel Roșu nu a fost neapărat întregul adevăr? zise Amber.

Fleming se întoarse întrebător spre Amber, dar înainte să zică vreun cuvânt, Knight spuse:

— Ai văzut primul semn - întunericul și ce s-a întâmplat după aceea. Acela a fost primul călăreț din Apocalipsă. În Biblie, Apocalipsa spune că primul călăreț va răspândi neliniște pe întreg pământul. Ceilalți călăreți îl vor urma și tare mă tem că vor dovedi revelația Papei ca fiind întregul adevăr.

— Nu e chiar așa de simplu, zise Amber. Nu poate fi. E mult mai mult decât atât, presimt eu.

Apoi, Fleming auzi un zgomot care îl îngrijoră. Inima începu să-i bată mai tare, iar mușchii lui se pregătiră pentru fugă. Se întoarse spre Amber, verifică încă o dată costumul: toate microfoanele și transmițătoarele erau funcționale, clăparii transmiteau energie costumului în timpul mișcării.

— Simți aerul cald dintre corpul tău și costum? o întrebă Fleming.

Ea dădu din cap că da.

— Bun. Ține fermoarele închise și urmează-mă. Reveni la Knight, care se uita prin ușa de sticlă, spre intrarea în clădire. Ești sigură că nu vii cu noi? o întrebă Fleming.

Ea nu răspunse, deschise numai ușa și se îndreptă spre intrarea principală.

Aruncându-și rucsacul peste umăr, Fleming fugi în aceeași direcție. Apoi, auzi acel sunet încă o dată.

Lupii urlau.

Cu coada ochiului, văzu o mișcare și se întoarse. Soames stătea la vreo

cincisprezece metri de el, chiar lângă camera de unde ieșiseră. Lupii îl încadrau, cu ochii larg deschiși și cu blana zbârlită.

Fleming se opri lângă Knight, în cadrul ușii, și se întrebă cum o să-i ajute acele costume împotriva lupilor. Aveau o structură de aluminiu în ele, dar era pentru prinderea frânghiilor. Iar straturile de material erau ușoare și făcute pentru frig, nu pentru colți și gheare.

— Oh, plecați așa de repede? zise Soames liniștit. Fața lui plină de cicatrice era mânioasă, cu ochi holbați și ficși. Arăta de parcă urma să explodeze într-o secundă.

— Lasă-i să plece, Bradley. Vocea Virginiei Knight tremură puternic. S-a terminat. Proiectul Adevărul Sufletului nu mai are nicio importanță. Tu și așa n-ai crezut în el niciodată. Nu ai fost niciodată unul de-ai noștri.

— Oh, ba am fost. Am fost întotdeauna un adept, Virginia. Numai că nici tu, nici Accosta nu v-ați învrednicit să mă întrebați în *cine* cred.

Un tremur trecu prin vocea Virginiei.

— În acest caz, ai obținut ce ai vrut. Ai câștigat. E suficient. Nu trebuie să mai rănești sau să omori alți oameni.

— Asta ai vrut, Bradley? întrebă Amber scurt. Să arăți lumii că diavolul este cel care conduce?

Soames zâmbi ușor.

— Nu prea mai are importanță acum, nu-i așa, Amber?

— Ba are, zise Amber, pentru că Adevărul Sufletului al Papei cel Roșu s-ar putea să nu fie singurul adevăr.

Ochii lui Soames se micșorară și Fleming sesiză un fel de înțelegere între cei doi.

— Cred că *înțelegi* de ce nu te pot lăsa pe tine sau pe Miles în viață, zise Soames.

Carvelli apărură din sectorul alb, în spatele lui Soames.

— Bradley? Virginia? Ce se petrece aici?

În acel moment, Knight făcu două lucruri. Primul, îl împinse cu putere pe Fleming. Pierzându-și echilibrul, el făcu un pas înapoi, peste prag, în noaptea înghețată. Astfel, le trase pe Virginia și pe Amber după el. Knight scoase discul din încuietoare, închizând ușile și pe ei trei afară.

Se uită la Soames prin geam. În costumul ei bleumarin, dârdâia toată de frig, dar nu îi era frică. Chiar și când Soames puse mâna pe încuietoarea ușii, ea strigă la el:

— Bradley, știi de ce mărturia Papei cel Roșu nu te-a surprins deloc. Fleming și Amber traseră de ea, dar Virginia nu se mișcă. Se uită la Fleming și spuse:

— Du-te.

— Nu fără tine, spuse el.

— *Du-te*, țipă ea, apoi se întoarse spre Soames, care murmură ceva în timp ce lupii săi urlau și zgâriau ușa, disperați să iasă afară.

În momentul în care Soames atinse încuietoarea și se deschise ușa, câinii înnebuniră.

Fleming o apucă pe Amber de braț.

— Mai bine să plecăm. Apoi se întoarse spre Knight și citi în privirea ei că nu avea să vină.

— Fugi, Miles, îi strigă ea. O să-l mai întârzii. Apoi, se întoarse spre Soames. Chiar și când primul lup ieși pe ușă și se repezi la ea, o auzi zicând calm: Tu nu-l slujești doar pe Satana. Tu...

Să fi fost vânturile urlătoare sau primul lup care-i sfârtecăse beregata, fiindcă nu i se mai auziră cuvintele. Când îl văzu pe al doilea lup că se repede la gâtul ei, Fleming își jură s-o salveze pe Amber. Nu apucă să vadă cum se înroșește zăpada împrejurul Virginiei sau pe Carvelli cum se uita de dincolo de geam, oripilat. Nici pe Bukowski sau pe Tripp care fugeau spre ieșirea din Fundație.

Își folosea toată energia ca să o conducă pe Amber prin vântul tăios, în noaptea înzăpezită.

Lui Amber îi făcu bine aerul rece și ordinele scurte: o ajutau să nu se mai gândească la ce văzuse sau la ce avea să urmeze.

— Stai lângă mine și fă ce-ți spun, îl auzi pe Fleming strigând în difuzoarele căștii ei.

Alergând peste platforma de oțel, el trase o frânghie din rucsac. Legă un capăt de un cârlig al costumului ei, iar celălalt capăt de costumul lui.

— O să coborâm prinși de coardă până unde putem să ne agățăm, astfel o să ne prăbușim, de acord?

— Bine, răspunse ea, deși nu prea înțelegea despre ce vorbește. Îi era greu să alerge în cizmele acelea, fiindcă crampoanele din tălpi se înfingeau în gheață. Unde mergem?

Fleming arată spre întunericul din față. Ea nu vedea nimic dincolo de luminile de securitate de la VenTec.

— Aprinde lanterna de la costum.

Apăsă pe un buton, așa cum îi arătase când se îmbrăcase, auzi un clic și lumina se aprinse. Se bucură, dar parcă luminița aceea nu se potrivea cu ținutul rece și neprietenos.

Fleming se opri la câțiva metri în față, se aplecă și dispăru. Ea alergă, întorcându-și capul dintr-o parte într-alta, încercând să-l găsească în vârtoarea de zăpadă.

Apoi, îi auzi vocea.

— Oprește-te și uită-te în jos.

La un metru jumătate de ea, văzu șina de la rampa de lansare și eliportul. Dincolo de astea, nimic. Aplecându-se, îl văzu pe Fleming cum se lega de unul dintre picioarele structurii. Era impresionată de cât de repede se lăsase în jos. Arăta așa de încrezător, legându-se deasupra abisului cu eleganță. Fleming ridică mâna dreaptă și-i făcu semn să-l urmeze.

Ea ezită.

— Vino, o îndemnă el în difuzoarele căștii. Sari peste șina de la rampă și vino spre mine. Sunt legat de bază și tu ești legată de mine - dacă o să cazi, o să te prind.

Ei nu-i plăcuseră niciodată înălțimile. Niciodată.

— Hai, vino, se înmuie el. E mai sigur să vii aici jos decât să stai acolo sus.

Ea ezita încă, nu avea curaj să se miște.

Auzi lupii, îi simți îndreptându-se către ea și frica de ei înăbuși frica de înălțimi. Se urcă pe pantă și se apropie de marginea văii. Inima îi bătea foarte tare; se uită în jos și lumina lanternei sale se opri pe Fleming. Mâna lui dreaptă era întinsă după ea. Dar îi despărțea o distanță de vreo doi metri.

— Cum naiba ai ajuns acolo? îl întrebă ea.

— Am căzut.

— Poftim?

— Fiindcă așa am vrut. M-am lăsat să cad până la prima traversă și am ajuns aici.

Ea auzi tropăituri de pași în urma ei și urlete.

— *Aruncă-te acum!* îi ordonă Fleming.

Respiră adânc, își întinse picioarele și alunecă de pe platformă. Spre surprinderea ei, crampoanele și clăparii se lovira de traversă, care era mai lată decât se așteptase, și astfel ajunse la Fleming. Răsufală ușurată când acesta își încolăci brațul în jurul ei.

— Foarte bine, zise el. Acum va trebui să ne ducem până la bordura aceea de gheață. De acolo, vom coborî în rapel...

— În rapel?

— Un alt cuvânt pentru coborârea pe o frânghie, astfel încât să te pot sprijini. Nu te speria, e foarte ușor.

— Pe bune?

Prin vizeta de zăpadă, ea îl văzu cum se strâmbă.

— Ei, nu chiar, recunosc el. În astfel de condiții, o să fie al naibii de greu.

— Așa e, spuse ea încet, dorindu-și să nu-l fi întrebat, și încercă să-i copieze fiecare mișcare în timp ce se îndreptau spre terasa de gheață. Părea că el știe din instinct cel mai bun traseu.

Pe terasa de gheață era ceață și vântul bătea mai puțin acolo. Amber voia să-și tragă sufletul, dar Fleming căuta deja în rucsac și scotea ciocane de spart gheața, frânghie și piroane, îi arătă o altă terasă de gheață, mai în jos.

— Trebuie să coborâm acolo pe coarda și să sperăm ca putem merge în zigzag pe latura asta până ajungem la baza crestei. Apoi, ne îndreptăm spre est. Coborârea la cabana pădurarilor o să fie grea, dar dacă faci ce îți spun, o să reușim. Tăcu pentru o secundă. Fir-ar să fie, cum de-a ajuns aici jos așa de repede?

Fiori trecură pe spatele lui Amber când văzu o pereche de ochi galbeni că

se îndrepta spre ei din ceață.

Fleming înjură și arată spre dreapta. Al doilea lup venea din direcția opusă.

Înainte să se mai gândească, Fleming avea deja două piroane în mână. Îi dădu și ei o pereche și-o fixă în terasă. Lovi peretele de gheață pentru a face loc de pus piciorul, în timp ce folosea piroanele pentru a se fixa pe suprafețele imposibile. Făcea ca totul să pară așa de ușor.

— Nu avem timp să coborâm în rapel, spuse el. Pune picioarele în locurile pe care le-am făcut și bagă piroanele în gheață pentru a-ți sprijini partea de sus a corpului. Nu-ți fie frică. O să fac locurile astea unul lângă altul.

De această dată, Amber nu mai ezită, ci se agăță de margine, găsi locurile de sprijin ale lui Fleming și începu coborârea.

Următoarea terasă era probabil la zece metri în jos, dar ca să ajungă acolo trebuia să meargă în diagonală și distanța păru mai lungă. După câțiva metri, o dureau pulpele de la crampe, și nu-și mai simțea brațele. În curând, și spatele începu s-o doară puternic. Dar în momentul în care se oprea puțin, urletul lupilor o îndemna să meargă mai departe.

Piciorul drept. Piciorul stâng.

„Ține-te.

Mută dreptul în locul următor. Mută stângul în locul următor.

Ține-te.“

Era ca o tortură, ritmul acela susținut care accentua durerea.

Sprijin, sprijin, ținut. Mutat, mutat, ținut.

Nu avea niciun respiro și numai simplul act al statului pe verticala muntelui era agonizant, darămite să se mai și miște. Gheața era tot ceea ce vedea în fața ei, la câțiva centimetri distanță, colorată în verde și albastru de la lanterna de pe cască. Plămânii ei simțeau o acută nevoie de aer, de parcă era sub apă, sufocându-se într-o mare frumoasă, dar înghețată.

Chiar când credea c-o să moară, două brațe puternice o ajutară să ajungă la terasa de jos. Picioarele i se înmuiară și căzu în zăpadă.

Se auzeau lupii, urlând de undeva deasupra lor. Fleming începu să-i maseze pulpele și zise:

— Bravo. A fost greu. O să fie mai ușor de aici încolo, o să coborâm în rapel. Odată ce ajungem la baza crestei, ne putem odihni pe platou.

Amber lăcrima, era secătuită și o durea tot corpul.

— Nu cred că pot să merg mai departe.

— Ba poți, insistă el. Nici măcar nu era obosit.

— Du-te fără mine. Unul din noi trebuie să-l oprească pe Bradley. E ceva în neregulă cu ceea ce a spus Papa cel Roșu - și cred că Bradley e în spatele afacerii ăsteia. Unul din noi trebuie să supraviețuiască și să-l oprească.

— Sst. Păstrează-ți energia pentru când vom coborî de pe munte.

— Dar eu mai mult te țin pe loc. Trebuie să te duci singur.

— Nu, nu. Suntem împreună în toată chestia asta. Fleming o ridică în picioare. Cum naiba au ajuns așa de repede aici jos?

Ea se uită peste umăr și văzu două umbre gri de-a lungul crestei. Lupii alergau spre ei, mâncând pământul. Fleming o trase în jos și după el de-a lungul terasei, spre inima muntelui. Amber își imaginează cum se apropiau lupii din ce în ce mai mult - doar aici erau acasă la ei.

Deodată, Fleming se opri. Ea se uită în aceeași direcție cu el și văzu cum terasa se termina la vreo douăzeci de metri în fața lor și începea un perete de gheață, împiedicându-le brusc retragerea. La trei metri deasupra, unde se întâlnea cu suprafața de gheață, ieșea în afară o țeavă lungă de doi metri și jumătate.

Fleming desfăcu frânghia care-l lega de ea și o împinse înspre bordură.

— Mergi până la capăt și așteaptă-mă.

Amber se uită speriată peste umăr, la lupi. Erau aproape.

— Tu ce-o să faci?

— Sper să am noroc, zise el, și în timp ce ținea ambele piroane deasupra capului începu să sară în susul și josul bordurii. La dracu', fugi, fugi! îi strigă el, în timp ce ea înțepenise uitându-se la el. Se învioră și se duse spre versantul muntelui.

Când ajunse la capăt se întoarse și îl văzu pe Fleming, țopăind încă. Crezu că primul lup avea să sară la el, dar Fleming căzu de pe terasă și dispăru într-un nor de zăpadă și gheață. Lupii se opriră. O gaură de zeci de metri o despărțea acum de ei. Dar unde era Fleming?

— Miles, ai pățit ceva? zise ea în microfon, încercând să nu se lase pradă isteriei. Miles, spune ceva!

Zona de securitate

— Doamne, Bradley, ce ai făcut?

Lui Frank Corvelli i se făcuse rău; îl urma pe jos, pe coridorul sectorului alb, departe de intrarea principală, unde petele roșii de zăpadă pe care zăcea cadavrul mutilat al Virginiei Knight se vedeau prin geamul ușilor. Urme de vomă murdăreau puloverul lui negru imaculat și orice semn de încredere în sine dispăruse.

— De ce nu ți-ai chemat lupii înapoi? Nu ne-am înțeles să scăpăm de Fleming și de Amber? De ce ai omorât-o pe Virginia pentru că i-a lăsat să plece? Lucrurile încep să scape de sub control, Bradley. Asta e prea...

Soames ridică o mână nervos și studie monitoarele de securitate. Camerele de afară nu arătau nimic pe eliport sau pe platforma de oțel de dincolo de intrare, cu excepția a doi paznici uitându-se fără niciun scop în noaptea înzăpezită.

— Unde au dispărut? Întrebă el, mai degrabă uimit decât furios.

Tripp și Bukowski apărură în ușă. Amândoi erau încotoșmânați în costume grele și aveau arme. Mănușile și costumele aveau dâre de sânge întunecat. Carvelli se sprijini de perete ca să nu cadă.

— Ai curățat mizeria? îl întrebă Soames.

Bukowski dădu din cap că da.

— Foarte bine. Acum, duceți-vă afară și găsiți-i pe lupi. Și aduceți înapoi tot ce a mai rămas din Fleming și Amber.

Bukowski și Tripp făcură câțiva pași spre ușă.

— Încă ceva, adăugă Soames. Nu-i deranjați dacă sunt în mijlocul mesei. Lăsați-i să termine și pe urmă adunați rămășițele.

— Bradley, ce te-a apucat? gemu Carvelli. De ce faci toate astea? E o nebunie. De ce ții cu tot dinadinsul să-i vezi morți pe Amber Grant și Miles Fleming?

Soames se uită cu atenție la Carvelli, cântărindu-l din priviri.

— *Chiar* vrei să știi de ce? îl întrebă în cele din urmă. Cuvintele sunară ca o provocare. *Poți să înfrunți adevărul?*

Lui Carvelli i se uscaseră gura.

— Da, murmură el.

Soames nu răspunde imediat. Apoi, zâmbi ușor și-l luă pe Carvelli din zona de securitate. Trecu prin sectorul alb și ajunse la lift. Acolo, apăsă pe butonul de apelare.

* * *

Se părea că pe Fleming îl părăsea norocul: partea mai șubredă a terasei se rupsese și era ca o barieră între Amber și lupi, iar el căzuse preț de o secundă în hăul de dedesubt. Se forță din răsputeri să-și fixeze piroanele în peretele de gheață al terasei care era sub Amber. Nu reuși din prima, ci din a doua încercare și aproape își smulse mâna din umăr.

Apoi, se agăță și urcă pe terasă.

Amber se aruncă să-l ajute.

— De ce nu mi-ai răspuns?

— Eram puțin ocupat.

— M-ai speriat de moarte, zise ea, trăgându-l mai aproape.

— Și eu m-am speriat.

Lupii se plimbau de colo-colo, în partea cealaltă, ezitând să sară peste prăpastie.

— Hai, zise el, nu mai putem sta aici.

— Dar e imposibil să ajung acolo jos, zise ea, arătând cu degetul spre stânca abruptă care nu părea că oferă vreun loc de repaus.

Fleming o legă iarăși pe Amber de costumul lui, apoi se întinse după rucsacul în care avea palm-topul pe care i-l dăduse Virginia. Îl puse în palmă și se uită la ecran.

— N-o să mergem în jos, ci în sus. Făcu un semn spre țeava care ieșea deasupra capetelor lor. Dacă am interpretat bine harta asta, atunci țeava este o conductă de scurgere de la uzina veche de țitei Alascon. Țeava taie muntele înspre rafinărie, în partea estică, și nu e departe de casa pădurarilor. Ar trebui să fie destul de ușor de urcat pe acolo - am fi protejați de vânt, iar acei ticăloși n-o să poată să vină după noi.

În secunda în care arăta spre lupi, cel mai mare se dădea în spate; gata să sară.

Fleming se apropie de peretele de gheață de la capătul terasei.

— Stai mai în spate și ține-ți mâinile pe carabiniere - îmi pare rău, dar sfoara ne leagă acum unul de altul. Dacă o să cad, dezleagă-le, altfel am să te trag după mine.

Ea se uită la el îngrozită.

— Și să-i las pe lupi să mă mănânce? Nici nu o să ating carabinieriile astea. Ai grijă să nu cazi. Doar știi că te pricepi la asta.

Fleming își înfipse pironul stâng în gheață, făcu un spațiu pentru picior și se ridică. Apoi, cu pironul drept făcu loc piciorului stâng. Urcă ușor, ajunse la țeava fără nicio dificultate. Înăuntru, părea ca este o peșteră făcută de mâna omului, întunecată și umedă. Dar cu siguranță era mai îmbietoare decât frigul de afară și decât lupii. Ba chiar se simțea un curent de aer cald care venea din interiorul muntelui.

Se uită în jos și-l văzu pe primul lup cum sare peste prăpastie. El se înțepeni bine pe picioare și trase de frânghie, sperând din suflet că Amber nu avea să alunece. Dar lupul îi dădu un avânt și Fleming o trase în conductă înainte ca lupul să o prindă.

Se opriră pentru un moment să se uite la lupii care urlau degeaba dedesubtul lor. Apoi, se întoarseră și o porniră spre munte.

Conducta avea o pantă ascendentă, dar de-a lungul ei exista o zonă plată, pe care se putea merge cu ușurință. Merseră fără să scoată un cuvânt cam un sfert de oră. Fleming simți o schimbare în temperatura aerului. Curentul de aer se încălzise mai mult și se mai simțea un miros.

— Ciudat, Bradley spunea că taică-său n-a scos nimic de aici.

— Chiar așa, zise Amber. Dăduse lovitura, dar a murit înainte să încaseze ceva. Bradley a închis totul și a sigilat puțul atunci când a vândut Alascon Oii și a folosit instalația pentru VenTec. Se opri și exclamă: Uite!

În fața lor, Fleming văzu o privesc foarte bizară: o lumină stroboscopică însoțită de un bâzâit constant. Briza deveni mai puternică și el înainta mai greu. În timp ce se apropiau, îi era tot mai greu să se uite la sursa de lumină de deasupra capului său. Își îngustă privirea ca să-și dea seama pe unde mergea. Ajunseră la o răscruce unde țeava pe care veneau ei intersecta intrarea minei centrale. Dedesubt era o gaură uriașă, de cel puțin zece metri diametru, cu un rotor de oțel aflat la vreo șapte metri în jos. În centrul rotorului era o țeavă de protecție. Fleming bănuia că era partea de sus a sfredelului. Mirosul era din ce în ce mai puternic și Fleming se gândi că undeva, în abisul care se căsca, era țigetei. O rampă cam șubredă dădea în cealaltă parte.

Fleming se uită în sus și deduse că ventilatorul uriaș sorbea aerul rece și producea aer fierbinte și lumină. Auzi un sunet foarte cunoscut. Acesta și

lumina puternică îl făcură să înțeleagă ce se afla deasupra capetelor lor.

Făcu un pas înainte și verifică rampa; deși cam ruginită, părea încă în bună stare.

— Hai, vino, să mergem.

Curentul care venea dinspre ventilator părea c-o să-l dea jos de pe rampă, iar lumina puternică îl obliga să se uite în jos, ca să vadă pe unde să o ia.

— Oh, Doamne, parcă e drumul spre iad, o auzi pe Amber în spatele lui. Ea îi puse o mână pe umăr și când se simțiră atât de aproape unul de celălalt se mai liniștiră.

Din punctul acela, conducta mergea în jos, iar Fleming se încurajă. Cu cât mai jos se afunda conducta în partea cealaltă a muntelui, cu atât mai puțin trebuia să se cațere Amber. Merseră cam vreo jumătate de oră și dădură de o altă încrucișare de drumuri.

— Acum pe unde o luăm? întrebă Amber.

— Habar n-am, dar ceva îmi spune că trebuie să mergem înspre est, deci în stânga. Așa ne apropiem mai mult de locul unde vrem să ajungem. Chiar simt niște aer venind de acolo.

— Bine, zise Amber și o luă în față, la stânga.

Fleming se uită la silueta mică din fața lui și se gândi la felul în care se înțeleseseră din priviri ea și Soames atunci când Amber contestase declarația Papei cel Roșu, și la cuvintele cifrate ale lui Soames: „Acum sper că înțelegeți de ce nu pot să te las pe tine sau pe Miles în viață“.

Ce naiba o fi vrut să spună cu asta?

— Amber?

— Da?

— Ce voia Bradley?

Amber se împiedică și dispăru. Țipă.

— Miles, am căzut!

Fleming se propti pe picioare, strângând frânghia care îi lega. Ea cădea prea repede, iar sfoara se încordă. Se întinse pe burtă și fu tras de-a lungul conductei. În față, panta se întrețea brusc, de parcă era un gol dincolo de ea. Simți noaptea rece și înspăimântătoare. Era o altă țevă de scurgere. O aruncase pe Amber afară din munte și acum încerca același lucru cu el. Se strădui să se înțepenească în crampoane și clăpări, dar nu reuși.

— Taie frânghia! urlă Amber. Te rog, taie dracului frânghia aia!

Disperat, Fleming încercă să înfigă piroanele în metalul țevii, dar contactul

dintre ele provoacă scânteii, amintindu-i de frânele de urgență ale unui metrou care se oprește înainte de vreme.

La un metru și ceva de gura țevii se auzi un sunet ca de ruptură și aproape că simți pe pielea lui durerea unui braț smuls de o greutate. Dar cel puțin nu mai cădea. Cumva, capătul pironului se oprise într-o ieșitură a peretelui de metal. Se ajută de pironul stâng ca să se mai elibereze din tensiunea brațului drept. Frânghia din jurul mijlocului îl strângea cu putere, dar Fleming era cum nu se poate de recunoscător țesăturii interne a costumelor de pe ei care distribuia greutatea lui Amber pe tot trupul lui. Partea proastă era că nu avea un punct de sprijin. N-o putea trage în sus. Strângând din dinți, se întrebă cât de mult avea să reziste așa.

* * *

În visele ei despre moarte, Amber cădea prin întuneric, către moarte. Dar acum, nu era nicio lumină în fața ei, ci numai un întuneric dens. Și apoi, ăsta nu era deloc un vis.

Primul lucru de care-și aminti era că îi fugise pământul de sub picioare și ieșise din țevă, căzând în gol.

Când simți cum frânghia se încordează și se oprește, răsuflă ușurată. Dar apoi, căzu mai mult și-l trăgea și pe Fleming după ea.

Câteva secunde mai târziu, se opri iarăși. Suspendată de acel inel de metal din costumul ei, stătea pe spate în întuneric. Lumina de la cască ilumina fulgii de zăpadă care treceau pe lângă ea și se pierdeau în abis.

— Miles, ce se întâmplă?

— Hm, nu e prea bine.

— Atunci, taie frânghia.

— *Nu tai nicio nenorocită de frânghie.*

Amber fu luată prin surprindere de violența vocii lui.

— Dar... Se opri.

— Iartă-mă.

Liniște.

— Ce voiai să mă întreb înainte să cad? întrebă ea.

— Era despre Bradley și cuvintele Papei cel Roșu. Dar nu prea mai are importanță acum. Bănuiesc c-o să găsesc răspunsurile de unul singur destul de curând.

— Amândoi, vrei să spui, îl corectă ea.

Stând atârnată în bătaia vântului puternic, se uită în jos și se gândi: „Gata,

până aici mi-a fost. O să mor. Chiar o să mor. În sfârșit”.

Nu-i era deloc frică: mai degrabă era mânioasă și simțea un sentiment de nedreptate. Apoi, tristețe pentru ea și Fleming, care îi arătase puțin din ceea ce ar fi putut să fie.

* * *

Miles știe că era aproape de sfârșit. La câțiva centimetri în stânga văzu niște mâneri aliniate precum niturile împușcate, care mergeau în jos. Chiar deasupra tălpilor sale, țeava forma un fel de bordură, și nu trebuia decât să ridice piciorul destul de sus ca să se sprijine de ea. Dar cu Amber agățată de el, o greutate care-l trăgea în jos, acele colace de salvare păreau la kilometri distanță. Le-ar fi putut ajunge numai dacă ar fi dat drumul frânghiei. Dar de când cu Rob, nu mai voia să ajute pe nimeni să moară.

— Cred c-o să murim curând, o auzi pe Amber spunând.

Nu simțea nicio frică în vocea ei, ci tristețe. Și o frustrare care semăna cu indignarea lui.

— Mda. O să murim curând, zise el printre dinți, numai că n-o să fie astăzi.

Sectorul roșu

Frank Carvelli nu era un om foarte curajos: avea stăpânire de sine, prezență de spirit când se cerea, dar nu și în momentele acelea. Se duse după Bradley Soames prin sectorul roșu și simți cum îl apucă leșinul. Nu făcuse parte din Fundația VenTec înainte și nu pricepea care sunt avantajele de a fi fost chemat acolo.

Carvelli se mândrise dintotdeauna cu faptul că știa cum să întoarcă lucrurile în avantajul lui, știind cum să citească cele mai adânci dorințe ale sufletului uman. Imperiul său de cinematografie și de presă se baza pe asta: știa ce dorește publicul și mereu îi fermeca pe partenerii săi de afaceri. Legătura sa cu Papa cel Roșu făcuse minuni pentru profilul lui KREE8: compania sa de prezentare a tehnologiei ajutase să se dezvolte prima biserică virtuală din lume, iar relațiile sale nenumărate cu lumea bună îl propulsase pe Accosta de la un om iubitor de reclamă la un fenomen mondial.

Dar dacă Biserica lui Accosta îi oferise ocazia de a arăta produsele KREE8 în lume, Bradley Soames venise cu resurse și expertiza tehnologică și-l propulsase în vârf. Fără Soames și informațiile de la VenTec, KREE8 ar fi rămas undeva pe la mijloc în domeniul tehnologiei comunicațiilor.

Carvelli se gândi că-l folosise bine pe Soames, făcându-l să îi ofere produsele sale cele mai bune la un preț mai mult decât modic, totul în numele slujirii marelui plan al Papei cel Roșu, Proiectul Sufletului. Dar acum văzu că, de fapt, Soames îl condusese. Era clar că Soames manipulasă pe toată lumea, inclusiv pe Papa cel Roșu, pentru a-și atinge scopurile. Oricare ar fi fost acelea.

— Pune-i la ochi, îi ordonă Soames, întinzându-i o pereche de ochelari de protecție.

Când liftul se opri, Carvelli văzu o lumină albă-albastră în spatele ușii. Soames își aranja hainele ca să-și acopere toată pielea, iar când se deschiseră ușile, arăta ca un călugăr.

— Știi ce e asta? întreba Soames, în timp ce Carvelli stătea pe rampa de oțel și se uita prin spațiul acela deschis la sfera de energie luminoasă care pulsa.

Carvelli își aținti privirile la acel obiect și nu scoase niciun cuvânt. Se minună de scânteile care luminau sfera ca niște sori. În timp ce ochii i se mai obișnuiau cu lumina, observă laboratoarele care înconjurau sfera. Prin geamul lor văzu o replică a NeuroTranslatorului lui Fleming și sfera lui Soames de capturat undele sufletului. Și mai erau o mulțime de console, monitoare și echipament de tot felul.

— E un calculator, șopti el, uimit de puterea uriașă pe care o conținea sfera cu diametrul de șapte metri. Un calculator optic gigantic.

— E mai mult decât atât, Frank. Mult mai mult. Vocea lui Soames se schimbuse. Mândria luase locul detașării lui obișnuite. Aceasta este puterea Domnului nostru, manifestată în lume, instrumentul care răspândește întunericul în lume. Acest furnal de lumină și căldură va bate cele patru cuie în coșciugul credinței. Prin puterea sa, cele patru semne promise de Satana și dezvăluite de sufletul pierdut al Papei cel Roșu vor fi transmise lumii.

Carvelli se neliniști și mai mult. Tremura, dar nu voia să arate asta. Vocea parcă nu mai era a lui când zise:

— De aceea nu ai fost deloc surprins de cuvintele Papei cel Roșu. Tu deja știai cine e stăpânul nostru, fiindcă tu l-ai servit fără încetare. Nu-i venea să creadă cât de departe mersese Soames cu minciunile lui.

Un sunet care venea din stânga îl făcu pe Carvelli să se întoarcă în acea direcție. Ușa de la lift se deschise și pe ea intrară Bukowski și Tripp. Lupii îi urmau, cu boturile pline de sânge.

— Amber și Miles? le ceru Soames socoteală, în timp ce lupii își reluau locul lângă el.

Cu fața nemișcată, Bukowski își scutură capul.

— Nici urmă. Lupii s-au întors fără să dea de ei. Cred c-au căzut de pe munte. Iar dacă nu, e foarte puțin probabil c-o să supraviețuiască. Vremea se înrăutățește, iar Amber Grant, oricâte calități ar avea, nu se pricepe la alpinism.

— În schimb Miles e foarte bun la așa ceva, adăugă Soames.

Carvelli nu fu atent la schimbul lor de cuvinte. El tot încerca să priceapă scopul final al lui Soames.

— Tu l-ai slujit *întotdeauna* pe Satana, zise el încă o dată, ca și când repetând, descoperirea ar fi fost mai puțin șocantă.

— Nu, lătrară Bukowski și Tripp la unison, întorcându-se spre Carvelli de parcă ar fi auzit din gura lui o blasfemie.

— Chiar nu înțelegeți? zise Bukowski, cu un rânjete care te îngheța.

Cei doi se uitară la Soames și spuseră:

— *Noi* suntem aceia care îl slujim.

Carvelli se întoarse spre Soames care era încotoșmănat în hainele lui. Cu lupii lângă el și cu lumina care îi venea din spate, era o imagine înspăimântătoare. Carvelli aproape că făcu pe el, atât fu de înspăimântat.

— Cine ești tu?

— Cine crezi că sunt? răspunse Soames.

Carvelli suspină, dar nu scoase un cuvânt. Dar într-o clipită își dădu seama, iar descoperirea îl împietri.

Soames făcu un pas spre el.

— Acum, lasă-mă să-ți explic de ce nu pot să-i las pe Amber și Miles să distrugă ce am aici.

Carvelli ascultă, vizibil șocat.

— Acum că știi tot, mai rămâne un lucru de lămurit, zise Soames când termină. Ești cu mine sau împotriva mea, ca Virginia?

Carvelli se uită la Soames, apoi la lupii de lângă el, dar nu fu în stare să scoată o vorbă. Doar îngenunche și-și plecă fruntea în semn de supunere.

— Vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă Soames.

— Orice, murmură Carvelli. Orice.

Soames dădu din cap mulțumit.

— Ia elicopterul spre Fairbanks. Poți lua avionul meu de aici. E o treabă mărunță, o poliță de asigurare în plus.

Alpiniștii numeau fenomenul sindromul celui de-al treilea om: când urcă în pereche, se simte prezența unui al treilea lângă ei. Exploratorii polari raportaseră același lucru. Și Fleming avusese aceeași senzație de câteva ori când fusese cu fratele lui, în special când obosiseră, le era foame sau când ajunseseră la capătul puterilor. Rob îi spusese același lucru când vorbeau după aceea.

În momentul acela, totul era diferit. Pe când Fleming se străduia să caute un sprijin, mușchii și încheieturile lui ardeau puternic, dar nu simți o a treia prezență. Dar când îi amorti ră mâinile și nu mai putu să respire, ceva i se încolăci împrejurul încheieturii mâinii. Cu ultimele puteri, se pregăti pentru un salt disperat care să-l ajute să se sprijine mai bine și să nu mai simtă greutatea lui Amber.

Nu-i reușise deloc mai înainte când fusese mai odihnit, dar acum nu mai avea nimic de pierdut. Strânse din dinți, își încordă bicepsii și-și ridică corpul. Se forță cât putu de mult, dar nu se mișcă decât vreo trei centimetri. Apoi, simți ceva ca niște mâini încleștate pe mâinile lui, ca și când l-ar fi sprijinit.

Se aruncă înainte cu ultimul strop de energie și-și ridică piciorul drept cât putu de sus. Spre mirarea lui, acesta se așeză pe marginea țevii. Se învioră imediat. Puse și celălalt picior pe suport și se întinse ca să apuce niturile.

Se opri să respire, dar cu frică, de teamă ca nu cumva să-și piardă puterile tocmai în acel moment. Apoi, folosindu-se de ajutorul acelor nituri, de clăpări și de piroane, se ridică pe el și pe Amber înapoi în țevă.

Cu fiecare centimetru cucerit părea că devine mai puternic. În câteva clipe, ajunse iarăși în partea orizontală a conductei și o auzi pe Amber cum încerca să se sprijine și ea de marginea țevii. Când frânghia se destinse și erau iarăși în siguranță, puterile îl lăsară și se întinse pe spate. Câteva secunde mai târziu, Amber se uita de deasupra lui, cu ochii plini de neliniște și de încă ceva pe care nu-l putea defini.

— Cum ai reușit? întrebă.

El nu mai avea putere să vorbească.

— A fost ceva imposibil.

— În munți, se mai întâmplă și lucruri ciudate, răspunse el slab.

Amber râse. Fleming, cu toată oboseala, știu că mai aveau o speranță.

Se ridică în picioare și o luă pe Amber de braț.

— Nu mai putem să stăm aici. Trebuie să ajungem la rafinărie și de acolo la casa pădurarilor.

* * *

După ce surpriza trecu, lui Amber nu-i mai păsa cum reușise Fleming să îi salveze pe amândoi. Era de-ajuns c-o făcuse.

Se întoarseră la locul unde se bifurcau drumurile și o luară în direcția în care credeau ei că se află rafinăria. Mergând în întuneric, Amber se gândi că Fleming știa destul de multe despre trecutul ei medical și alte evenimente importante, dar ea nu-și amintea ca el să-i fi spus ceva despre el. Dar înainte să-l întrebe ceva, Fleming zise:

— Ceea ce am văzut noi era cât se poate de real, nu a fost o păcăleală. Am văzut aparatele - ce naiba, și eu am contribuit cu ceva la ele iar unul dintre semnele de care a pomenit Accosta s-a arătat deja. Dar nu prea ești convinsă, nu-i așa?

— Am avut un alt vis, zise ea, dar de-acum știi ce crezi despre visele mele... Fleming se încruntă.

— Merit să spui asta. Dar asta a fost atunci, acum e altceva. Am devenit mai receptiv. Spune-mi despre vis sau ce o fi fost.

— Ca și tine, am crezut că anunțul Papei cel Roșu nu a fost o minciuna, dar tot așa cred că nu este tot adevărul.

— De ce?

— Pentru că eu cred... *știi* că am văzut ce se petrece după moarte. Știu unde s-a dus sora mea, fiindcă mi-a arătat. Nu pot să intru în amănunte, căci lucrurile văzute nu se pot descrie -, dar s-a dus într-un loc mai bun. Și nu numai că am văzut, dar *am și simțit*. E un loc fără suferință. Un platou luminat de soare unde nu ajunge durerea. E ca într-o stare de extaz.

Fleming se uita la ea țintă. Fața ei strălucea de speranță. Amber știa că el se gândea la fratele lui și voia să-l liniștească, așa cum Ariel făcuse cu ea.

— Tot ce știi, zise ea încet, este că locul acela e total diferit de ce a descris Papa cel Roșu.

— Aș vrea să te cred, spuse el.

Ea zâmbi.

— Ei, bine, crede-mă. Ai nevoie de credință, atâta tot.

Fleming ridică din umeri.

— Încă nu-mi dau seama de ce Soames savurează atât de mult acele

cuvinte. De parcă voia să se întâmple așa, asta spera.

Amber încercă să-și adune gândurile.

— Știu, asta mă îngrijorează și pe mine. Și de aceea trebuie să anunțăm oamenii, fiindcă se pare că are o satisfacție bolnavă.

Un vânt rece îi făcu să se oprească. Fleming o trase de braț și zise:

— Aici se termină țeava. Îi arată luna și stelele. A trecut furtuna. Uite, cred că se văd rămășițele rafinăriei acolo.

Chiar dacă zăpada era groasă și nu i se vedea bine capătul, Amber era bucuroasă că ieșirea din țeavă era aproape de sol.

Mai încolo, se ghiceau niște construcții neterminate, inclusiv două rezervoare cilindrice uriașe în care se depozita țițeiul.

— E așa de frig afară, zise ea. De ce nu stăm aici pentru un timp să ne mai odihnim puțin și să pornim la drum dis-de-diminează. Mai avem vreme până apar și celelalte semne, nu crezi? se uită Amber la el încrezătoare.

— Bine, răspunse el. Putem mânca ceva din rucsacurile noastre și să ne culcăm puțin. E cald aici, dar o să se facă foarte frig când ne oprim, iar energia cinetică din cizmele noastre o să se risipească. O să trebuiască să ne înghesuim unul în altul.

Cu o voce lipsită de orice emoție, Amber spuse:

— Mi s-au întâmplat și lucruri mai rele.

Oceanul Atlantic

Mai la sud, ziua se terminase, iar Carvelli stătea treaz în scaunul lui din avionul particular al lui Soames care se îndrepta spre Londra. Se simțea de parcă nu mai avea să doarmă niciodată în viața lui. Avea un singur scop: să-și îndeplinească misiunea.

Alungase orice gând de a-l înfrunta pe Soames sau de a fugi. Nu avea nimic la care să fugă - în viața asta sau în cea viitoare. Numai gândindu-se la Soames și la ce îi spusese, se înfiora de moarte. Înfrățirea lui, altădată de invidiat, era acum de nerecunoscut: fața palidă și umflată, părul răvășit, iar hainele lui negre se boțiseră.

Telefonul din brațul scaunului sună și îl făcu să sară. Ridică receptorul:

— Da?

— Mi s-a spus să sun la acest număr, se auzi o voce cu un accent ușor scoțian. Am înțeles că trebuie să ridicați un pachet care să fie protejat.

Carvelli nu-l întâlnește niciodată pe acel om, dar văzuse niște poze și îi recunoscuse vocea. Soames și Knight îl folosiseră și înainte, la Proiectul Sufletului.

„Doamne, parcă a trecut o veșnicie”, se gândi el.

— Corect. Și trebuie să-l aduc - pachetul - astăzi în America, în mare siguranță. Cât de repede posibil.

— Nicio problemă, se auzi. O să te așteptăm pe aeroportul Heathrow. Am făcut o investigație și știm unde se află. După mărime și stare, o să fie ușor de mânuit. Râse. O joacă de copil.

Lui Carvelli nu-i venea să râdă. Închise telefonul. Se simțea rău.

* * *

Urletul lupilor îl sculă pe Fleming. Ignorând durerea din mușchi, o trezi pe Amber.

Ea se ridică repede în picioare.

— Ce a fost asta? Clipi. Unde sunt?

— Nu știu, dar trebuie să plecăm de aici.

El se uită la clădirile neregulate care se vedeau afară. Soarele nu se ridicase și lumina era cam slabă. În câteva săptămâni avea să dispară cu totul,

Începea iarna polară. Era un strat de zăpadă proaspătă peste tot, dar vântul se potolise, iar cerul era senin.

Amber se ridică, dar căzu la loc, ducându-și mâna la piciorul drept.

— Fir-ar să fie!

El îi apucă piciorul și simți prin costum mușchii încordați la maximum. Îi masă puțin, cu toate că ea urla de durere și n-o lăsă până când nu se înmuiară.

Ea gemu când îi dădu drumul.

— Îmi pare rău, dar cel puțin acum poți să mergi, zise el. O să doară și mai rău dacă lupii o să ne ajungă din urmă.

În ciuda zăpezii groase, se mișcau destul de repede. Se auzeau lupi urlând, dar nu văzură niciunul în drum spre rafinărie. Era o liniște înspăimântătoare, cu acele construcții îngropate în zăpadă, ca niște pietre de mormânt.

După trei ore, se opriră să ia o pauză. Mâncară niște ciocolată din rucsac, apoi topiră puțină zăpadă în cuptorul mobil și făcură niște cafea. Soarele ieși câteva clipe dintre nori, iar Fleming păru că uită în ce necaz se afla.

Apoi, se auziră iarăși lupii. Din ce în ce mai aproape.

Poate pentru că erau aproape de capătul coborâșului sau poate fiindcă-i făcea mare plăcere să fie acolo cu Amber, nu fu atent la pasul pe care îl făcu. Își săltă rucsacul pe umeri și în secunda următoare alunecă în zăpadă. O trase și pe Amber după el și odată cu ea veni și o avalanșă peste ei. Se înjură singur pentru prostia lui în timp ce aluneca peste stânci. Pierdu rucsacul și simți de vreo două ori clăpării lui Amber în spatele lui. Se făcuse ca o minge și nu-și mai dădea seama cât de mult alunecau. Când, în sfârșit, se opriră, nici nu mai știa care e susul și care e josul. Trase de frânghie și răsufală ușurat - era încă legat de Amber. Se îndreptă din poziția în care era, cea a unui fetus, și scuipă. Rob îl învățase să facă așa, ca să-și dea seama de direcția gravitației. După ce știu cum era poziționat, se apucă de săpat. La un moment dat, văzu lumina apoasă a soarelui prin zăpadă.

În câteva secunde, ieși cu capul la suprafață. Se uita la o pădurice de brazi când Amber apăru în spatele lui, trăgând aer în piept. Făcu câțiva pași și o trase după el. Apoi pipăi după rucsac, îngrijorat. Avea palm-topul acolo. Dar pe când se gândea să se ducă înapoi să-l caute, Amber arătă spre vale.

— Uite.

Urmărindu-i degetul, Fleming dădu cu privirea de o grămadă de acoperișuri albe.

— Aia este? întrebă ea.

El se uită împrejur la câmpia imensă inundată de zăpadă și nu se poate abține să nu zâmbească.

— Da, cred că da.

Casa pădurarilor. Rezervația Națională pentru Animale Sălbaticе

Casa pădurarilor era pustie, așa cum le spusese și Virginia Knight. Afară, era un panou mare pe care scria că de la mijlocul lui octombrie până la sfârșitul lui martie, locul nu era vizitat decât arareori. Avea trei cabane și mai multe cuști, cu temperatură constantă, care erau dotate cu mâncare pentru animale. Acestea veneau acolo să mănânce pe toată durata iernii. Când oamenii nu erau prin preajmă, animalele stăpâneau adăpostul. Locul era plin de lupi bine hrăniți, iar cerul, acoperit de păsări de pradă zburând la înălțime.

Amber se minună de muntele din spatele ei. Vedea platoul din vârf, dar nu era nicio urmă de rafinărie. Nici piscul cel mai înalt al muntelui nu se zărea. Dispăruse în nori, așa că VenTec nu era vizibil de unde stăteau ei.

Fleming se duse la cabana principală, care avea o antenă de comunicație cu laser și o antenă de satelit pe acoperiș. Era pe punctul de a intra în cabană, când Amber arată spre o cutie de lemn, neagră, în dreapta. Pe un panou scria îngrijit:

Toți călătorii sunt bine-veniți să se adăpostească în această cabană și să folosească tot ce este înăuntru. Tot ceea ce vi se cere este s-o lăsați așa cum ați găsit-o, să refaceți proviziile și să dați animalele afară. Se pot lăsa orice fel de donații în cutia de aluminiu, iar vizitatorii sunt rugați să completeze cartea de oaspeți. Încuiați ușa când plecați și puneți cheia în această cutie.

Vă mulțumesc pentru interesul vostru și pentru grija pe care o purtați vieții sălbaticе din statul nostru.

John Mahoney, pădurar-șef

Rezervația Națională pentru Animale Sălbaticе.

Regiunea arctică. Alaska.

Amber scoase cheile și deschise ușa. Înăuntru, cabana era neobișnuit de sofisticată, bine izolată termic și mobilată cu tot echipamentul de care aveau nevoie. Era un calculator optic în colț, cu monitor, un ecran cu plasmă pentru

video-conferințe; alături, se afla o unitate de culoare neagră mată, telefon prin satelit, tastatură și un fax. După primele momente de surpriză, Amber își dădu seama că, de fapt, tot ce se afla acolo era foarte necesar în sălbăticie.

— Bun aparat, zise ea, în timp ce dădea drumul calculatorului optic Lucifer. Fleming ridică telefonul prin satelit.

— Și asta merge. Cred că au un generator propriu.

Amber dădu din cap mulțumită când văzu că apare portalul Optinet.

Fleming formă un număr.

— Poți să-mi faci legătura cu FBI-ul? Nu știi. La sediul central? E bine la Washington.

Urmă o pauză, după care Amber îl auzi din nou,

— Bună ziua, trebuie să vorbesc cu cel care se ocupă de investigația situației Papei cel Roșu. Desigur. Înțeleg că ești ocupată cu multe alte lucruri. Vreau numai să-i transmiți mesajul meu și te asigur c-o să vrea să vorbească cu noi. Spune-i că Amber Grant și Miles Fleming vor să ia legătura cu el. Eu sunt cel care a dat o mână de ajutor la crearea unei părți din echipamentul folosit de Papa cel Roșu după moartea lui. Spune-i că avem multe secrete să-i dezvăluim. Da. Poți să-i spui să ne sune la... Alo? Ce? Bine, aștept.

În patru minute se făcu legătura video cu directorul adjunct Morgan Jones, care comanda temporar centrul de pe Arca Roșie. Rezoluție era excelentă, iar pe ecranul cu plasmă de deasupra consolei de comunicație, Amber zări sala de consiliu. Mai în spate, tehnicieni în cămăși stăteau la mese, aplecați peste ecranele calculatoarelor. Cești de cafea din plastic zăceau peste tot, iar ecranele televizoarelor arătau știri din toată lumea. Mai în față, directorul adjunct Morgan Jones, într-un costum închis la culoare, cămașă albă și pistol în tocul legat de corp, se plimba în jurul mesei de conferință la care stăteau alți trei oameni.

— Puteți să veniți mai aproape de videocameră? Trebuie să vă identificăm, le ceru Jones.

Amber și Fleming își scoaseră căștile, se apropiară de consolă și se uitară prin lentilele aparatului. Amber își aminti deodată de părul ei care fusese ras: creștea la loc, iar capul era acoperit de un puf caraghios. Se gândi că nu seamănă deloc cu ce avea Jones pe monitor. Totuși, acesta păru mulțumit sau era prea galant sau preocupat ca să mai comenteze ceva.

— V-am căutat peste tot. Dr. Grant, dumneavoastră ați dispărut de ceva

vreme, iar cel care ne-a raportat lucrează cu noi la tâmpenia asta de Papă cel Roșu. Se opri, făcu un semn unei siluete îmbrăcate în negru să se apropie de masa de conferințe. Amber zâmbi când îl recunosc pe nașul ei. Părintele Riga a asistat la slujba religioasă în calitate de membru respectabil al Bisericii Catolice. El și alți lideri religioși încearcă să-și dea seama ce se întâmplă.

— Amber, slavă Domnului, zise părintele Pete când ajunse lângă masă. Dr. Fleming. Unde sunteți acum? După ce m-ai vizitat, am pus să te urmărească - pentru siguranța ta, adăugă el în grabă -, dar te-am pierdut în San Francisco.

Fleming se încruntă.

— Ai bănuțit ceva atunci când ne-am întâlnit în Roma?

Riga se așeză și-și încrucișă brațele peste piept. Se citea pe fața lui că nu-i părea rău.

— Mda, dar nu știam exact ce era. Iezuiții supravegheau de ceva timp serviciile Papei cel Roșu și bănuțiam că pune la cale ceva important. Când mi-ai spus de Amber și de lungimea de undă a sufletului, am făcut legătura.

— Iar de atunci, tot încercăm să dăm de urma lui Amber, interveni Jones. Iar după Ziua Adevărului Sufletului al Papei cel Roșu, am avut mult de lucru, a trebuit să domolim panica. Spuneți-ne unde sunteți și ce știți despre eveniment.

Fleming și Amber se uitară unul la altul pentru o secundă. Apoi, când unul, când altul explicară cum scăpaseră și ajunseseră la cabana pădurarilor și alte detalii despre ultima săptămână. Amber le vorbi despre răpirea ei și despre experimente. Fleming le spuse cum fusese păcălit de Soames care îi ceruse să-l ajute să îmbunătățească modelul lui de NeuroTranslator, compatibil cu tehnologia lui Soames de capturare a caracteristicilor sufletului. Le explică și cum Soames dovedise existența sufletului uman, făcuse vizibil momentul morții și-i înregistrase semnătura pe un ecran-detector de fotoni. Și cum avusese nevoie de Amber ca să găsească frecvența și s-o păstreze înainte de moartea subiectului, pentru a o folosi ca să comunice cu acel suflet prin NeuroTranslator după moartea persoanei.

— Practic, eu și Amber i-am oferit piesele de puzzle care-i lipseau să-și completeze desenul și să facă posibilă Ziua Adevărului Sufletului.

— Deci, a fost adevărat? îi întrebă un agent tehnic de la FBI. Acesta avea un calculator optic portabil în fața lui. N-am găsit nicio urmă de păcăleală, dar sper să fim în stare să dovedim că totul nu e decât o minciună sfruntată.

— Se poate să fi fost adevărat, interveni părintele Peter. Cercetătorii noștri

din Roma recunosc asta. Dar tot cred că e o încrengătură de întâmplări.

Fleming oftă. Amber aproape că îi auzea gândurile: „De ce preoții sunt mereu siguri de tot ce se petrece?”

— Mi-aș fi dorit să vă spun că nu este adevărat, zise el. Chiar mi-am dorit. Dar tehnologia e bine pusă la punct. Acela a fost sufletul Papei cel Roșu, sunt sigur de asta.

— Deci nu există niciun Dumnezeu, iar noi să ne pregătim pentru celelalte semne? Întrebă directorul adjunct dintr-odată. Fața lui întunecată părea cenușie.

— Nu neapărat, se amestecă Amber în discuție.

Fleming se uită la ea și zâmbi. Apoi, se uită la video-cameră și le spuse:

— A avut un vis.

— Nu, completă ea, și se duse spre calculatorul de lângă ea. E mai mult decât atât.

Era ceva legat de felul în care Soames reacționase la revelația Papei cel Roșu... nu numai că o acceptase, dar o primise cu brațele deschise - aproape o ghicise, se aștepta la ea. Ce îi spusese Virginiei Knight atunci când evadaseră?

„Oh, dar am fost. Am fost întotdeauna un credincios, Virginia. Încă sunt. Numai că nici tu, nici Accosta nu m-ați întrebat niciodată în *cine* cred.“

Îmbinarea dintre nerăbdarea lui de a accepta revelația Papei cel Roșu și viziunea total diferită pe care Ariel i-o arătase în vis o făcu să se îndoiască de autenticitatea celor declarate.

Apăsă pe iconița din colțul din dreapta sus pentru a ajunge la internetul optic. În câteva secunde, accesă portalul Optrix și folosi parola personală pentru a intra în baza de date de la Optrix. Când se conectă la internetul optic, viteza și traficul nu mai erau o problemă, însă siguranța avea de suferit. Datele circulau cu o asemenea viteză încât hoții care dădeau buzna în dosarele unei companii sau unei persoane particulare furau de acolo așa de repede, încât victima nici nu avea timp să clipească.

Din 2004, de când se încheiase acordul internațional pentru siguranța datelor, aproape nicio companie și niciun individ nu își mai stoca datele. Practic, toată lumea era acum conectată la optinet și înscrisă la Rețeaua Datelor Sigure sau RDS. Cu ajutorul codurilor cuantice, aceste bănci de date erau apărate de hackeri și le era asigurată confidențialitatea. Fiecare abonat primea un cod ales la întâmplare, necunoscut de nimeni, inclusiv de RDS.

Folosind codul ei, Amber accesă Optrix RDS. Odată ajunsă acolo, se folosi de programul de căutare pentru a intra în arhiva companiilor afiliate la Optrix, și se uită cu mare atenție la programele internaționale. Îi luă mai puțin de trei minute să i se confirme bănuiala.

— Ce e cu visul acela pe care l-ai avut, Amber? o întreabă directorul adjunct.

Amber își frecă ochii, îi explică pe scurt ce credea și apoi formulă concluzia:

— Ce vreau să spun este că sunt convinsă că adevărul Papei cel Roșu nu este *singurul* adevăr.

— Desigur că nu este singurul adevăr, fu de acord Riga. Ceea ce a văzut Accosta era adevărul unui om condamnat, excomunicat din Biserica Mamă. Ceea ce sora ta a văzut era adevărul virtuos al unui catolic...

Fleming scutură din cap.

— Nu ai învățat nimic din asta? De unde știi că are de a face cu faptul de a fi catolic - sau numai creștin? Dacă Accosta a zărit o parte a iadului este pentru că în aroganța lui a crezut că știe toate răspunsurile și a omorât oameni ca să dovedească asta. Sora lui Amber a trăit o viață frumoasă. Asta e explicația. Nu are nimic de-a face cu religia.

Neclintit, Riga adăugă:

— Ideea este că noi ne batem pe sufletele umanității. Dumnezeu îi permite lui Satana să ne încerce, iar noi trebuie să facem față ispitelor. Până acum, toți au crezut că cea mai mare minciună a lui Satana a fost să credem că el nu există. Dar nu e adevărat. Cea mai mare minciună este să ne facă să credem că *numai* el există. De aceea, e imperativ ca aceste semne să fie oprite.

— Țsta nu e singurul motiv, spuse Jones.

— Se prea poate să fie slujba dumnevoastră, părinte, să ne salvați sufletele, dar pe mine mă interesează oamenii vii. Dacă îmi amintesc bine ce zice Biblia despre cei patru călăreți, ei bine, aceștia nu vor aduce sănătate, belșug și fericire în lume...

— Ar putea cineva să-i explice unui ateu ce înseamnă fiecare dintre călăreți? Întrebă Fleming.

Riga se aplecă în față pe scaunul său, cu fața sa neridată și fără niciun zâmbet.

— Potrivit Apocalipsei, cei patru călăreți vin pe cai de diferite culori. Primul este unul alb, care împrăștie revoltă între oameni; următorul este roșu și aduce războiul; al treilea, negru, aduce foametea, iar cel de-al patrulea, e unul gălbui.

— Și ce aduce?

— Moartea.

Urmă o pauză, apoi Fleming se auzi iarăși.

— O să vină în ordinea asta?

Riga dădu din umeri.

— Tot ce știm este că primul deja și-a îndeplinit misiunea, iar cel de-al treilea și al patrulea vor veni împreună, așa cum a spus Papa cel Roșu.

— Altfel, e păcăleală, spuse cel de la FBI. Chiar nu e niciun mod de a ști cu siguranță în ce ordine sau sub ce formă vor veni. Se uită la ceas. Atenție, o să aflăm curând. Cel de-al doilea semn o să aibă loc dintr-o clipă în alta.

— Semnele vor fi manipulate de om, declară Riga.

— Adică?

— Dumnezeu ne pune la încercare. El nu va trimite peste noi un dezastru natural. El ne încearcă voința noastră liberă, liberul arbitru. Războiul civil, primul semn, a venit ca urmare a penei de curent și a anunțului lui Accosta. Cred că și celelalte se vor petrece la fel. El îi va folosi pe oameni, ispitindu-i să facă rău. Semnele vor fi făcute de mână omenească. Însuși Accosta a prezis că un agent de pe pământ va aduce semnele.

— Exact ce voiam să vă spun, interveni Amber. Știu cine este agentul acela de pe pământ.

Fleming își dădu seama.

— Bradley.

— Da. M-am uitat în baza de date de la Optrix și mi s-a confirmat că toate orașele din lume care au avut până de curent folosesc un sistem computerizat sofisticat pentru cazuri de urgență. Toate aceste sisteme sunt optice, iar componentele-cheie au fost cumpărate, direct sau indirect, de la Optrix.

Directorul adjunct Jones se încruntă.

— Vrei să spui că Bradley Soames se află în spatele acestei pene de curent?

— Mda.

— De ce?

— El e slujitorul lui Satana, zise Riga. El are sarcina de a îndeplini semnele pentru a convinge lumea că revelația Papei cel Roșu este singurul și unicul adevăr. El îl slujește pe diavol și plănuiește să distrugă credința în Dumnezeu.

Șeful de la FBI se arătă neîncrezător.

— Tu ce crezi, Amber, doar a fost partenerul tău în afaceri.

Amber crezuse întotdeauna că-l știa pe Soames mult mai bine decât oricine. Dar după tot ce făcuse el în ultima vreme, nu semăna deloc cu omul pe care credea că-l știe - omul care schimbase lumea în bine, care donase milioane în scopuri caritabile și pentru cercetări medicale. Ar putea el să aibă legături cu forțe atât de întunecate? Un tremur îi străbătu șira spinării când își aminti de momentul în care el o trezise din vis și se uitase în ochii lui.

— Sincer, habar n-am de ce face toate astea, răspunse ea. Tu ce crezi, Miles?

Fleming își frecă bărbia.

— N-aș merge așa de departe ca părintele Riga, dar pentru prima dată

suntem de aceeași părere. Oricare sunt motivele sale, Soames e hotărât să confirme că Accosta are dreptate.

— Cum? întrebă unul dintre agenți. Toate acele sisteme sunt protejate de coduri qubit.

— Da, și chiar dacă ar sparge câteva, spuse altul, doar să orchestreze aprinderea și stingerea luminii la apusul și la răsăritul soarelui, ar necesita o forță ieșită din comun a calculatorului...

Amber se uita la Fleming și știi că se gândeau la același lucru.

— Soames e un tip deștept, zise ea, și are computerul care îi trebuie.

— L-am văzut în sectorul roșu sub VenTec, zise Fleming. Este ca o minge uriașă de lumină, într-un spațiu deschis chiar în inima muntelui.

— L-am ajutat să construiască primul prototip, spuse Amber. Era destul de puternic pe vremea aceea, capabil să spargă coduri și să manipuleze online alte calculatoare. Bradley a mai lucrat la el de atunci. Visul lui a fost ca întotdeauna să fie înaintea calculatoarelor optice și să creeze unul cu posibilități cuantice - ceea ce numea el calculatorul final. Are o capacitate de zece la puterea cincizeci și unu de operații pe secundă - asta înseamnă unu cu cincizeci de zerouri după el -, dar componentele sale cuantice fotonice sau qubit pot utiliza un număr inimaginabil de stări superpoziționale, care dau ocazia procesării simultane a unor calcule infinite. Pentru acest aparat, spargerea codurilor cuantice nu este o problemă. Ea se uită la calculator și începu să tasteze. Să văd dacă pot folosi un S dublu să-l găsesc pe web, iar apoi să încerc să accesez baza de date. N-o să fie ușor.

Cei doi agenți FBI de la masă, care erau specialiști în astfel de operațiuni și în tehnologia electronică, erau uimiți și o întrebară:

— Ce e acela un S dublu?

— Un instrument secret de căutare, răspunse Amber. E ceva inventat la Optrix. Practic, e un virus inteligent, un pachet de cod cuantic pe care îl lansez pe internetul optic pentru a căuta anumite lucruri. Va găsi orice website îi cer și apoi, fără să poată fi detectat, acționează pentru a accesa datele acestui site, pe care mi le trimite.

Îi luă șapte minute să construiască acel instrument secret, introduse parametrii de căutare, iar apoi îl lansă pe internet.

— Gata, zise ea, zâmbind mulțumită. Acum lucrează de unul singur pe Optinet. Ar trebui să primesc ceva în...

Ecranul îngheță și începu să facă purici, iar un flux de informații se mișcă

haotic pe ecran. Din difuzoare se auzea un sunet care semăna cu cel al unui fax.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă agentul FBI, care încă se vedea pe ecranul video.

— Nu stiu, zise Amber, nu e de la mine.

Atunci se dezlănțui infernul în spatele directorului adjunct Jones. Agenții se uitau acum la ecranele calculatoarelor pe care nu se mai vedea nimic și care scoteau aceleași sunete ca al lui Amber.

Sună telefonul și Jones îl ridică.

— Da, înțeleg, o să verific imediat. Puse telefonul în furcă. Era de la Washington. Clădirea Hoover și Academia Quantico au aceleași probleme. Își pierd bazele de date, chiar și cele mai importante. A început acum câteva minute și se tot întinde. Uitați-vă pe BBC.

Apărură scene de la Bursa de Valori din New York: oamenii stăteau într-o liniște mormântală în sală și se uitau la ecranul pe care se afișaseră prețurile pentru stocul de acțiuni sigure și care arătau la fel de rău precum fețele lor.

— Wall Street se clatină, spunea un comentator. Instituții din întreaga lume încearcă să înțeleagă fenomenul care face ca sperietura de la Y2K¹¹ să fie doar o amintire plăcută. Lumea, deja în stare de șoc, se întreabă: O fi acesta al doilea semn al Papei cel Roșu?

În secunda următoare, ecranul gigant de pe Wall Street se stinse. Apoi, al lui Amber. Câteva momente mai târziu, amândouă reveniră la viață, și apoi celelalte.

Cu o diferență însă.

Nu mai aveau nicio informație afișată. Ci numai rânduri nesfârșite de zerouri.

¹¹ Trecerea în anul 2000 (n.tr.)

Sala de conferințe din sectorul negru

Haosul și panica celui de-al doilea semn le depășii cu mult pe ale primului. Toate acțiunile și prețurile de la toate casele de pariuri, de pe Wall Street până la Hang Seng erau zero acum. Toate conturile bancare ale corporațiilor, guvernelor și oamenilor de rând fuseseră șterse dintr-o singură lovitură. Cardurile de credit nu mai mergeau în magazine sau pentru cumpărături online. ATM-urile nu funcționau deloc - nu mai puteau identifica clienții sau nu mai găseau banii în niciunul dintre conturile lor.

Dar totul merse mult mai departe decât pe piețele financiare și în bănci. Toate informațiile de cazier judiciar dispărură din toate bazele de date - de la FBI în Washington, Interpol din Franța până la Scotland Yard din Londra. Documentele de acordare a cetățeniei, impozitele plătite sau drepturile de vot nu mai erau nici ele acolo. Polițe de asigurare medicală, evidențe ale studiilor academice, chiar și notele de la examene și cataloagele școlare dispăruseră pentru totdeauna. Șterse erau și dosarele de cercetări științifice și cele medicale. Date militare și informații personale - parcă n-ar fi fost niciodată. Cineva umblase în dosarele de maximă securitate în calculatoarele de securitate și le curățase cu dibăcie. Nu mai era de găsit nimic, în nicio bază de date, website, arhivă, bibliotecă și oriunde fuseseră stocate informații. Erau rase de pe fața pământului. Dacă nu fuseseră printate, scrise sau depozitate în mintea oamenilor, erau pierdute. Era ca și cum o mână nevăzută ștersese totul din memoria tehnologică.

Bradley Soames stătea în sala de conferințe în sectorul negru, uitându-se la buletinele de știri buimace din lume. Totul era haos și panică, iar asta era bine.

Se ridică din scaun și se duse spre liftul care ducea la sectorul roșu. Lupii îl urmară repede. Înăuntru, zgomotul era mai puternic decât de obicei. Se uită prin geamul de sticlă. Lumina pulsa superb, parcă mai frumos ca niciodată. Fulgere de lumină se loveau de peretele sferei, ca într-o furtună solară. Liftul se opri chiar deasupra ei. Ușile se deschiseră spre camera de control și laboratoarele care înconjurau sfera.

Tripp și Bukowski stăteau lângă terminalele care controlau calculatoarele.

Bukowski se întoarse spre el, iar ochii străluceau de mulțumire.

— Cum merge? îi întrebă. E vreo problemă tehnică?

Bukowski râse.

— E incredibil. Nici măcar nu am folosit o fracțiune din capacitatea lui, iar transmisia e mai bună decât oricând. Nu, nu avem nicio problemă.

Soames nu fu surprins, dar era ușurat. Încerca să-și domolească nerăbdarea și trebuia să-și aducă aminte să nu se grăbească. Trebuia să dea timp semnelor să se împlinească. Era de datoria lui. Ultimele două aveau să vină împreună, așa cum se spusese. După aceea, misiunea lui se termina.

Sună telefonul. Tripp ridică receptorul și i-l dădu.

Era Carvelli.

— Polița de asigurare e la locul ei, în drum spre destinație.

— Excelent, răspunse Soames. Vino direct la fundație când sosești.

Soames se așeză și se uită la mingea de lumină împlânzită care se vedea prin geamul puțin întunecat. Oftă. Ciuguli o bucațică de piele uscată de pe brațul lui și o întinse unuia din lupi, absent. Oboseala îi curgea printre vene, din cauza anilor de așteptare, de plănuire și de prea multă cunoaștere.

„Mai e puțin“, își zise în sinea lui, stăpânindu-și cu greu nerăbdarea de a vedea totul terminat mai repede.

„Ești așa de aproape, se atenționează singur. E o chestiune de timp și se va îndeplini planul așa cum e stabilit.”

Casa pădurarilor

Pe Fleming nu prea îl neliniștea ce se întâmpla în lume. Se gândea la Soames și la faptul că acesta fusese creierul operațiunii. Îl ajuta acest lucru fiindcă îi oferea o șansă de salvare, fiindcă avea pe cineva cu care să lupte, cineva care să explice anunțul Papei cel Roșu.

În timp ce le explica celor de la FBI tehnologia lui Soames, își amintise ceva: cum Soames îi spusese că fiecare suflet are un cod unic. Îi oferise o idee, speranța că va putea, în fine, să intre în contact cu sufletul lui Rob și să se asigure că nu era în suferință. Avea șansa de a rezolva haosul și zbuciumul care îl înconjurau.

După câteva momente, în care calculatoarele o luaseră razna, acestea se redresară. Totuși, toate programele erau noi, nerodate, de parcă cineva le cumpărase chiar atunci. Toată informația, toate bazele de date dispăruseră. Și apoi, expresia de pe fața agentului de la FBI fu cea care-l ajută pe Fleming să facă legătura cu predicția Papei cel Roșu.

— Acesta este al doilea semn, zise, uitându-se la zerourile de pe ecran.

Directorul adjunct Jones se opri din mers și puse jos telefonul în care răcnise câteva ordine.

— E un dezastru al dracului de mare. Toată lumea s-a îmbolnăvit de Alzheimer. Națiunile au fost îngenucheate. Până și operațiunile cele mai simple sunt imposibil de efectuat. Instituțiile nu mai știu cine este cine sau ce sunt măcar. Dar tot nu seamănă cu cei patru călăreți.

— Așa e, îl aprobă Riga.

Fleming își frecă umărul care-l durea.

— Spune-mi încă o dată, ce va aduce călărețul negru?

— Foamete, îi reaminti Riga.

Fleming se așeză mai bine în scaun și așteptă ca toată lumea să se potolească și să se uite la el.

— Nu e exact ceea ce avem acum? O foame de informație.

Amber îi atinse genunchiul.

— Așteaptă, zise ea, plimbându-și degetele pe tastatură. Cred că ai dreptate, Miles, dar cred că e mai mult decât atât. Instrumentul de căutare

pe care l-am trimis a venit înapoi. N-a putut intra în calculatorul lui Bradley, e prea puternic, dar a adus ceva date cu el. E o circulație nemaipomenită de date pe Optinet acum, *colosală*. Respiră adânc. Vreți să auziți veștile bune sau pe cele rele?

Nimeni nu scoase un cuvânt.

— Ei bine, vestea bună este că datele nu au fost șterse. Se pot recupera.

— Da, dar unde sunt? întrebă Jones.

— Asta-i vestea cea rea. Toate sunt în supercalculatorul lui Bradley Soames.

— Cuuuuum?

— E posibil, zise Amber. Încă de la începutul secolului, oamenii de știință au folosit formula de „corp negru“ a lui Max Planck, care spune că un calculator fonic, de un litru ca volum poate depozita zece la puterea douăzeci de ori mai mult decât un hard drive de zece gigabiți. Iar volumul calculatorului lui Bradley Soames este mai mare de un litru.

— E al naibii de mare, zise Fleming. Sfera pe care am văzut-o avea un diametru de cel puțin șapte metri.

— Trebuie să recuperăm datele cumva, zise Jones.

— Va trebui să facem mult mai mult, adăugă Fleming. Nu numai să recuperăm toate datele, dar să-i și închidem calculatorul. E evident că Soames îl folosește ca să împlinească semnele Papei cel Roșu. Așa a procedat la primul și acum repetă figura. Și cred că nu greșim dacă spunem că tot el le va declanșa și pe ultimele două. Ele au fost anunțate peste vreo douăzeci și patru de ore. Le păstrează pe cele mai spectaculoase pentru sfârșit - marele lui final.

— Război și moarte, zise Riga, dând din cap.

— Exact. Iar după asta, se va termina totul, încheie Fleming. Se întorse spre Amber. Dacă ai fi Bradley, cum ai folosi calculatorul ca să împlinești ultimele două semne?

Amber se lăsă pe spate în scaun și-și frecă tâmpile. În ciuda oboselii, ochii ei verzi de felină străluceau parcă mai puternic ca niciodată. Iar părul, deși scurt, avea o moliciune care-l îmboldea pe Fleming să-l atingă.

— Ce aș face? murmură ea. Ei bine, dat fiind faptul că fiecare calculator din lume e conectat la optinet, aș activa una dintre instalațiile militare. Poate una din laboratoarele de la USAMRIID, care au arme biologice, sau pe cele din Irak sau Israel...

Directorul adjunct Jones se opri.

— Eu n-aș face așa asta, spuse el, cu un calm înghețat.

— Aș deschide niște depozite de rachete și aș lansa câteva.

Fleming încuviință.

— Asta ar rezolva totul. Ar provoca război și moarte. Oricare dintre ele ar răspândi războiul în toată lumea.

— Trebuie să distrugem calculatorul acela, șopti Jones.

Amber făcu o grimasă.

— Nu e chiar așa de ușor pe cât pare. Dacă îl distrugem, se duc și toate informațiile noastre. Și ne-ar lua ani, poate decenii, să recuperăm mintea omenirii. Unele sunt de neînlocuit, și dacă nu controlăm haosul cât mai curând, economia internațională și infrastructura vor fi afectate în așa măsură, încât nu vom fi în stare să ne redresăm. Niciodată. Asta e o entropie pe scară largă și trebuie s-o inversăm. Trebuie să salvăm datele înainte de a distruge calculatorul.

De asemenea, e posibil ca Bradley să fi instalat alarme electronice și mine. În momentul în care calculatorul e atacat, comenzile se declanșează. Orice asalt asupra platformei VenTec sau asupra calculatorului se va întoarce împotriva noastră. Și astfel, se vor împlini cele două semne.

— Îl poți deconecta de la distanța, online? o întrebă unul dintre agenți.

— E prea puternic și foarte bine protejat. Trebuie să intrăm în VenTec și să reprogramăm calculatorul din interior, chiar la sursă. Și asta înainte ca Bradley să bage de seamă. Țasta e singurul mod prin care putem să recuperăm datele și să dezactivăm calculatorul, ca să nu mai declanșeze ultimul semn.

— Cum naiba o să ajungem la el fără să declanșăm semnele? întrebă Jones.

Fleming se întoarce spre Amber, care gemu când înțelese ce avea să spună.

— Nici să nu te gândești, Fleming.

— Știi pe altcineva care s-ar pricepe la asta? o întrebă.

Umerii ei căzură.

— Ei, bine, continuă Fleming, zâmbind scurt, se pare că noi ne vom ocupa de asta. Se întoarce spre șeful FBI. Cred că știu cum o s-o băgăm pe Amber acolo. Avem nevoie de echipament.

— Și de ajutor. Echipa HRT e gata de plecare, spuse Jones.

— HRT? se miră Fleming. *Hormone replacement therapy*¹².

¹² Terapia de înlocuire a hormonilor

— Echipa de salvare a ostajilor¹³. Sunt antrenați să intre și să iasă din locuri ca ăsta. Avem un grup în Anchorage, la câteva ore de voi.

— OK, se învoi Fleming. Ar trebui să informăm armata despre ultimele semne.

Jones râse fără chef.

— Doamne, zise în timp ce ridica telefonul. Cu așa veste, am de anunțat o groază de oameni, nu numai armata.

¹³ Hostage Rescue Team

Nouăzeci și două minute mai târziu

Instalare alte patru ecrane de conferință video în sala FBI-ului de la bordul Arcei Roșii, astfel încât Amber și Fleming să le poată vedea. Apărură trei oameni în uniformă.

Unul era Wayne Thomas, ofițer în cadrul Serviciilor Speciale, care conducea echipa de salvare a ostaticilor. Se afla în Anchorage, locul oficial de staționare a FBI-ului în Alaska. Era un tip uscățiv, cu o față lungă, îmbrăcat cu o haină impermeabilă, de culoare bleumarin, pe deasupra unei veste antiglonț și cu pantaloni de luptă. Lângă el, era un bărbat în uniformă. Locotenent-colonelul de elită Mark Kovac, soldat de carieră, excelent aviator la mică înălțime, conducea o secție Delta Force, unitatea specială din Armata SUA. Se afla la vreo trei sute de kilometri la sud de granița canadiană. Kovac avea talentul de a părea plictisit chiar și când era în stare de alertă maximă. Amber nu greși când se gândi că pulsul lui era mai scăzut decât al majorității atleților. Și, la fel, avu dreptate când presupuse că militarul de-abia aștepta să smulgă comanda de la FBI.

Era deja un joc pentru putere: comandantul Delta sugera ca acea sarcină era tocmai potrivită pentru profesioniști ca ei, iar agentul FBI contracarase că era nevoie de „personal pregătit pe măsură”.

— Bănuiesc că veți fi de acord, domnule locotenent-colonel, că această operațiune este la fel de delicată precum o operație pe creier, și nu e nicidecum ceva care să aibă nevoie de forța unui ciocan.

Atmosfera tensionată o făcu pe Amber să nu se simtă în apele ei. Lui Fleming nu prea îi păsa de toate astea, nici măcar când Kovac puse sub semnul îndoielii întoarcerea lui la VenTec.

— Sunteți civil, dr. Fleming. Spuneți-ne care e planul clădirii și lăsați restul pe seama noastră.

Amber se întoarse spre el, speriată. Era destul de îngrozită la gândul că se va întoarce sus pe munte, dar cel puțin se simțea în siguranță cu Fleming. Doctorul afișa o încredere pe care Kovac nu i-o inspira.

Fleming zâmbi la Kovac.

— Am să vin și eu cu dumneavoastră.

— După ce vă scoatem cu Black Hawk, va fi ceva de urcat, zise Kovac. O putem duce pe dr. Grant, dar doi va fi prea mult, o să ne încetiniți.

— Nu vă faceți nicio grijă în ceea ce mă privește, zise Fleming încet, o să rezist.

— Ați mai urcat înainte?

— Da, de câteva ori.

— Ce nivel?

— Dumneavoastră ce nivel aveți?

Kovac dădu din umeri.

— Optsprezece. Dar m-am antrenat ceva.

— Dar câte niveluri sunt? întrebă Amber.

Fleming se uită la ea.

— Ultimul e treizeci. Rob era la douăzeci și șapte. În lume, numai o mână de oameni au trecut de douăzeci și șase. Se întoarse spre Kovac. Optsprezece e excelent. Cine trece peste cincisprezece e foarte bun.

— Așa cum am spus, m-am antrenat, spuse Kovac, modest.

— Tu ce nivel ai, Miles? îl întrebă Amber.

— Nouăsprezece.

După aceea, Kovac îl luă mult mai în serios pe Fleming.

Amber își îndreptă atenția spre al treilea ecran. Un alt bărbat în uniformă, încruntat, dădea din cap dezaprobatore spre Jones. Era mai în vârstă, cu părul grizonat și cu cinci stele pe uniformă.

— Dacă tu crezi că vei dezactiva vreo rachetă, te înșeli groaznic, explodă generalul. Încă de la momentul Y2K, am făcut tot posibilul să ne asigurăm că suntem pe poziții, fără să declanșăm un dezastru internațional. Dacă n-ai observat deja, lumea e într-un mare rahat acum.

— Dar tocmai asta vreau să spun, generale, zise Jones. Dacă închizi toate bazele de rachete, atunci Soames nu le va putea activa. Vei *proteja* securitatea națională.

— Dar cine ne asigură că acest psihopat nu va încerca să activeze rachetele rusești sau ale altcuiva? Trebuie să ne apărăm.

Directorul adjunct Jones scutură din cap.

— Desigur, generale, dacă stabilim un model și, în mod foarte discret, le explicăm celorlalți, atunci vom fi siguri că Soames nu va manipula pe nimeni să înceapă războiul. Dacă vom rezista provocării, atunci acest risc al războiului iese din discuție.

— Asta e imposibil, fiindcă nu știm cine va rezista, strigă generalul.
— Cum se spune, nu are sens să fii tipul de treabă până când toți ceilalți nu se poartă la fel. Iar dacă nu putem evita războiul, al naibii să fiu dacă o să fim luați prin surprindere!

— Chiar dacă *începem* noi războiul? îl întrebă Riga.

Mușchii feței generalului se încordară.

— Așa să fie.

Fleming se îndreptă și se aplecă în față.

— Dar mă gândesc că președintele...

— Uitați, dr. Fleming, apreciez ajutorul dumneavoastră în această problemă. Sincer. Dar, ca șef al forțelor armate, tocmai m-am întors de la o întrevedere cu președintele. Este ocupat cu alte lucruri acum. Dar în privința asta, am căzut de acord: crede, la fel ca mine, că cea mai bună soluție pentru o operațiune comună în interiorul lui VenTec este colaborarea dintre Delta Force și FBI.

Colonelul Kovac este un soldat strălucit, iar oamenii lui sunt cei mai buni pe care îi avem. Din fericire, sunt staționați lângă granița canadiană și se pot întâlni cu cei de la FBI în Fairbanks, în vreo două ore. Când vor ajunge la voi, vă vor apăra și te va ajuta să-i duci pe dr. Grant și pe cei de la FBI în zona centrală, unde veți anihila calculatorul lui Soames. Oamenii lui Kovac vor fi acolo unde e nevoie -, dar este imposibil să ne dezactivăm rachetele. Dacă ultimele două semne sunt războiul și moartea, așa cum a spus Papa cel Roșu, e de datoria mea să protejiez această țară.

Amber văzu cum încerca Fleming să intervină. Dar generalul continuă:

— Nu mă înțelege greșit. Apreciez gravitatea acestei situații foarte bine, ca de altfel și importanța misiunii voastre. Eșecul nu este o opțiune. E esențial să salvați memoria lumii, să protejați miliardele de vieți omenești amenințate de semnele finale, dar și să restaurați credința noastră în Dumnezeu și în puterea binelui în această lume.

Se opri pentru o secundă, cuprinzând cu privirea lui oțelită pe toată lumea, atât pe cei din încăpere, cât și pe cei aflați dincolo de ecrane: comandantul de la Delta, agenții FBI, preotul iezuit și cei doi oameni de știință, Fleming și Amber.

— Lupta pe care o purtați acum, zise el, e comparabilă cu o cruciadă pentru salvarea minții, a corpului și a sufletului umanității. Și dacă mai există vreun Dumnezeu, mă rog din tot sufletul să vă însoțească mereu.

Sectorul negru. Șase ore mai târziu

Furtuna se întetise, iar Carvelli se bucură că elicopterul care-l aducea la sediul VenTec apucă să aterizeze chiar înainte de dezlănțuirea forțelor naturii. În timp ce mergea spre biroul lui Soames, auzea cum zăpada și vântul se spărgeau de geamurile întunecate care dădeau afară.

Anticamera din sectorul negru era ca peștera lui Aladin: podeaua din lemn de arțar era acoperită cu covoare din Afganistan, Turcia și Persia. Pe un perete, se odihneau măști africane, pe un altul erau tapițerii din Rajastan și țesături de mătase. Sculpturi din lemn aromat din Saharanpur erau așezate într-un coș lângă șemineul de culoare neagră intensă. Corali și pietre exotice acopereau o suprafață de sticlă, deasupra unei lămpi. Lumina se reflecta în bijuterii și proiecta frumusețea culorilor de curcubeu pe tavanul alb. Un cap de leu, luminat din spate, cu o coamă impresionantă, ieșea dintr-un alcov. Lângă ușa principală, construit într-un perete, se vedea un acvariu plin de pești tropicali dotat cu un caleidoscop tehnicilor.

Lui Carvelli i să părea că Soames, un om blestemat să nu iasă în lumina soarelui și să simtă pe pielea lui climatele exotice ale lumii, se folosise de averea lui enormă pentru a aduce frumusețile senzoriale ale acelei lumi în semiîntunericul împărăției sale.

Carvelli se înfioră. Nu mai fusese niciodată în apartamentele lui Soames și, în pofida comorilor pe care le etalau, nu ținea morțiș să fie acolo.

Bătu în ușa dublă și așteptă să i se dea voie să intre. Nu auzi nimic, așa că se furișă în sufrageria foarte mare. Pe un perete, se vedea o bucată de piatră, luată dintr-un templu păgân. Pe ea erau pictate figurine în detaliu, angajate în toate actele sexuale imaginabile. Palmele lui Carvelli transpirară din belșug. Nu erau obiecte personale, fotografiile cu familia sau prietenii, cărți, CD-uri, sticle de alcool sau țigări. Doar un frigider, cu ușa din sticlă, plin de cutii de Coca-Cola - era singurul indiciu că Bradley Soames se bucura de lucruri mai omenești. Chiar cu acele trofee senzuale la vedere, totul i se părea un muzeu lipsit de bucurie.

Când auzi vocea din partea cealaltă a camerei, n-o recunoscuse deloc. Apoi, își dădu seama că era Soames. Vorbea cu cineva și se târguia, insistent.

— Dar am făcut tot ce mi-ai spus. Apoi continuă: Am adus întunericul și revolta, iar acum foametea. Chiar nu poți să grăbești ultimele semne cu câteva ore? Ce mai contează, dacă tot am așteptat până acum?

Carvelli îngheță, iar inima îi stătea să-i sară din piept.

— Te rog, lasă-mă s-o fac, zicea Soames, lingușitor. E prea periculos dacă mai așteptăm - o simt în aer. Grant și Fleming știu deja despre Mama Lucifer. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât sunt mai sigur că vor găsi o cale ca să saboteze totul.

Carvelli, îngrozit, dar vrând să audă mai mult, se apropie de ușa de abanos întredeschisă. Camera era cufundată în întuneric.

Soames vorbi din nou, pe un ton mai supărat:

— De ce e așa de important pentru tine să te ții de program? E așa de aproape, iar rezultatul va fi același. Mi se pare drept să mă lași să termin totul acum. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Sunt obosit. Îți *ordon* să mă ascuți.

Apoi, se auzi ceva ca o trosnitură de bici urmată de un scâncet înăbușit.

Carvelli se apropie și mai mult. În firul de lumină care venea dinspre ușă, distinse o cameră goală, cu un pat în mijloc. Soames stătea în genunchi lângă el, cu spatele spre ușă. Gol, cu pielea pestriță și plină de cicatrici de la multele operații pe care le avusese. Singur.

— Îți *ordon*, zise el încă o dată. O *merit*. Trebuie să mă lași să declanșez semnele mai devreme. După câte servicii ți-am făcut, mi se pare drept să mă ascuți.

Ridică un bici mic cu mâna dreaptă și se lovi peste umeri, plângând și cerând iertare de fiecare dată pentru neascultare.

— Iartă-mă pentru aroganța și nerăbdarea mea. Vreau numai să te servesc și să-mi ating scopul.

În cele din urmă, puse biciul însângerat pe podea și se aplecă peste pat. Părea mai calm. Apoi, spre uimirea lui Carvelli, își împreună mâinile, își înclină capul și începu să se roage:

— Tatăl nostru care ești în ceruri, sfâințească-se numele Tău...

Carvelli stătea în pragul ușii, prea șocat ca să se miște, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu putea să pună alături ceea ce-i dezvăluise Soames mai înainte cu ceea ce vedea acum: recitarea singurei rugăciuni din Biblie care îi este atribuită lui Isus Hristos. Dar, înainte să se dumirească, Soames își lăsă mâinile jos și-și ridică capul. Zise, fără să se întoarcă:

— Frank, ai adus garanția?

— D-d-da, se bâlbâi Carvelli. E în sectorul alb.

— Foarte bine.

— Vrei să-l vezi?

Soames dădu din cap că da. Apoi, se întoarse către Carvelli, intrând în șuvița de lumină care venea prin ușă. Carvelli își feri ochii, acoperindu-i cu mâinile. Îi trecu prin gând că va muri cu siguranță dacă vedea fața lui Soames.

Lanțul muntos Brooks. Alaska

Furtuna zgâlțâia așa de tare elicopterul Black Hawk, încât aparatul de zbor scârțâia din toate încheieturile. Prin geamul bătut de zăpadă, Fleming văzu fulgerul cum lumina întunericul, dând la iveală vârful muntelui pline cu nămeți, ridicându-se deasupra lui precum valurile unei mări agitate. Dacă exista un Dumnezeu, așa cum spera generalul, atunci cu siguranță nu era acolo cu ei.

În ultimele ore, el și Amber stătuseră în cabana pădurarilor din ce în ce mai temători pe măsura ce vremea se înrăutățea, încercase de două ori să-și sune părinții în Anglia, dar nu răspunsese nimeni. Așa că folosiseră timpul să mănânce și să doarmă puțin, în timp ce așteptau elicopterul. Când sosiră piloții, vremea era atât de groaznică, încât nici nu îndrăzniră să aterizeze. Amber și Fleming fuseră ridicați la bord.

— Puneți-vă centurile și țineți-vă bine, zise pilotul, în timp ce elicopterul se ridica. Zburăm fără vizibilitate și situația nu se va ameliora.

Fleming se uită prin cabină. Cei mai mulți dintre pasageri arătau la fel de sumbri. În afară de pilot, mai erau patru operatori de la Delta Force - sau băieții de la D - Kovac și doi agenți tehnici FBI desemnați să o asiste pe Amber. Ea stătea lângă Fleming, părând mică și vulnerabilă, încadrată de acei oameni în haine de luptă.

Băieții de la D aveau pe ei niște costume albe cu un model de camuflaj. În spate cărau câte un rucsac, grenade și o armă CAR-15 sau o mitralieră M-60. Agenții FBI purtau costume Ninja negre, preferate de cei din echipele de salvare a ostaticilor. Aveau, după părerea lui Fleming, niște puști mai modeste, dar mai potrivite.

În întuneric, undeva, un alt elicopter avea la bord patru agenți FBI HRT, pe Wayne Thomas, ofițerul special în misiune și încă patru operatori de la Delta Force. Un al treilea, de rezervă, stătea gata de plecare la mică distanță, la nord de Fairbanks.

Planul era simplu: să zboare cât mai aproape de sol, ca să nu fie detectați, fără să comunice prin radio decât în cazuri urgente. Se îndreptau spre rafinăria părăsită din spatele platformei VenTec. Acolo, elicopterele aveau să

se apropie cât mai mult de pământ permițându-le astfel pasagerilor să coboare pe munte. După ce se regrupau la rafinărie, Fleming îi ducea la țeavă și le arăta drumul pe care-l parcurseseră el și Amber. Plănuiseră să ajungă la ieșirea de sub sectorul roșu și să intre de acolo în calculatorul lui Soames. Drumul până la rafinărie trebuia să fie o joacă de copil.

Dar vremea le juca feste.

Fiindcă sistemul de navigație globală fusese dat peste cap de la al doilea semn al Papei cel Roșu, pilotul folosea metoda veche, cu hărți și orientare vizuală. Dar îi era greu să vadă pe o vreme ca aceea. Era ca și cum ai fi accelerat la oră de vârf prin Manhattan. Trebuia, cu orice preț, să oprească acel blestemat de calculator înainte ca toate celelalte semne să apară și totul să fie în zadar.

Kovac încercă să facă o glumă.

— Vremea este excelentă, suntem acoperiți, dar surpriza e după colț.

Deodată, elicopterul o coti spre stânga, iar la lumina unui fulger Fleming văzu cel de-al doilea elicopter aproape.

„La naiba, se gândi, nici nu o să se vadă unul pe altul în toată nebunia asta.“ Amber se holba la el. Se gândea la același lucru, pentru că și ea le văzuse aproape ciocnindu-se.

— Cum o să vedem unde aterizăm, pe furtuna asta? îl întrebă ea pe Kovac.

Soldatul se întoarse, cu aerul lui ușor plictisit.

— Păi nici n-o să-l vezi, răspunse tărăgănat, de parcă acel loc de aterizare ar fi fost ceva interzis lui Amber, dar nu-ți face griji pentru asta.

Fleming și Amber se uitară unul la altul.

— Ați mai coborât vreodată în rapel, dr. Grant? o întrebă unul dintre soldații de la Delta Force.

Ea dădu din cap că nu.

— E OK. O s-o iau eu cu mine, spuse Fleming.

— Ești sigur că poți s-o faci? interveni Kovac. Ea este elementul cel mai important în această misiune. Nu trebuie să i se întâmple nimic. Poate ar trebui s-o facă unul dintre noi.

— Mulțumesc că vă gândiți la mine, răspunse Amber dintr-o suflare, dar sunt sigură că n-o să pățesc nimic cu Miles.

Kovac se uită cu atenție la Fleming, apoi dădu din umeri.

— Ne apropiem, spuse pilotul, calm, cu obișnuința unui profesionist, dar Fleming îi simți tensiunea din voce când anunță: Pregătiți echipamentul și fiți

gata de start.

Elicopterul se clătina în aer și piloții îl controlau cu greu.

Cerul se umplu de fulgere, iar lumina era mai puternică decât ziua. Apoi se auzi un mesaj, întretăiat, din radioul de la bord.

— Lovit... fulgerul... fără curent... cădem... Black Hawk doborât. Black Hawk doborât.

Liniște.

Fleming se uită pe fereastră, în dreapta. În aerul plin de electricitate, văzu celălalt elicopter învârtindu-se în timp ce încerca să se redreseze. O dâră groasă de fum ieșea de deasupra cabinei, de sub rotoarele principale, care parcă se opinteau să nu se oprească. Apoi, elicopterul se înclină și căzu într-o spirală, precum frunzele toamna.

Inima lui Fleming se opri parcă odată cu elicopterul. Se uită cum aparatul dispărea în furtuna de zăpadă. Apoi, o lumină puternică fulgeră întunericul de dedesubt în care se afundase Black Hawk.

În liniștea care urmă, nu se auzi o vorbă. Parcă se temeau, și încercau să înțeleagă fiecare în felul său accidentul. Cine știa ce avea să le aducă secunde următoare?

— Trapele deschise. Pornim, spuse pilotul, arătând spre zăpada vânturată. Fleming desluși cele două depozite goale de oțel ale rafinăriei. Aruncați cablurile.

Ușile elicopterului se deschiseră și aerul rece pătrunse în cabină. Kovac împinse cablurile în jos, patru de fiecare parte.

— Am să încerc să țin aparatul pe loc, spuse pilotul, dar nu pot să vă garantez nimic în nebunia asta.

Kovac țipa la oamenii săi și la cei de la FBI să coboare în ordinea stabilită.

— Doi câte doi. Hai! Hai! Hai!

Fiecare dintre ei se agăță de un cablu, se așează în dreptul trapei și sări în vârtejul de zăpadă spre ceea ce sperau să fie pământ.

Fleming o chemă pe Amber și-și așteaptă rândul. O simți cum tremura când o înconjură cu brațele și se prinse de cablu, deasupra capului ei.

— Nu-ți fie frică, te țin bine, îi șopti el, legându-i costumul de al lui și coborând în fața ei ca să n-o lase să vadă hăul de sub picioarele lor.

Amber nu-și aducea aminte de când nu se mai simțise atât de speriată. Stomacul i se zvârcolea, iar inima îi batea așa de tare, încât credea că o să leșine. Cablul greu părea din bumbac în bătaia vântului, iar mâinile ei înmănușate o dureau din cauza fricțiunii. Atât elicopterul, cât și cablul se legănau puternic, iar Amber se simțea ca legată de un pendul de ceas. Dar de câte ori își pierdea controlul, Fleming era acolo, aproape de ea, încurajând-o.

Coborârea păru că nu se mai termina: totul era în mișcare lentă. Amber se uită în jos și nu-și putu da seama cât de departe era solul. Apoi, în stânga ei se ivi o gaură și nu-i trebui decât o secundă să vadă hăul de dedesubt. Dacă înainte fusese speriată, acum era de-a dreptul împietrită de frică.

Furtuna smulsese elicopterul din poziția inițială și-l trăgea peste culmea muntelui. Sub cablu, pe cealaltă parte a aparatului, nu mai era nimic. Amber țipă la operatorul de la Delta Force care se apropia de capătul frânghiei. Vântul prea puternic nu-i duse vorbele mai departe de urechile ei. Neajutorată, se uită cum bărbatul își termină coborârea și-și dă drumul în gol. Păru că plutește o clipă în aer, ca o baliză în calea furtunii. Apoi, alunecă în întuneric. La dreapta, un altul făcu la fel. Niciunul nu scosese vreun sunet de durere.

Amber începu să se clatine și mai violent. Observă că Fleming se legăna intenționat în timp ce se apropiau de capătul cablului. Muntele era sub picioarele lor.

Fleming strigă în urechea ei,

— Îndoiaie-ți genunchii și rostogolește-te.

Câteva secunde mai târziu, simți impactul cu pământul și se făcu repede ca o minge. Fleming se rostogoli împreună cu ea în zăpadă. Nici nu-și trăsese sufletul, că Fleming o trăgea deja în picioare.

— Ești bine? auzi vocea lui în casca salopetei.

Dădu din cap o dată, apoi se încovoie de durere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, izbuti ea să spună.

Kovac veni spre ei, ajutându-i să se îndepărteze de marginea muntelui și să se îndrepte spre rafinărie.

— Te-ai lovit?

Amber făcu o grimasă.

— Am un cârcel.

— Mergi, mergi, nu te opri, spuse el. Nu avem mult timp la dispoziție.

În apropierea rafinăriei nu se mai simțea vântul așa de puternic.

— Câți au mai rămas? întrebă Fleming.

— Cinci sunt cu totul, răspuse Kovac. Vocea lui era liniștită. Am pierdut doi pe creasta muntelui, iar unul și-a rupt piciorul.

În față, Amber văzu două siluete în picioare. Una dintre ele se aplecase peste un om culcat la pământ al cărui picior stâng era îndoit. Fu ușurată să observe că unul dintre cei sănătoși purta uniforma neagră a FBI-ului. Cel puțin, acum știa că nu numai ea și Fleming erau singurii membri cu calificare tehnică din echipă.

Fleming încerca să se orienteze.

— O să găsim adăpost în țeavă. Trebuie să scoatem rănitul din zăpadă. Ce ai de gând să faci în privința lui?

Kovac nu ezită deloc.

— O să-l așezăm la căldură, confortabil, și-i dăm un aparat radio. Dacă nu ne întorcem în șase ore, o să activeze radioul și o să cheme echipajul de rezervă din cel de-al treilea elicopter. Până atunci, operațiunea noastră va fi fost un succes sau un eșec. Făcu vreo câțiva pași spre colegul lui.

Vremea se înrăutățea. Echipa era descompletată. Indiferent de unghiul din care aborda Amber problema, semnele nu era deloc favorabile. Era ca și cum Dumnezeu - sau cel care conducea lumea - n-ar fi vrut ca Soames să fie oprit din ceea ce făcea.

Fleming se uită la ea.

— Nu te îngrijora, Amber, o să iasă soarele și pe strada noastră. Nu are cum să ne fie mai rău.

Dar se înșela.

Câteva minute mai târziu, Fleming strigă:

— Nu găsesc țeava. Zăpada a îngropat-o. Cred că e mai încolo, dar trebuie să săpăm după ea.

— OK, zise Kovac, deprins cu întâmplările neprevăzute și cu răsturnările de situație.

— OK, conveni și Amber. Dar nu se simțea deloc bine. Nu-i putea ieși din minte că toate lucrurile care puteau să meargă rău se întâmplaseră. Evadase cu gândul să cheme cavaleria, fără să-și dea seama că ea și Fleming erau

cavaleria.

Se gândi cum nașul ei o aștepta pe Arca Roșie.

„Mă voi ruga până când vă întoarceți cu victoria”, le promisese el, încrezător că vor reuși în misiunea lor, de vreme ce aceea era voia lui Dumnezeu.

Strânse din dinți și merse pe urma pașilor lui Fleming prin zăpadă.

— Părinte Pete, sper din tot sufletul că nu te-ai rugat deloc până acum, murmură în barbă, fiindcă dacă astea ni se întâmplă după ce te-ai rugat, atunci suntem într-un mare rahat.

Sectorul alb

Carvelli își tot freca palmele reci și umezi, aproape lipicioase, încercând să uite de imaginea lui Soames care se flagela singur.

Soames se îmbrăcase și stătea în picioare într-una dintre camerele pustii de recreere, cu lupii lângă el. Se aplecă și se uită prin ușa puțin crăpată în camera alăturată. Îi chemase pe Bukowski și Tripp în sectorul roșu ca să verifice calculatorul, iar în ultimele minute îl întrebuse de două ori pe Carvelli cât era ceasul. Și de fiecare dată spunea:

— Mai e puțin, mai e puțin, repetând cuvintele ca pe o mantră.

Se uită prin geamul de sticlă și rânji.

— Foarte bine, Frank. A fost greu să-mi aduci polița de asigurare?

Carvelli nu știa ce să răspundă. Voia aprobarea lui Soames, dar îi era frică să nu-l dezamăgească, caz în care ar fi fost pedepsit. Sincer, nu făcuse prea mult, în afara faptului de a-i aștepta pe oameni să ridice „pachetul” de la școală și apoi să încerce să-l liniștească pe puști tot drumul, asigurându-l că era vorba despre o vizită surpriză la unchiul său.

— E destul de liniștit, dacă asta vrei să știi.

— Nu e speriat niciun pic?

— Îi e dor de bunica și bunicul și nu sunt prea sigur că m-a crezut în legătură cu surpriza. E un copil destul de isteț.

Soames arătă cu degetul.

— Uite ce face.

Carvelli se apropie de fereastră, dar păstră o distanță apreciabilă între el și lupi. Știa deja ce face băiatul, doar se jucase cu el în ultima jumătate de oră.

— Uite cum așază cuburile mele vechi, zise Soames, cu un râs pe buze. E atât de meticulos cu ele, se asigură ca fiecare să stea pe locul lui. Soames deschise ușa. Trebuie să vorbesc cu el.

Băiatul stătea în mijlocul unei camere mari, pe parchet, înconjurat de multe jucării demodate - Lego, GI Joe și multe alte piese de lemn, aranjate în două turnuri, fiecare de un metru și ceva. Când auzi ușa, băiatul se întoarse.

— Bună, Jake, zise Soames. Ce turnuri nemaipomenite!

— Unde e unchiul Milo? îl întrebă copilul. După aceea, se uita la fața lui

Soames cu o curiozitate de copil. Ce-i cu fața ta?

Soames se apropie de el, se aplecă și aproape își lipi fața de a băiatului.

— Nu-mi place soarele și nici el nu mă place pe mine. Dar picioarele tale? Jake nici nu clipi.

— Sunt bine.

— Dar nu sunt ale tale, nu-i așa? continuă Soames, răutăcios.

Jake nu plecă privirea.

— Ba da, sunt. Mi le-a dat unchiul Milo.

Soames se îndreptă și se duse lângă unul din turnuri.

— Îmi plăcea să construiesc turnuri cât mai înalte, iar apoi le dăream. De ce nu-l dăreami pe ăsta mai întâi?

— Nu, mulțumesc, zise Jake liniștit.

Băiatul se crispă puțin și Carvelli știa că era speriat. Dar ținea capul sus și se uita în față.

— Haide, fii rău, aruncă piesele prin cameră. N-o să se supere nimeni, îl îndemnă Soames. Lupii înaintară, gâfâind - erau acum la mai puțin de un metru în spatele lui Jake. Atunci, încearcă să-l dăreami pe celălalt, dacă vrei.

Jake scutură din cap că nu.

— Ori poate pe amândouă odată.

Jake rămase nemișcat.

— Cred că ar trebui să încerci, zise Soames, cu un ton mai rece.

Lupii se apropiară mai mult, aproape suflând în ceafa lui Jake. Genunchii băiatului tremurau, ca și buzele, dar nu se mișcă. Carvelli știa de ce erau în stare Soames și lupii lui. Își dorea ca Jake să dărame turnurile, dar o parte din el se bucura de sfidarea lui. Îi invidia curajul.

Soames se aplecă din nou, cu fața aproape de a lui Jake. Băiatul voia să se dea mai în spate, dar se lovi de lupi. Soames era furios: pielea din jurul gurii se ridicase, dezvelindu-i dinții albi, perfecți, într-un rânjet.

— Dăreamă dracului odată turnul!

Jake tremura din tot corpul, cu fața palidă, dar nu cedă.

— Crezi că unchiul tău e aici, nu? zise Soames batjocoritor. Asta crezi, nu-i așa?

Băiatul se uită acuzator la Carvelli: ochii i se umpluseră de lacrimi, dar niciuna nu-i căzu pe obraji. Carvelli se simți sfâșiat pe dinăuntru.

— Nu, nu cred asta, răspunse băiatul. Dar când o să vină Milo să mă ia, o să...

— O să ce? urlă Soames. Dacă vine Miles, o să moară, așa cum au făcut-o taică-tu și curva aia de mă-ta, și o să se întâlnească în iad, unde merge toată lumea, unde o să ajungi și tu!

Jake se încreți la față și-și acoperi urechile cu mâinile.

Fața lui Soames era roșie-vineție. Carvelli nu-l văzuse niciodată atât de mânios. Lupii gâfâiau și așteptau semnalul de atac. Spatele jachetei lui Jake și pantalonii erau plini de saliva lor.

— Unchiul tău Milo e deja mort! țipă Soames. În curând, bunicii o să fie și ei morți și atunci... și atunci... Soames scoase un răget și dărâcă turnurile.

Apoi, ieși ca o furtună din cameră, urmat de lupi. Carvelli rămase cu Jake.

Bărbatul se duse spre băiat, temător, și-l atinse pe umăr.

— Au plecat.

Cu mâinile în urechi, copilul își scutură umerii ca să îndepărteze mâna lui Carvelli.

Acesta se rușină, își retrase mâna și părăsi camera.

Și numai atunci, când știu că e singur, Jake se prăbuși pe podea și începu să plângă.

Patru ore mai târziu

— Uite-l, spuse Fleming, închizând ochii din cauza luminii puternice care venea din față.

În timp ce elicele strălucitoare se mișcau în întuneric, el văzu gura de aerisire.

— Doamne, e atât de fierbinte, spuse agentul FBI, un bărbat înalt de culoare, pe nume Howie.

— Te orbește, zise Kovac. Mai bine puneți-vă măștile.

După ce își puse mâna pe față, Fleming se uită la ventilatorul imens care aspira aerul fierbinte din sectorul roșu. Lumina din spatele aparatului era așa de puternică, încât nici prin mască nu putu desluși mai nimic privind printre elice, în afara unei lumini incandescente.

— Așteptați, zise el, ventilatorul încetinește.

— Are un termostat, îi anunță Amber. I se schimbă viteza în mod constant. Mai sunt și alte stabilizatoare de temperatură în sectorul roșu. Ventilatorul îndepărtează aerul fierbinte de sferă și, în funcție de temperatura ambientului, accelerează sau încetinește, câteodată până la oprire totală.

— Deci, dacă așteptăm, putem să trecem? se interesă Fleming.

Amber dădu din cap în semn că da.

— Și de unde o să știm când va începe să se rotească mai repede? întrebă un membru Delta Force, un bărbat blond, cu ochi albaștri.

— Nu vom ști. Vom vedea doar cum accelerează, răspunse Amber.

— Cel mai important lucru pe care trebuie să-l facem acum, zise Fleming, este să-i ducem pe Amber și pe Howie la calculator ca să-și termine treaba, în timp ce noi le asigurăm spatele.

— Trec eu primul, spuse Kovac. Văd dacă e vreo problemă și vă înștiințez. Arată spre celălalt tip de la D. Tu ai grijă în spate.

Fleming se uită spre Kovac cum traversa puntea și urca pe scara de inspecție până aproape de gura ventilatorului. Când ajunsese în vârf, așteptă sub elicele care încetineau. Când ventilatorul se opri, Fleming văzu că avea numai patru elice și că printre spațiile dintre ele se putea strecura cu ușurință un om.

Kovac întinse brațul drept ca să încerce rezistența unei elice oprite. Deodată, se auzi un clic și paletele se învârtiră iarăși. Nu prea repede, dar destul cât să-i sperie pe Kovac și pe cei care se uitau la el.

— Nu cred că elicele se opresc de tot, îl auzi Fleming pe Kovac în difuzorul din casca lui. O să încerc cât sunt încă în mișcare.

Apoi, înainte ca Fleming să-l avertizeze să mai aștepte, căpitanul de la Delta Force se întinse după o elice și se prinse de ea. Când elicea coborî, Kovac se cațără pe suprafața ei curbă, apoi o luă în sus și dispăru în lumina puternică din spatele aparatului. Fleming simți că amețește.

— Am intrat, zise Kovac liniștit. Arată bine. Este o balustradă pentru cei de la întreținere, iar scara o ia în sus. Cine vine după mine?

Se uitară unii la alții, apoi la ventilatorul care se mișca puțin mai repede decât ar fi vrut. Fleming făcu un pas înainte și alergă peste punte. Urcă pe scară și așteptă acolo, cum făcuse Kovac. De la distanță mică, elicele păreau că se mișcă mai repede. Așteptă, făcându-și curaj. Parcă era un pieton care traversa o pistă de Formula unu în plin concurs. Elicele se opriră, se auzi un clic și ventilatorul amuți.

Două mâini apărură printre spațiile goale de deasupra lui.

— Hai, vino, te trag eu.

Întinse mâinile în sus și simți brațele lui Kovac, puternice, cum îl ridicau prin ventilator.

La jumătatea drumului, când elicea îi venea în dreptul coapselor, se auzi din nou clicul, iar elicele se mișcară. Inima i se opri și primul gând fu să se desprindă din strânsoare. Din fericire, ventilatorul se mișcă puțin, împingându-l numai până mai aproape de balustrada lângă care stătea Kovac.

Acolo, Fleming se uită împrejur. Sfera de lumină a lui Soames era suspendată la intersecția a două cercuri, la vreo trei metri deasupra capului său. Mingea de foc părea și volatilă, și mai schimbătoare decât atunci când o văzuse el. Chiar și cu ochelarii de protecție, tot strânse din ochi. La dreapta, era o scară care ducea în sus, către un prag situat la vreo șapte metri deasupra, de unde se putea intra în camera de control și în laboratoarele care înconjurau sfera. Putea numai să vadă unde sunt ferestrele întunecate și se întrebă dacă acea ușă dădea cumva în laboratorul unde el, Bukowski și Tripp lucraseră varianta îmbunătățită a NeuroTranslatorului pentru Soames.

— Haideti, șopti Kovac în microfonul lui.

Amber era următoarea. Ventilatorul nu se mai mișca, și pentru că nu era prea grea, o traseră ușor printre elice. Urmă agentul Howie.

Mai rămăsese cineva: al doilea membru Delta Force.

Ventilatorul scoase un clic și prinse viteză.

— La naiba, șopti Kovac. Se uită la ceas și apoi la Amber. Mai așteptăm câteva minute și, dacă nu încetinește, o să mergem mai departe fără el. Am pierdut deja prea mult timp și nu știu cât o să vă ia să vă ocupați de calculator.

— Nici eu nu știu, recunosc Amber.

Un alt clic. Ventilatorul încetini.

— Hai, Olsen, vino, șopti iarăși Kovac.

Fleming se propti bine și, împreună cu Kovac, se aplecă în momentul în care elicele se roteau mai încet. Fleming îl prinse pe agentul de la Delta Force de brațul drept, iar Kovac de cel stâng. Bărbatul atârna greu, cu tot echipamentul, dar se străduirea să-l tragă prin spațiile goale. Aproape că reușiseră, când ventilatorul se porni.

Nu se întâmplă nimic.

Omul se uită la Fleming și zâmbi ușurat.

Apoi, zâmbetul îi dispăru.

Se petrecu așa de repede, încât Fleming nu putu decât să se holbeze terifiat, în timp ce ventilatorul îl smulse pe bărbat din mâinile lor. Pentru câteva secunde, elicele îl rotiră, ca într-un carusel. Dar când viteza se mări, fu aruncat pe lame ca un morcov în mixer. Elicele îl tăiară de la tălpile picioarelor în sus, iar bărbatul se uita, mirat, la Fleming.

Totul se termină în câteva secunde. Fleming nici nu auzi bufnitura când rămășițele omului căzură în groapa de dedesubt. Un lucru îl mira peste măsură: în afara zgomotului făcut de elicele care-l sfârtecau, omul nu scosese un sunet, nici măcar un geamăt.

Agentul FBI se aplecă și vomită.

Kovac se întoarse spre Amber care se uita împietrită la ventilatorul în mișcare. Mușchii feței erau încleștați și tremurau puțin, dar asta era singurul semn de emoție.

— Asta dovedește că e foarte important să terminăm ce avem de făcut aici. Amber încă nu-și putea desprinde ochii de la ventilator.

Kovac îi luă capul în mâini și o forță să se uite la el.

— Poți să faci lucrul ăsta, dr. Grant? Fiindcă dacă nu poți, atunci ne

pierdem dracului timpul pe aici.

Amber clipi.

Fleming puse mâna pe umărul ei.

— Hai, Amber, vino, să terminăm odată cu asta.

Ea încuviință. Era palidă la față, dar scânteia i se aprinsese iarăși în ochi.

— Hai să mergem, zise Kovac, și începem să urce scara.

Ușa de la capătul scării se deschise, dar laboratorul era pustiu. După cum o sfătui Kovac, Amber se ghemui la podea și intră, în spatele lui și al lui Fleming. În stânga ei, văzu un corp surogat precum al celui pe care i-l arătase Fleming la Barley Hall. „Oare cum îl chema?” Brian.

Lângă manechin, deasupra unui banc de lucru, recunoscui varianta îmbunătățită a NeuroTranslatorului și casca sferică pe care o crease Soames.

— Credeam că lucrurile astea erau pe Arca Roșie, zise.

— Ticălosul n-a lăsat nimic la întâmplare - a făcut o dublură. Fleming se încruntă și se uită la aparat, cu o expresie gânditoare. Apoi se uită prin fereastra întunecată, la lumina care pulsa în spatele ei. Amber? Ochii îi străluceau.

— Da.

— Sst, se auzi Kovac, care era în fața lor. Arătă spre dreapta.

Amber se uită prin geamul fumuriu, pe lângă sfera de lumină, în zona laboratoarelor, de cealaltă parte a ventilatorului. Era un om de pază lângă ușile glisante, iar altcineva era înăuntru, la un birou, în fața unui ecran. Statura înaltă și capul chel îi erau cunoscute lui Fleming: Walter Tripp. Amber scană laboratorul, dar nu o văzu pe Bukowski.

— Cred că acolo e zona cu aparatele principale, șopti ea. Trebuie să-l îndepărtăm de acolo înainte să aibă timp să anunțe pe cineva.

Kovac se întoarse spre ea.

— Trebuie să aflăm ceva de la el?

— Nu chiar. Găsesc tot ce am nevoie în calculator, și în afară de asta nu aș avea încredere în ce mi-ar spune. Vreau numai să plece de acolo. Poți să te ocupi asta?

Șeful de la Delta Force zâmbi; era un zâmbet rece, aspru.

— Sigur, așteaptă aici.

Stând ghemuită lângă Fleming și agentul FBI, ea se uită cum Kovac trece prin toate laboratoarele ca să ajungă la țintă. Îl pierdu din ochi pentru un moment, dar apoi surprinse momentul când omul de pază se prăbuși. Câteva secunde mai târziu, Kovac stătea în locul lui, chircit în fața ușilor glisante. Văzu ușile deschizându-se și pe Tripp întorcând capul. Părea mai degrabă mirat decât speriat, sigur de izolarea pe care o avea în acea fortăreață a

tehnologiei. Zise ceva, dar Amber nu desluși ce. Apoi plecă din laborator și începu să strige pe cineva.

Deodată, dispăru sub pervazul ferestrei, iar Kovac le făcu semn să se ducă într-acolo.

Amber ajunsese în zona centrală de control. Atât omul de pază, cât și Tripp zăceau nemișcați pe podea, cu ochii larg deschiși, cu gâturile îndoite într-un unghi ciudat. Tripp arăta la fel de îngrijorat cum fusese când trăia, și Amber își întoarse capul repede: văzuse deja prea multă moarte în ultimele zile, cât să-i ajungă pe viață.

Camera de control nu se schimbaseră deloc de la ultima ei vizită, cu ani în urmă. Se bucură când văzu că ecranul principal era aprins. Tripp supraveghea calculatorul acela uriaș și intrase deja în sistem, ceea ce însemna că ea nu mai trebuia să facă niciun efort.

În sfârșit, se puteau socoti norocoși.

Atinse tastele de pe ecran, ajunsese în fișierul Datafile Manager și folosi cursorul mouse-ului pentru derulare rapidă. Pe ecran se înșirau mii de fișiere, imposibil de urmărit. În partea de jos apărea un număr de cel puțin șapte cifre.

— Ce-i asta? întrebă Fleming, uitându-se peste umărul ei.

— Asta, răspuse Amber cu teamă, este lista fiecărui fișier depozitat în fotonii din sfera de lumină de acolo. Pe scurt, ceea ce vedem este lista tuturor datelor înregistrate electronic pe care le-a strâns omenirea. Asta este gaura neagră în care au intrat toate informațiile pierdute ale universului.

Se lăsă o liniște mormântală, fiindcă atunci înțeleșeseră la ce se uitau.

— Dar ce reprezintă numerele astea din partea de jos a ecranului? întrebă agentul FBI.

Amber oftă. Era obișnuită să lucreze cu calculatoare de mare performanță, dar nu-și închipuise o secunda până unde ajunsese Soames.

— Acel număr ne arată o estimare a numărului de *ani* necesari pentru a vedea toate fișierele care sunt acum pe ecran, la viteza de acum. Și nu vorbesc de *conținutul lor*, ci numai de *titluri*.

— Iar asta înseamnă milioane de ani, nu-i așa? întrebă Kovac. Maică Precistă! Era pentru prima dată când se arăta impresionat.

— Dar ce-ar fi dacă le-am trimite pe toate de unde au fost furate? se interesă Fleming.

— Fii fără grijă, asta va fi foarte ușor. Fiecare operațiune poate fi făcută cu

viteza luminii. Totuși, trebuie să verificăm programul original și să ne asigurăm că datele și rutele sunt cele autentice. Se prea poate ca Soames să fi construit unele obstacole ca să distrugă informația depozitată dacă cineva umblă la ea sau să o trimită la o adresă greșită. Datele incorecte, trunchiate sau trimise aiurea sunt mult mai dăunătoare decât lipsa lor. Va trebui să trecem prin niște proceduri de securitate care o să ne dea siguranța că datele ajung exact de unde au venit. Dar la cât de puternic este acest calculator, n-o să ne ia mai mult de câteva minute.

— Dar ce facem cu ultimele două semne, le putem opri?

— În timp ce ne asigurăm că returnarea datelor merge conform planului, pot să caut în programele invizibile ale calculatorului ca să văd dacă nu sunt instrucțiuni despre instalații nucleare, focoase, genul acesta de lucruri. Apoi, odată ce anihilăm planul lui Soames, o să instalez un PPI.

— Un ce? Întrebă Kovac.

— Un protocol paradox de implozie, spuse ea. Practic, e un program care stabilește un paradox într-un miez fonic al unui curent qubit, întorcând marea putere a calculatorului asupra lui însuși.

Ea zâmbi când îl văzu pe Kovac încruntându-se.

— E ceea ce băieții tăi ar numi o bombă. O bombă mare. Se uită la ceas. Dar mai avem câteva ore, nu?

— Doar dacă Soames nu face ceva și schimbă planul, spuse Kovac.

Amber se întoarse spre agentul FBI.

— Știi să instalezi un program CSP?

— Un „curăță și protejează”?

— Da.

Howie încuviință.

— Bun, zise Amber. O să activez al doilea terminal de aici și-l putem folosi ca să rulăm acest program CSP asupra datelor, ca să ne asigurăm că se se întorc în același loc și în forma în care au plecat. Bine?

— Cum spui tu.

Agentul FBI se duse spre al doilea terminal, în timp ce Amber îl pornea de la pupitrul ei.

— Aici se ajunge numai cu liftul, nu-i așa? se interesă Kovac.

Fleming dădu din cap.

— În afară de scara pe care am urcat noi.

— O să mă duc lângă punte și o să supraveghez zona. Să nu vină cineva să

vă deranjeze. Succes!

— Se pare că avem totul sub control, zise Fleming, după plecarea lui Kovac. Era clar că se gândea la ceva, fiindcă se tot uita în spate, acolo unde văzuse mai devreme replica NeuroTranslatorului.

— Nu-i așa că nu ai nevoie de mine în următoarele câteva minute?

Amber tasta.

— De ce?

Fleming nu zise nimic. Apoi, arătă spre mingea de foc și întrebă:

— Calculatorul ăsta poate să facă o serie de calcule complexe, la o viteză foarte mare, nu-i așa? Adică, dacă nu poate să găsească corelația dintre două sisteme aparent fără legătură, atunci probabil că nu există nicio corelație sau conexiune între ele. Am dreptate?

Ea se întoarse spre el și ochii i se micșorară.

— Da, dar ce vrei să spui?

— Vreau un singur lucru de la acest calculator înainte să-l distrug. Are de-a face cu NeuroTranslatorul și casca făcută de Soames. N-o să dureze decât vreo câteva minute.

— Despre ce vorbești?

Amber ascultă cu atenție explicațiile lui. Când Fleming termină, ea dădu din cap dezaprobator. Ipoteza lui părea sortită eșecului, dar ea era ultima persoană care i s-ar fi împotrivit.

— Nu e momentul potrivit acum, îi zise lui Fleming.

— Este *singurul* moment în care voi avea acces la acest calculator superputernic. Acum ori niciodată.

Amber șovăi, dar activă o tastă din partea de jos a ecranului său.

— Am activat terminalul din laboratorul unde este NeuroTranslatorul. Du-te și folosește motorul de căutare. Scrie întrebarea pe care o ai și el va căuta răspunsul afirmativ sau negativ la ipoteza ta. Dacă nu-ți dă niciunul într-un minut, două, înseamnă că nu există răspuns. Bine?

Fleming se apropie de ea și Amber crezu c-o s-o sărute. Și-ar fi dorit lucrul ăsta. Dar el zâmbi numai și zise:

— Mulțumesc.

Și se îndepărtă.

— Cum merge? Îl întrebă Amber pe agentul de la celălalt terminal.

— Sunt aproape gata. Mai am numai câteva minute. Dar tu? Ai găsit deja cel de-al treilea și al patrulea semn?

— Nu încă, dar o să încep să caut instrucțiunile de bază acum.

Dar înainte să facă ceva, desenul de pe ecran se schimbă. Linii orizontale și verticale apărură în fața ei, iar dedesubt era o hartă a Indiei și a Pakistanului.

Două puncte roșii, unul deasupra orașului Delhi, iar altul deasupra lui Lahore, clipeau roșii. Iar în colțul din stânga, sus era o numărătoare inversă, înceată. Numărul 100 se făcu galben. Apoi, după câteva clipiri, trecu la 99... apoi 98.

— Oh, Doamne!

— Ce e? sări Howie.

— Nu sunt sigură, zise Amber, încercând să rămână calmă. Spune-mi dacă mă înșel. Și India, și Pakistanul au bomba atomică și nu sunt tocmai prietene, nu?

— Mda, cam așa ceva, încuviință Howie.

— Dumnezeule! Cred că am trimis datele furate la al doilea semn, dar le-am declanșat mai devreme pe celelalte două.

— Război și moarte?

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou. De data asta, ea văzu o hartă mai mare, cu Asia și Europa. Erau semne roșii care clipeau peste tot în Orientul Mijlociu și pete de culoare în Ucraina, Rusia, Coreea de Nord și China. Și aceeași numărătoare inversă în colțul ecranului.

— La naiba, zise Amber, atingând tastele de control.

Numărătoare inversă era automată. Trebuia să intre în program și să-l oprească.

Bum.

Un foc de armă.

Apoi, încă trei.

— Ce naiba a fost asta? Întrebă agentul FBI, încordându-se. Sunetul de afară îi spunea lui Amber că liftul cobora.

— E probabil Kovac, zise ea, neștiind unde să fie atentă mai întâi, la ecran sau la liftul de afară.

— Mă duc să văd, zise cel de la FBI și alergă spre ușă. Amber se întoarse la ecran, încercând să introducă un cod de program, în timp ce numărătoare inversă continua: 92...

91... 90...

În spate se auzi un mârâit, apoi un țipăt. Se întoarse brusc. Unul din lupii lui Soames sărise din lift și-și înfipsea colții în bregata agentului, înăbușindu-i

urletele. Celălalt se repezi la testiculele bărbatului.

Apoi, apăru Soames. Coborî pe scări, trecu peste corpul contorsionat al victimei, urmat la mică distanță de Bukowski, care avea o armă în mână. Cu niște ochi ca gheața, cercetătoarea se uită la corpul înconvoiat al lui Tripp apoi la Amber.

— Amber, pleacă de lângă calculator și vino aici, îi porunci Soames, pe un ton calm, dar rece.

Ea se uită din nou la ecran. Numerele era mai mici: 88...87... Nu mai putea face nimic.

— Nu atinge nimic, altfel Felicia o să fie mai mult decât bucuroasă să te împuște, o avertiză Soames.

Amber nu se mișcă deloc.

— Unde e Miles? o întrebă Soames. Voi doi sunteți un cuplu acum, nu-i așa?

— Nu e aici, răspuse Amber, forțându-se să nu se uite în direcția sferei de lumină și a laboratorului din apropierea acesteia.

Soames se uită împrejur și zâmbi.

— Ce păcat. Era cineva aici care voia să-l vadă.

Fleming de-abia terminase de tastat întrebarea în programul calculatorului din laboratorul din spate, când auzi împuşcăturile.

Instinctiv, se întoarse și privi spre locul unde o lăsase pe Amber. Nu-și putu crede ochilor când văzu cum agentul FBI fusese doborât de lupi. Se lăsă pe vine și se uită după o armă, dar nu văzu nimic în afară de NeuroTranslator și de casca de captare a undelor sufletului.

Apoi, la fel de neajutorat, îl zări pe Soames cum vine urmat de Bukowski, care o amenința pe Amber cu un pistol.

„Unde naiba e Kovac? La dracu' cu toate!”

Amber plecă de lângă calculator, iar Soames se apropie de ea. În acel moment, Fleming îl văzu în fața liftului pe Carvelli... cu Jake.

„Cum de-a ajuns aici?”

Trebuie să se abțină să nu se arunce asupra agresorilor, așa cum era, fără nicio armă.

Soames se aplecă spre Amber și o apucă de guler. Fleming îi auzi vocea în difuzoarele din cască.

— Bună, Miles. Folosesc microfonul lui Amber, așa că știu că mă auzi. Să lămurim lucrurile - primul, misiunea ta a eșuat. Ultimele semne au fost activate, așa că nu mai ai motive să faci pe eroul. De asemenea, îl am pe nepotul tău aici. Mergem spre punte acum. Ai două minute să ajungi la noi, sau o să-l expun pe Jake luminii sferei, să orbească. Apoi, dacă tot nu apari, o să-l dau de mâncare lupilor mei. Sunt înnebuniți după carne proaspătă. Alegerea îți aparține.

Fleming strânse din pumni. Se uită cum lacheii lui Soames îi băgau pe Amber și pe Jake în lift. Mânia îl copleși.

Totul era pierdut. Chiar nu avea alternativă.

Dacă nu putea să salveze lumea, trebuia măcar să încerce să-i salveze pe Jake și pe Amber.

* * *

Timpul trecea. Speranțele se năruiseră. Amber trebuia să se întoarcă la calculator să găsească o metodă de a opri numărătoarea inversă. Dar acum numai Miles Fleming mai putea face ceva. Iar Miles nici nu știa să reprogrameze calculatorul.

Amber stătea lângă lift, la nivelul punții, cu ochelari de protecție. Văzu trupul lui Kovac pe platforma de oțel, lângă cadavrul omului de pază. Ambii păreau morți. Gâtul lui Kovac era rupt și însângerat. Se vedeau urme de gloanțe în partea de sus a corpului. Carvelli stătea în stânga ei. Era palid și arăta scârbit, de parcă ar fi vrut să fie altundeva în acel moment. Bukowski însă parcă de-abia aștepta să folosească arma. Stătea lângă Soames și Jake, lângă balustradă. Soames avea haina lui protectoare. Jake părea mai mic decât era în realitate pe lângă cei doi.

— Ești bine, Jake? îl întrebă Amber.

Băiatul aruncă o privire scurtă spre lupi, care așteptau la lift, și dădu din cap că da. Mișcarea capului aproape că-i dădu jos ochelarii de protecție.

— E bine pentru moment, zise Soames.

— De ce faci asta, Bradley? îl întrebă Amber.

— Nu fac nimic, zise el. Mă asigur numai că lucrurile vor decurge așa cum au fost planificate. Nu eu am decis asta, tot ce fac eu este să duc la îndeplinire profeția. De aceea n-ai avut nicio șansă să mă oprești. Chiar prin întoarcerea celui de-al doilea semn și recuperarea informațiilor, nu ai făcut decât să le dai o mai mare putere celor finale.

— O să lansezi rachetele și o să ștergi Asia de pe fața pământului?

Soames râse.

— Bineînțeles că nu. Tocmai asta este. Omenirea va alege această cale. Lipsa de curent de la primul semn nu a declanșat războaie, ci reacția oamenilor a fost cea care a condus la conflicte. Al doilea semn a fost foametea - nu le-a luat oamenilor lucrurile de care aveau nevoie fizic ca să supraviețuiască, ci numai pe cele pe care se bazau. Iar ultimele semne nu vor fi foarte diferite. Omenirea va aduce războiul și moartea asupra ei înseși, prin prejudecățile și alegerile ei viitoare. Unele națiuni vor vedea rachete false pe ecranele calculatoarelor lor. Vor crede că sunt atacate, dar tot vor avea de ales. Fie verifică dacă atacul este unul adevărat, având încredere în dușmanii lor care le vor spune că nu au lansat nimic, fie încep un război destul de costisitor.

Soames zâmbi.

— Tu ce crezi c-o să se întâmple, Amber? Nu sunt un jucător de jocuri de noroc, dar nu aș paria împotriva războiului și a morții. Mai ales că autoritățile vor primi informații greșite chiar după ce toate bazele de date au fost recuperate prin actul tău de eroism. Cu siguranță vor fi recunoscători pentru

norocul lor de a avea acele informații exact în momentul în care vor detecta un atac și vor răspunde la el.

— Dar de ce ești așa de disperat să împlinești ce a spus Papa cel Roșu? Știi doar că nu este singurul adevăr...

Soames zâmbi.

— Pentru că va fi, spuse el, arătând spre lift. Curând, va fi singurul adevăr.

Liftul cobora la etajul inferior. Cineva de acolo îl chemase. Miles Fleming voia să urce spre ei. Totul se terminase. Soames câștigase războiul.

Amber se încorda și se uită spre lift. Jake făcu la fel. Lupii se uitară și ei.

— Ai grijă, Milo, strigă Jake.

Bukowski îi trase una peste față, aruncându-l la pământ în patru labe.

— Nu face asta, Miles, îi strigă Amber.

În zadar. Chiar dacă își dorise ca liftul să stea pe loc, cabina începu să urce. Prin sticla ușii se vedea conturul unei siluete. Când se deschiseră ușile, aceasta ridică un braț și făcu un pas afară.

Soames dădu o comandă guturală și lupii se repeziră la Fleming. Îl trântiră la pământ și-i rupseră hainele. Jake țipă, iar Amber se aruncă spre lupi, încercând să-i ia de pe el. Animalele nici n-o băgară în seamă și își continuară atacul - îi rupseră gâtul lui Fleming, trăgându-i casca.

Când o smulseră, Amber își ținu respirația. Capul era din plastic. Era corpul surrogat. Se întoarse spre Soames și Bukowski în momentul în care o umbră apăru de dincolo de balustradă și o trase pe femeie înspre gura de aerisire. Bukowski urlă în timp ce cădea în gol.

— Ia-l pe Jake și întoarceți-vă la calculatorul principal, strigă umbra la ei, în timp ce trăgea de hainele lui Soames ca să-i expună pielea la lumină.

Amber îl apucă pe Jake de mână și-l trase spre lift - tocmai în momentul în care lupii se opreau din atacul asupra corpului din plastic, iar Carvelli fugea spre ea. Unul din lupi se aruncă asupra ei -, dar Carvelli se așeză între ei, lăsându-i liber drumul spre lift.

— Fugi, strigă el, în timp ce se lupta cu lupul, care își băgase deja ghearele în stomacul lui și se pregătea să îl apuce de beregată.

Amber nu avu nevoie de a doua invitație. Îl luă pe Jake și se aruncară amândoi în lift. Apăsă pe butonul care-i ducea jos. Dar al doilea lup veni după ei și își înfipse colții în piciorul stâng al lui Jake, chiar când ușile liftului se închiseră. Amber intra în panică, tot apăsând pe butone, dar piciorul lui Jake bloca ușa. Colții lupului se înfipseseră și mai adânc în proteza lui. În tot

acest timp, lupul se holba la Amber cu ochii lui răi, galbeni. În stânga, îl văzu pe Carvelli cum se încovoia în timp ce al doilea lup își înfipsea colții în jugulara lui.

Apoi, Jake se aplecă spre coapsa stângă și apăsă pe ceva. Piciorul se desprinse, iar lupul căzu pe spate, luând piciorul cu el și eliberând ușa. Amber îi văzu pe lupi cum se duceau spre balustradă, unde Soames se lupta cu Fleming.

Dar nu se mai gândi la asta. Erau prea multe de făcut.

Spre surprinderea lui Fleming, Soames se dovedi destul de puternic în luptă. Iar când Fleming îi smulse hainele de protecție, Soames parcă se lupta cu și mai multă îndârjire.

Mișcările lui Fleming erau îngreunate de casca voluminoasă de capturare a sufletului. O folosisese ca pe o telecomandă pentru a controla de la distanță corpul surrogat, prin NeuroTranslator, în timp ce el venise pe altă parte ca să-i surprindă.

Acum, lupii se îndreptau spre el.

De pe punte, îl pocni zdravăn pe Soames în față, apoi îl lăsă să atârne peste balustradă. Soames se agăță de încheietura lui Fleming.

— Spune-le să nu atace, strigă Fleming.

Dedesubtul lui Soames era sfera, pulsând ca un mic soare. Pielea îi era aproape roșie.

Lupii urlară, dar nu se apropiară, simțind că l-ar fi pus în pericol pe stăpânul lor dacă ar fi atacat.

— Spune-le să se retragă, îi ordonă încă o dată Fleming.

Soames scoase un sunet gutural și lupii se dădură înapoi.

— Miles, trebuie s-o oprești pe Amber. Nu trebuie să împiedice declanșarea semnelor.

Fleming scutură din cap, neîncrezător.

— Ești un ticălos.

— Nu sunt, insistă Soames. Vocea lui se calmase. E foarte important. Dintre toți, voi sunteți cei care ar trebui să înțelegeți. Există un motiv pentru care fac asta, iar voi nu trebuie să opriți cursul lucrurilor.

— Despre ce naiba vorbești?

— Revelația Papei cel Roșu are un scop, iar eu trebuie să-l îndeplinesc.

— Dar acea revelație e o minciună.

— Nu, n-a fost chiar așa. Jumătate adevăr, jumătate minciună. A fost adevărul *lui*.

— Dar tu vrei să-l faci să pară că este *singurul* adevăr.

— N-am de ales. Trebuie să conving lumea că nu există Dumnezeu, că doar Satana există. Acesta este scopul meu.

Fleming întinse mâna după celălalt braț al lui Soames. Pielea i se bășica, dar

Soames nu lua în seamă durerea.

— Ce urmărești, de fapt? Cine crezi că ești? Satana?

— E mai complicat decât atât. Soames se uită în ochii lui Fleming. Sunt cel de-al doilea fiu al lui Dumnezeu.

De uimire, Fleming aproape îl scăpă din mâini.

— Poftim?

— Ascultă-mă cu atenție, se milogi Soames. Acum două mii de ani, Dumnezeu l-a trimis pe pământ pe primul său fiu. A fost un om bun care a vorbit despre milă și iertare - chiar a murit pe cruce pentru omenire, ca să vă învețe adevărata cale a lui Dumnezeu. Dar planul nu prea a funcționat. Religiiile s-au luat la bătaie între ele despre cum să interpreteze învățăturile lui Hristos. S-au pus în fața credinței. Nu mai era o chestiune de liber arbitru, ci de putere și de vinovăție. Unde mai este liberul arbitru în vorbele preotului „Să faci ce-ți spun eu, altfel ajungi în iad”? Asta nu mai e deloc liber arbitru, ci numai ascultarea unor ordine, pentru că te temi de pedeapsă.

Preoții sunt și ei oameni. Pe ei nu-i interesează să-l înțeleagă pe Dumnezeu - ei nu urmăresc decât să acumuleze puterea din lume. Dar lui Dumnezeu nu-i plac bisericile uriașe și mărirea. El nu este genul ăsta de tată. El te vrea pe tine, cea mai ambițioasă creatură a Lui, să te maturizezi și să nu mai apelezi la El. Asta a încercat să ne explice primul Său fiu. Trăind o viață bună, e în sine o răsplată, iar la moarte, fiecare va experimenta adevărul sufletului său. Dar nimeni nu l-a ascultat.

Așa că El l-a trimis pe cel de-al doilea fiu al Său. Unul mai întunecat. Pe mine. Dar nu ca să predice bunătate și milă, ci ca să dovedească faptul că Dumnezeu nu există de fapt. Că numai Satana ține frâiele. Numai atunci omenirea se va putea descătușa din strânsoarea religiilor și-și va dezvolta propriul sistem de bine și de rău - adevăratul liber arbitru. La urma urmei, vei face o alegere demnă de luat în seamă doar atunci când nu va exista promisiunea unei răsplăți. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru voi: se șterge pe sine din conștiința voastră. De aceea l-am creat pe Accosta. Arogant și dogmatic, el era simbolul perfect al religiei. Prin el, conducătorul celei mai puternice religii de pe pământ l-a tăgăduit pe Dumnezeu de dincolo de mormânt, iar lumea a trebuit să asculte. Iar după ce vor vedea semnele, nu vor avea altă alegere decât să creadă.

Soames zâmbi.

— Tu, Miles, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi. Tu urăști importanța

pe care și-o arogă dogma religiei. Erai un ateu care a făcut bine și nu s-a gândit la răsplată în viața viitoare. Uită-te la Virginia Knight. Când a început să lucreze cu Papa cel Roșu, era timidă, slabă de înger, își trăda prietenii cu ușurință și chiar nu-i păsa de morțile nenumărate fiindcă își spunea că acei oameni ar fi murit oricum, erau în ultima fază a bolii. Făcea voia lui Dumnezeu. Dar numai când și-a pierdut credința în Dumnezeu și a început să creadă în ea însăși, de-abia atunci a avut curajul să vă ajute pe tine și pe Amber să scăpați. Numai când a încetat să se bazeze pe promisiunea de mai bine în viața viitoare a căpătat independență în acțiuni. Miles, trebuie s-o oprești pe Amber, astfel totul va fi pierdut.

— Ești nebun de-a binelea! O să moară milioane de oameni!

— Se vor pierde vieți, dar se vor câștiga suflete, pledă Soames. Trebuie să înțelegi. Sunt cine îți spun că sunt. Știam dinainte ce va dezvălui Papa cel Roșu. De aceea am luptat atât de mult pentru Proiectul Sufletului. Știam care vor fi semnele. De aceea m-am pregătit pentru ele. Crede-mă, Miles, sunt și Lucifer și Fiul lui Dumnezeu. Sunt unealta lui Dumnezeu. Sunt focul iadului care aduce suferință și disperare, dar sunt și flacăra care te pregătește și te înalță. Miles, viitorul omenirii este în mâinile tale. Trebuie să lași semnele să-și urmeze cursul, să ardă buruienile religiei și să lase să crească în locul vlăstarul puternic al credinței în sine și al liberului arbitru.

Soames se opri, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Dar Fleming nici nu știa ce să răspundă. Era o logică strâmbă în cuvintele lui Soames.

Soames îl apucă pe Fleming de încheietură. Pielea lui se bășica și plesnea, dând la iveală pete roșii. Fleming încercă să îl ridice peste balustradă ca să se acopere cu hainele, dar cu cât trăgea mai mult, cu atât pielea se rupea mai repede.

— Te rog, Miles, te rog, îl imploră Soames, ignorând durerea. Ucide-mă, dar lasă semnele să-și urmeze cursul. Tu ești cel care trebuie să bați ultimele cuie în coșciugul religiei. Nu va exista altă ocazie, Miles, și acum totul depinde de tine. *Trebuie* s-o faci, Miles, urlă Soames din răspuțeri. *Trebuie*.

09... 08... Când se uită la ecran, Amber realizează că era prea târziu să mai facă ceva. Numărătoarea inversă aproape se terminase. Dezastrul era la un pas.

Îl lăasă pe Jake acolo și se uită spre lift, să vadă dacă mai apar și alți oameni de pază. Apoi, intră în programarea de bază a calculatorului. Soames avusese dreptate. În momentul în care fuseseră retumate informațiile, se declanșaseră semnele finale.

06... 05...

Se uită la harta Indiei și a Pakistanului și apoi la harta mai mare a Asiei. Toate punctele roșii pulsau încă. Dacă ar fi inserat un program de implozie fonică, ar fi distrus calculatorul, dar nu înainte de a fi transmis informațiile greșite și de a fi pus în mișcare cele două semne, al războiului și al morții, adică exact pe cele profețite de Papa cel Roșu.

Trebuia să suprascrise codul.

...04... 03...

Începu cu harta mare a Asiei și deschise o căsuță din partea de jos a ecranului. O folosi ca să intre în programarea de bază și să caute virusul care dădea naștere la mesajul greșit de lansare a rachetelor pe internetul optic. Îl găsi repede și în câteva secunde îl anulă. Punctele de pe hartă se opriră din pulsație.

Excelent.

...02...

Se duse la harta Indiei și a Pakistanului și făcu același lucru ca în cazul hărții mari. Deschise o căsuță pentru a accesa codul de programare. Începu să caute virusul...

01... 00...

„La naiba. Prea târziu.“

Punctul roșu de deasupra lui New Delhi se opri din clipit. Apoi, o linie roșie porni din New Delhi spre Pakistan.

Verifică programul. Virusul fusese deja trimis către centrul de comandă din Lahore, anunțându-i în mod eronat că India lansase o rachetă spre ei. Respiră adânc, își frecă palmele transpirate una de alta și șterse mesajul.

Linia arcuită dispăru de pe ecran.

Amber lăasă umerii în jos, ușurată. Se calmă puțin, apoi se pregăti să

insereze un PPI ca să distrugă calculatorul. Dar chiar înainte să înceapă, reapăru un punct pe hartă. Și, fără nicio numărătoare, o altă linie arcuită porni dinspre Lahore către India.

Disperată, se apucă să verifice codul, poate îi scăpase ceva din vedere. Dar își dădu seama că nu era un atac imaginar - era atacul armat al Pakistanului, ca răspuns la cel de dinainte al Indiei.

Nedezlipindu-și ochii de la ecran, Amber intră iar în programul de bază al celui mai puternic calculator din lume, ca să caute un miracol.

* * *

— Trebuie s-o oprești, Miles! urlă Soames. Calmul îi dispăruse cu desăvârșire. Pielea de pe frunte îi atârna dezlipită, iar ochii îi erau injectați. Ajută-mă și am să te ajut și eu să afli care e soarta fratelui tău. Calculatorul este cheia. Există o relație între semnătura sufletului și codul genetic al unei persoane. Modelul de interferență se corelează cu intronii, codul inutil care alcătuieste aproape tot ADN-ul nostru. Calculatorul poate obține semnătura sufletului fratelui tău din genomul lui. Iar cu ajutorul meu, îl putem chema înapoi. O să poți vorbi cu el.

Fleming știa deja toate astea. De aceea o lăsase pe Amber singură, ca să se ducă să interogheze calculatorul.

— Știi ce poate face calculatorul, răspunse el.

Buzele lui Soames se mișcară într-un zâmbet ciudat.

— Deci, îți dai seama că acest calculator e vital pentru nevoia ta - nevoia ta de a *dovedi* că el este bine. Dacă e distrus calculatorul, nu vei mai putea să-l auzi niciodată. Iar tu nu-ți vei afla odihna niciodată.

Fleming ajunsese deja la o concluzie.

— Rob e foarte bine, îi zise el.

— De unde știi?

— Nu știu, Bradley. Bănuiesc că îmi va trebui credință pentru asta, răspunse el. Și parcă simți cum i se ridică o greutate de pe umeri.

Soames se neliniști.

— Dar Amber trebuie oprită. Ea este singura care poate preveni semnele, iar tu *trebuie* s-o oprești!

— Nu, nu trebuie, zise el, calm. Așa cum spuneai, mi se permite să-mi exercit liberul-arbitru. Și exact asta fac.

— Nu, nu, urlă Soames. Faci o greșeală imensă! Nu trebuie să se întâmple asta! Trebuie s-o oprești!

— Prea târziu, Bradley.

Fleming o auzi strigând în spatele lui. Se întoarse și o văzu pe Amber lângă lift, cu Jake. Se uitau la lupi, iar lupii se uitau la băiat.

— A fost lansată o rachetă, dar am dezactivat-o și am direcționat-o spre mare. S-a terminat totul!

Soames se uită la Fleming.

— Prostule, îi aruncă el. Dumnezeu a oferit o a doua șansă omenirii. L-a trimis pe al doilea fiu al Său. Și ți-ai bătut joc de ea. Încă o dată. Nu meriți salvarea.

Strânsoarea slăbea puțin câte puțin. Fleming încercă să-l țină cât putu, dar pielea lui Soames îi alunecă din mâini. Căzu în gaura de dedesubt, aterizând pe sfera care pulsa.

Lupii din spatele lui Fleming urlară. Când se întoarse spre ei, îi văzu sărind. Își acoperi fața instinctiv și se pregăti de atac. Dar niciunul nu-l atinse. Săriră pe lângă el, în gaură, urmându-l pe Soames. Se uită după ei, dar nu văzu unde căzuseră. Dispăruseră ca niște demoni, întorcându-se de unde veniseră.

Stăpânul lor era încă acolo.

Fleming se uită la omul care pretinsese a fi atât Lucifer, cât și al doilea Fiu al lui Dumnezeu, și simți fiori reci pe șira spinării. Stătea întins pe sfera aceea strălucitoare, cu ochii deschiși. Avea brațele întinse, de parcă ar fi fost crucificat pe o minge de foc.

Fleming simți mâna lui Amber pe umărul lui.

— Am luat cartela de acces a lui Tripp. Trebuie să ieșim de aici cât mai repede, zise ea. Am instalat un PPI în calculator și va exploda curând.

Fleming se întoarse spre Jake care își aduna de pe jos piciorul mușcat de lupi. Îl luă în brațe și se duse după Amber spre lift.

* * *

Cu spatele frânt, țintuit pe creația lui, Bradley Soames își aștepta moartea. Pielea i se desfăcea în straturi de la lumina și de la căldura sferei. Durerea era mult prea mare, aproape insuportabilă. Chiar mai multă decât suportase el în toată viața lui, și așa plină de suferință.

Era pe o roată de foc, în iad.

Dar nu agonia durerii îi provoca suferință. Ci faptul că eșuase.

— Iartă-mă, Tată, țipă el, disperat. Am încercat să-i ajut.

Sfera de sub el se crăpă apărând fisuri mici și apoi explodă într-un nimb de

lumină albă-albăstruie.

Cu câteva minute înainte

Leșind din VenTec, cu Jake la pieptul său, primul lucru pe care-l observă Fleming fu cerul, care se limpezise. Se vedea chiar o geană portocalie la orizont. Al doilea lucru era elicopterul de rezervă care se apropia dinspre est.

În două minute, erau deja la bordul aparatului de zbor. Operatorul Delta Force care-și rupsese piciorul se afla și el acolo. Transmisese către elicoptere să vină să-l ia din locul unde rămăsese, iar apoi să se îndrepte spre VenTec ca să vadă dacă au mai rămas supraviețuitori.

— N-a mai rămas nimeni în viață? îl întrebă pe Fleming, care îl așeză pe Jake între el și Amber.

Fleming dădu din cap că nu.

— Dar voi cum vă simțiți?

Amber îi strânse mâna lui Fleming.

— Suntem bine, zise ea. O să fim foarte bine.

— În locul tău, aș pleca de lângă VenTec cât se poate de repede. Și cât mai departe, îl avertiză Fleming pe pilot.

— Am recepționat. Pornim spre sud, spre Fairbanks.

Chiar când pilotul întoarse elicopterul, Jake se răsuci pe scaunul lui.

— Uite, unchiule Milo, privește!

Fleming se uită chiar în momentul în care o lumină strălucitoare se ridică din vârful muntelui și străpunse structura în formă de păianjen a complexului VenTec și se înălța spre cer, ca spotul de lumină al unei lanterne uriașe.

Apoi, urmă o a doua explozie, iar partea de jos a luminii se transformă în foc. Fleming bănuie că energia enormă eliberată de mingea de foc care explodase ajunsese la țiteiul colectat în munte, formând astfel o flacăra care, pentru o secundă, părea că a legat raiul de iad.

— Deci, zise tipul de la Delta Force, cu un zâmbet obosit, am salvat lumea, nu-i așa?

Fleming încuviință. Dar tot ce putea să vadă, pe când îi strângea mâna lui Amber și-l trăgea pe Jake mai aproape, era imaginea lui Soames, cum stătea întins pe sfera de foc și se holba disprețuitor la el.

— Sigur c-am salvat lumea, zise el încetșor, ciufulindu-i părul lui Jake. Bineînțeles c-am salvat-o.

EPILOG

Stațiunea iezuită Villa Ronda. Nordul Romei. Un an și jumătate mai târziu

Recepția se ținea într-una dintre clădirile de vară ale Societății. Era o sărbătoare, o celebrare, nu numai pentru numirea noului Mare General al lezuiților, dar și pentru renașterea Bisericii Mamă.

Oaspeți în costume de pânză și robe bisericești își sorbeau băuturile pe terasele răcoroase ale vilei paladiene și se plimbau prin grădinile scăldate în soare.

După ce-l ajutase pe Jake să-și lege șireturile, Amber se îndreptă și își mângâie pântecul rotunjour. Noua viață dinăuntru se făcea simțită. Singurul regret pe care îl simțea era că mama ei nu apucase să-și vadă primul nepot.

Se gândi la trecut, când simțea prezența lui Ariel peste tot, dar și propria vină de a nu se fi considerat un individ în sine. Apoi, se gândi la viața ei de când nu mai trăia pentru și cu Ariel în minte. Ce-i spusese Gillian odată? „Noi existăm prin relațiile noastre.” Avea dreptate. Amber își dădea seama că mama ei nu se înșelase. Se uită în cealaltă parte a grădinii și-l văzu pe Fleming cum se alătura unor persoane grupate în jurul părintelui Pete Riga.

Se gândi la lumea cuantică, cea care îi ocupase atât de mult viața. În multe privințe, Fleming fusese întotdeauna o „particulă”: individualist și detașat, temându-se de o relație mai serioasă, bazându-se pe armele științei pure și pe aspectele practice, ca să țină la distanță suferința și haosul din lume. Ea, pe de altă parte, fusese o „undă”: consumată de relația cu sora ei până la excluderea oricărui atașament personal, bazându-se pe munca ei, avându-l pe Soames care îi distrăgea atenția și folosindu-se de căutarea ei pentru a înțelege. Dar acum, căutarea luase sfârșit și nu mai avea nevoie de nicio distragere. Fleming și ea se completau reciproc, nu se îngrădeau, permițându-și unul altuia să fie individualități distincte - ea și el -, dar și un cuplu, noi. Dualitate perfectă.

Zâmbi și își atinse din nou pântecul. Munca ei, care fusese până atunci totul pentru ea, devenise o parte a vieții ei. Optrix era o afacere foarte bună, nu mai trebuia să rezolve ea totul și fusese surprinsă să constate cât de ușor își

delegase multe dintre vechile responsabilități.

Ținându-l de mână pe Jake, îl văzu pe Fleming apropiindu-se de părintele Pete. Nașul ei arăta nemaipomenit în noua robă neagră: Marele General al Societății lui Isus, conducătorul iezuiților. Fleming nu dorise să vină la recepție, dar acceptase s-o însoțească pe Amber fiindcă ea se simțea datorare față de nașul ei.

Văzându-l pe părintele Pete, atât de mândru, oprindu-se din conversație pentru a primi complimente, se gândi la ultimele cuvinte pe care i le spusese Soames lui Fleming. Discutaseră de multe ori despre misiunea fostului ei partener de afaceri de a distruge religia și credința în Dumnezeu, ca omul să-și regăsească capacitatea de a alege între bine și rău, dar ea nu putuse ajunge la nicio concluzie despre el. Pentru ea, Soames fusese și avea să rămână pentru totdeauna o enigmă. Iar în ciuda celor întâmplute, de câte ori se gândea la el, nu simțea furie sau ură, ci numai compasiune.

* * *

Miles Fleming nu-i împărtășea întru totul opinia lui Amber, dar se bucura și se minuna de cât de fericiți și de natural arătau împreună, ea și Jake. Băiețelul devenise un membru al familiei lor și Fleming nu mai simțea că își îndeplinește doar promisiunea făcută fratelui său. Jake îi aparținea lui, la fel de mult ca și Amber.

În multe privințe, viața lui nu se schimbase prea mult. După ce calculatorul lui Soames fusese distrus și lumea se întorsese cumva la normal, mass-media încercaseră să-i identifice pe „salvatorii civilizației”. Dar fusese un așa haos în lunile care urmaseră, și atâtea zvonuri, încât el și Amber insistaseră ca numele lor să nu apară în documentele oficiale. El se întoarse la Barley Hall și continuase ce începuse acolo. Conducea clinica, fondurile erau mai consistente, dar, de altfel viața își urma cursul ei firesc.

Dar, în alte privințe, era altul. Își aducea aminte cum încercase să se lupte cu suferința, nu numai ajutându-i pe pacienții fără membre să se descurce mai bine, dar și detașându-se emoțional. Acum, se uita la Jake și la femeia care-i purta în pânțe copilul, și își dădea seama că ei reprezentau lumea lui. Era și suferință în această relație, dar ei îl făcuseră să se simtă o ființă completă.

Se gândea deseori la Rob, dar nu mai simțea nicio urmă de vinovăție sau de grijă în suflet față de el. Aflase că era bine, pe acea pajiște însoțită din visul lui Amber. Până la întâlnire, avea să-și trăiască viața din plin.

Se mai gândea la Soames și venirea la acea recepție nu făcuse decât să-i reamintească de el.

După ce ultimele semne ale Papei cel Roșu nu se materializaseră, lumea răsuflase ușurată. Acel Armagedon eșuat îi făcuse pe mulți să creadă că tot ce se întâmplase nu fusese decât o mare înșelătorie, un act al unui geniu bolnav. Dar ceea ce nu-și putea explica nimeni totuși era cum de acel geniu bolnav știa dinainte ce avea să prevestească Papa cel Roșu. Se făcuseră multe anchete, investigații, dar nimeni nu ajunsese la un răspuns satisfăcător.

Cu toate acestea, în lunile următoare, milioane de oameni se întorseseră la religiile lor, ca o ispășire pentru că-i îngăduiseră Papei cel Roșu să le întunece credința. Ateii, care nu se gândiseră niciodată la religie, acum făceau din ea o prioritate. Se crease un gol imens prin dizolvarea Bisericii Adevărul Sufletului și ideile progresiste nu mai erau deloc încurajate. Oamenii fuseseră păcăliți o dată și nu voiau ca asta să se mai repete.

O singură biserică era potrivită pentru a veni în întâmpinare unei asemenea cereri de întoarcere la esență, la valorile de bază. O biserică aflată în pragul prăbușirii înainte de anunțul Papei cel Roșu. În momentul în care își deschisese porțile pentru turma rătăcitoare, își consolidase poziția de unică deținătoare a adevărului dogmatic, impusese reguli stricte și se autoproclamase Biserica Mamă. În întreaga ei existență de o mie cinci sute de ani, Biserica Romano-Catolică nu fusese atât de puternică.

Chiar și acum, când Fleming îl salutase pe părintele Riga în hainele lui oficiale, privind la marea de credincioși care îi sărutau mâinile, îi veniră în minte cuvintele lui Soames:

„Așa că El l-a trimis pe cel de-al doilea fiu al Său. Unul mai întunecat. Pe mine. Dar nu ca să predice bunătate și milă, ci ca să dovedească faptul că Dumnezeu nu există de fapt. Că numai Satana ține frâiele. Numai atunci omenirea se va putea descătușa din strânsoarea religiilor și-și va dezvolta propriul sistem de bine și rău - adevăratul liber-arbitru. La urma urmei, vei face o alegere demnă de luat în seamă doar atunci când nu există promisiunea unei răsplăți. Țasta este darul lui Dumnezeu pentru voi: se șterge pe Sine din conștiința voastră”.

Era sforâiala unui nebun, dar când și-l aminti pe Soames întins pe mingea de foc, țipând: „Nu meriți să fii salvat!”, îl trecură toți fiorii, cu tot soarele de afară.

După ce-l felicită pe Riga, Fleming îi adresează o întrebare. Când îi vorbește, nu folosește intenționat titlul oficial.

— Peter, am învățat noi ceva din Ziua Adevărului Sufletului a Papei cel Roșu?

— Sigur că da, Miles, răspunse Riga, fără nicio ezitare.

— Ce?

Riga se încruntă, de parcă Fleming ar fi trebuit să știe răspunsul.

— Noi știm că oamenii au nevoie de îndrumare. Că ei nu-L pot găsi pe Dumnezeu singuri. Sunt ca oile, le trebuie un păstor puternic, încrezător, care să-i ajute să vadă gloria adevărată a lui Dumnezeu.

Fleming se cutremură, fără să vrea.

— Iar tu ești păstorul?

Riga zâmbi, iar surâsul lui exprimă aceeași siguranță beatifică pe care Fleming o văzuse pe fața lui Accosta.

Pentru o secundă, nu-i putu deosebi în lumina strălucitoare a soarelui pe cei doi: singurul lucru care îl separa pe Papa cel Roșu de Papa cel Negru era numai culoarea hainelor.

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, adresez cele mai multe mulțumiri soției mele, Jenny. Ea, mai mult decât oricine, m-a ajutat să îi dau viață lui Lucifer. Cercetările sale intense și ideile sale extraordinar de creative au fost de neprețuit în modelarea personajelor și dezvoltarea intrigilor din poveste.

În cercetarea noastră, ne-au fost de mare ajutor următoarele cărți: *The Quantum Self* de Danah Sohor (Flamingo, 1991), *Q is for Quantum* de John Gribbin (Weidenfeld & Nicolson, 1998), *Eiger Dreams* de Jon Krakener (Pan, 1990) și *The Tibetan Book of the Dead*.

Sunt extrem de recunoscător celor de la Transworld Publishers pentru încurajări și ajutorul acordat, în special lui Bill Scott-Kerr, editorul meu.

Multe mulțumiri adresate prietenului meu și agentului Patrick Walsh și agentului de film Sam North.

De asemenea, le mulțumesc următorilor pentru ajutorul acordat la documentare pentru scrierea cărții: comandorul Jerry Plant din Marina Regală, lui Giles Palmer, pentru ideile sale despre fizica cuantică, și lui Pete Tyler, pentru părerile sale competente despre teologie și Biserica Catolică. Greșelile îmi aparțin în totalitate.

Nu în ultimul rând, aș vrea să le mulțumesc părinților mei pentru entuziasmul și ajutorul lor neobosit. În afara celor de la Transworld, părinții mei sunt cea mai bună echipă de vânzări pe care și-ar dori-o orice autor.